

OD AUTORKE BESTSELERA *NJWORK* TAJMSA
HELEN HART

HELEN HART

Krupko

Balkandownload

Krupko

Laži dopiru dalje od istine.

EVRO BOOK

BOOK EVRO

Naslov originala:
Twisted

HELEN HARDT

Klopka

S engleskog prevela
Marija Pavićevi

 EVRO
BOOK

PROLOG

Rajan

Osedlao sam svog konja Serhija i spremio se za jahanje, ali shvatio sam da mi, iako je bio baš brz, njegova brzina neće biti dovoljna.

Pomazio sam ga. - Drugi put, dečko - rekoh mu.

Onda sam otišao do garaže pored gostinske kuće. U njoj sam čuvao svoje mezimče kojim sam se ponosio - svoj porše 911 turbo. Taj kabriolet, po narudžbini ofarban u metalik tamnoplavu boju, sa sedištima od luksuzne kože, bio je pokriven jelenskom kožom. Zvao sam ga Džejk.

Otkrio sam ga i osmotrio u punom sjaju.

Moja braća se nikad nisu ložila na automobile. Radije bi vozili kamionete nego luksuzne automobile, koje su obojica imali. A ja? Obožavam kola! Džejka sam, doduše, vozio ređe nego što bih voleo.

Trenutno mi je trebala brzina, vetar u kosi na dvesta na sat po pustim okolnim putevima.

Život mi je uništen.

Žena koju...

Šta?

Volim?

Jebiga! Prošao sam prstima kroz kosu.

Volim je, jebote!

Rubi. Onu Rubi koja mi je radila iza leđa. Kaznio sam je zbog toga. Tu ženu koja je tek nedavno umom i telom

prihvatila seks i pustila me da je uzmem kad mi je to bilo potrebno.

Dodavola!

Život mi je bio u rasulu.

Nisam bio spreman za vezu, a pojma nisam imao ni šta ona misli o tome.

Zato je bilo najbolje da narednih nekoliko sati provedem vrišteći dok Džejk juri po otvorenom drumu.

Zazvonio mi je telefon.

Sranje. Džo.

- Halo? - javio sam se.

- Hej, Raje, Tajs i ja smo samo hteli...

- Šta? Šta ste hteli, koji moj?

- Da vidimo da li si dobro.

- Dobro? Naravno da nisam. Život mi je uništen, a biološka majka me je ceo sat bombardovala kojekakvim pričama.

- Išao si kod Vendi?

- Da. Imaš nešto protiv?

- Ne. Naravno da ne, ali trebalo je da idemo s tobom.

- Rubi je išla sa mnom.

- Dobro je. Važno je da nisi bio sam.

- Sam? Znaš šta ima novo, Džo? Jebeno sam sam. Više ne znam ni ko sam. Ne znam ko su mi braća. Usamljeniji ne mogu biti - odgovorio sam i besno prekinuo vezu.

Ušao sam u *porše*, spustio krov i isparkirao se. - Idemo, Džejk - rekoh - pokaži mi šta znaš.

Odvezao sam se izvan našeg imanja sve do pustih seoskih puteva. Put sedamdeset osam uzan je i prav, ali talasast, sa usponima i padovima preko brežuljaka.

Savršeno.

Brzo sam dostigao sto šezdeset na sat. Džejkov motor moćno je brundao obećavajući još veću brzinu i uzbuđenje. Škripa guma sve manje se čula kako sam dostizao brzinu od dvesta dvadeset pet na sat. Guma je grabila put.

Odoleo sam potrebi da zažmurim i odjezdim sa Džejkom.

Žmurenje baš i nije dobra ideja kad toliko juriš.

Približio sam se brzini od dvesta četrdeset. Džejk je jezdio graciozno poput gazele u savani. Dvesta pedeset. Dvesta šezdeset.

Oh, da.

Prosto je leteo. Osećao sam kako vazduh struji ispod motora. Da sam još malo ubrzao, uzleteo bih kao avion, jebote.

To nije moguće, ali tako sam se osećao. Do koske.

Džejkov motor je zaglušio i ono malo zvuka kretanja po putu.

Uši su mi bubnjale u ritmu otkucaja srca.

Dvesta šezdeset pet.

Dvesta sedamdeset pet.

Osetio sam da mi nešto vibrira na butinama.

Telefon.

Da se javim pri brzini od dvesta sedamdeset pet kilometara na sat?

To nije bila dobra ideja. Ali nisam mario.

Javio sam se sa osmehom na licu.

- Rajane - čuo sam nepoznat muški glas - ovde tvoj otac.

1.

Rubi

Šta će biti sa mnom i Rajanom? Možemo li sada uopšte i da razmišljamo o zajedničkoj budućnosti?

Da se samo nisam zaljubila u njega...

On očigledno nije zaljubljen u mene, a trenutno ima briga preko glave i prilično je opterećen. Svakako ga sada neću zamarati razgovorima o našoj "vezi".

Šta bih mogla da uradim?

Možda da još malo istražim o budućim zakonodavcima. Mogu i da posetim teču. Ili Larija Vejda. Njih dvojica su koliko-toliko normalniji od Vendi. Mada su svejedno luđaci.

Sada mi se čini da je sve to uzaludno. Iako naporno radim, nikako ni u čemu da se pokrenem s mrtve tačke. Na pitanja nisam dobijala odgovore. Samo se javljaju nova.

Šta bi moglo da me oraspoloži?

Kad bih bila sa Rajanom, ali to mi nije suđeno.

Utom mi je sinulo. Pozvaću Sejnu. Htela sam samo da je posetim da vidim kako je. Možda je čula nešto o Džulijet i Lizi.

Otvorila sam imenik u telefonu i pronašla njen broj. Zvonilo je nekoliko puta, a onda mi se javio ženski glas.

- Halo? Šejna, ti si? Ovde Rubi Li. Upoznale smo se na Jamajki.

- Rubi? Ne poznajem nijednu Rubi.

- Je li to Šejna Tomas?

- Jeste, ja sam.

- Upoznale smo se na Jamajki. Zar se ne sećaš? Otišla si sa... prijateljima na skuteru za vodu?

- Bojim se da ne znam o čemu govorite. Molim vas, nemojte više da me zovete.

Veza se prekinula.

Molim?

Ponovo sam okrenula taj broj, ali se nije javila. Odmah se uključila govorna pošta. - Slušaj, Šejna - rekla sam. - Ne znam šta se tačno dešava, ali uveravam te da nema potrebe da me se plašiš. Ja sam ti prijatelj. Želim da ti pomognem. Želim da...
- Veza se opet prekinula.

Ponovo sam je pozvala. Ovog puta se nije uključila ni govorna pošta. Blokerala me je.

Zašto?

Čega se bojala?

Živci su mi treperili, pa sam pogledala čašu vode koja je stajala na pultu preda mnom. Nisam bila žedna. Nisam bila ni gladna.

Nije mi bilo... ni do čega.

Utom mi je zazvonio telefon. Na ekranu je stajao nepoznat broj.

Šejna! Možda se plašila da nas neko prisluškuje, pa me je pozvala s drugog broja.

- Šejna? - rekla sam javivši se.

- Nije Šejna - začuo se neki jezivo poznat muški glas.

- Oh, izvinite. A ko je to?

- Rubi - začulo se s druge strane - ja sam, tvoj otac.

Telefon mi je ispao iz ruke i zaklepetao po podu.

Rubi, ja sam, tvoj otac.

Jeste bio on. Čim je izgovorio moje ime, prepoznala sam mu glas. Taj glas bih uvek prepoznala jer me je od njegove ljigavosti bolelo mozak.

Pokaži tati koliko ga voliš.

Međutim, odmah mi je proradio policijski instinkt. Kakva se to buka čula u pozadini? Gde se nalazi?

Ništa. Čulo se samo potmulo brundanje, koje je odisalo zlom.

Teodor Matijas. Otelotvorenje izopačenosti. Ovaploćenje nečovečnosti. Progutala sam knedlu koja mi je zapela u grlu, duboko udahнула i uzela telefon. Već je bila uključena opcija snimanja razgovora. Odlično.

- Gde je ona? - upitala sam strogo.

- Ko?

- Šejna Tomas. Dočepao si je se, zar ne? Naredio si joj da ne razgovara sa mnom. Sigurno si umešan u to, na ovaj ili onaj način.

- U šta sam ja umešan?

- U trgovinu. Trgovinu ljudima. Znam sve o tome. Umešan si u nestanak one dve devojke iz odmarališta na Jamajki. Dočepao si se Šejne. Zato ona neće da priča sa mnom.

- Oduvek si imala bujnu maštu - rekao je podrugljivo se nasmejajući.

- A ti si oduvek bio bolesni govнар.

Osluškiвала sam kako diše, čekajući da mi odgovori.

Nije bilo odgovora.

Nekoliko sekundi kasnije ponovo je progovorio: - Misliš li da si dostojna značke koju nosiš? - zarežao je. - Dokaži.

Istog trena sam obamrla. Uvek je bio korak ispred organa reda. Nikada nije ostavljao trag. Moj otac nije bio samo okoreli

zlikovac. On je bio zli genije. Smrtonosna kombinacija. Tek nedavno je stupio u kontakt sa mnom - onda kada je stigao u grad sa svojom devojkom, i evo sada... kad su njegovi prijatelji isključeni iz igre. Nešto se kuva, u to nema sumnje.

- Uхватili smo Larija Vejda, a Tom Simpson je mrtav.

- Oni su bili amateri.

- Ma nemoj? A ti si krimos *profesionalac*?

Nasmejao se. Bio je to smeh podlog, pokvarenog čoveka. - Jedino sam ja od nas trojice uspeo da ti umaknem, i tebi i onom tvom momku.

Momku. Ne čudi me da je znao da sam sa Rajanom Stilom. Stilovi već mesecima pokušavaju da ga pronađu. Nimalo se nisam iznenadila što je saznao za moju vezu sa Rajanom - ako to uopšte mogu da nazovem vezom. Otac me je pratio i budno motrio na mene, baš kao što sam ja motrila na njega. Bila je to bolesna igrarija koju je voleo da igra. Videla sam ga samo jednom otkad sam pre sedamnaest godina pobešla iz njegove kuće - i to nedavno, u društvu Bruk Bejli, Džejdine majke - ali mi je uvek ostavljao male naznake da me pomno posmatra. Godinama prikupljam podatke da bismo upotpunili njegov psihološki profil. Sada kada imam nekog ko će svedočiti protiv njega - Tajsona Stila - nikad nisam bila odlučnija da to isteram do kraja.

Neko vreme sam živela u strahu da će me se dočepati, ali nije to učinio. Ubrzo pošto sam postala policajka, shvatila sam zašto je tako budno motrio na svaki moj korak, a nije hteo da me sredi.

Jeste psihopata, ali je isto tako i otac. Iz nekog čudnog razloga hteo je da vidi da sam uspela u životu.

Međutim, da bih stvarno uspela, moraću da ga strpam iza rešetaka. Oboje smo toga svesni. To je bio još jedan deo te

uvrnete igrice koju smo igrali. Moram da ostanem pribrana. Moram da budem staložena i smirena.

- Pretpostavljam da ćeš pokušati da uđeš u trag ovom pozivu... i da ga verovatno snimaš - rekao je.

- Hoću. To je deo procedure. Ali i ti i ja znamo da neću ništa otkriti.

Moj otac je bio suviše pametan da bi sebe doveo u opasnost da bude uhvaćen.

- Pa i nećeš - složio se. - Mislim, nećeš ništa otkriti.

- Zašto me onda zoveš? Očigledno je da znaš da sam htela da stupim u kontakt sa Šejnom Tomas.

- Nemam pojma o kome pričaš.

- Nemoj da igraš igrice sa mnom. Prokleta dobro znaš o kome pričam.

- Misli šta hoćeš, Rubi, ali nisam te zato pozvao.

- Nego?

- Hoću da opozoveš Stilove. - I tada se veza prekinula.

Nema šanse. Ma koliko sam želela da zaštitim Rajana i njegovu porodicu od svog užasnog oca, oni se neće zaustaviti dok ga ne izvedu pred lice pravde, A neću ni ja. Međutim, Stilovi imaju nešto što ja kao policajka nemam, a to je neograničen budžet. Ako ja ne uspem da ga nađem pomoću svojih izvora, naći će ga oni pomoću svojih.

Sem toga, moj otac je znao da nikada ne bih tražila od Rajana i njegove braće da obustave lov na njega. Ovo je samo bila još jedna spletku u njegovoj igri.

Bili smo mu sve bliže. Dvojica njegovih ortaka su ispali iz kombinacije, a moj teča Rodni Kejts je progovorio. Progovorila je i Vendi Madigan, a mada je ta veštica psihijatrijski slučaj, povremeno je stvarno govorila istinu. Sada kad je Rajan znao da mu je ona majka, a ne Dafni Stil, Vendi je imala manje razloga da ćuti.

Moj otac je, naravno, sve to znao. Polazila sam od pretpostavke da uvek pre mene sazna sve što se desi. Svuda je imao oči i uši. Da nije tako, sada ne bi bio živ. Usluge tih osmatrača mnogo koštaju, ali moj otac je novca imao napretek. Trgovina ljudima vrlo je unosan posao.

Kiselina mi se polako penjala uz grlo.

Trgovina ljudima.

Nekoliko godina sam se držala teorije da je moj otac umešan u trgovinu seksualnim robljem, ali tek nedavno sam otkrila da sam u pravu.

Negde u podsvesti sam priželjkivala da grešim. Ma koliko moj otac zasluživao prezir, nadala sam se da će zauvek prestati da trguje ljudima. Ipak, šta se može očekivati od čoveka koji je oteo i silovao desetogodišnjaka, ubio jednog drugog dečaka, silovao sopstvenu brataniću i pokušao da siluje rođenu ćerku? Samo za te zločine sam imala dokaze, a ko zna koliko ih je još bilo.

Za njega je trgovina ljudima mačji kašalj.

Nedavno sam se vratila sa Jamajke, gde su dvojica starije braće Stil, Tajson i Džona, organizovali svoja venčanja. Bila sam gošća i deveruša Melani Karmajkl Stil, Džonine supruge. Ona i ja se poznajemo odskora, ali smo postale prilično bliske zbog upletenosti u misteriju porodice Stil. Budući da sam otišla od kuće još sa petnaest godina, navikla sam da se držim podalje od ljudi i da živim povučeno. Zapravo, nikada u životu se ni sa kim nisam družila. Melani je postala moja prijateljica.

Ona je po zanimanju psihoterapeut. Rekla je da će rado popričati sa mnom kad god budem htela. Pored Melani sam se osećala opušteno i imala sam poverenja u nju, a samo bog zna da imam poprilično prtljaga psihološke prirode kojeg sam morala da se otarasim, u šta spada i rešavanje zagonetke šta

se dešava sa Rajanom Stilom, mada mi to nije bila najmanja briga.

Izdala sam ga. Ja sam bila ta koja je njegovoj sestri dala vlas njegove kose da bismo na osnovu analize DNK utvrdili da li je Vendi Madigan njegova majka. Kada su stigli rezultati, ispostavilo se da je Rajan polubrat Džoni, Tajsonu i Mardžori, dok su oni u punom krvnom srodstvu, kao deca Bredforda i Dafni Stil. Rajan jeste Bredov sin, ali Dafni nije njegova majka, iako je on čitavog života bio ubeđen u to.

Priznala sam da sam bila deo toga kada me je otvoreno pitao. Toliko sam mu dugovala. Čak sam mu dozvolila i da me odvuče u krevet kada je pobesneo. Potom smo otišli da obiđemo njegovu majku - njegovu biološku majku. Posle toga smo otišli svako na svoju stranu, pri čemu mi je obećao da neće praviti gluposti.

Uzdahnula sam, jer sam bila zabrinuta.

Šta ako Rajan Stil pod pojmom "glupost" ne podrazumeva isto što i ja?

2.

Rajan

Ispustio sam telefon.

Moj otac?

Moj otac je mrtav.

Moja majka... nije moja majka.

Svet mi se srušio posle tog otkrića.

Šta, kog đavola?

Sranje! Nisam gledao kuda vozim. Već sam se kretao van ispusta i bio blizu Braun kanjona. Brzinomer je u tom trenutku pokazivao da vozim sto devedeset kilometara na sat. Zgazio sam kočnicu.

Život mi nije blesnuo pred očima, ali znao sam da sam gotov. Propao.

Gume su škripale po zemlji dižući prašinu dok sam se okretao nalevo.

Tras!

Udario sam glavom o instrument-tablu kada se auto zaustavio.

Podigao sam glavu, osetivši vrtoglavicu. Automobil se ljuljao kao da ne stoji čvrsto na podlozi. Brzo sam otvorio vrata i iskočio. Sve mi se okretalo, a i vid mi je bio zamagljen.

Dve sekunde kasnije Džejk se oburvao s litice pravo u kanjon i sa sobom odneo i moj telefon.

Jeste li ikada videli odraslog muškarca kako plače? Samo posmatrajte nekoga čiji porše pada s litice. Međutim, ja nisam ni suzu pustio.

Pao sam na zemlju držeći se za glavu i prisećajući se razgovora sa svojom biološkom majkom od pre samo nekoliko sati.

Moj otac je mrtav.

To su gluposti. Jutros sam razgovarala s njim.

Šta ti je onda jutros rekao?

Rekao je da mu svi vi, deca, nedostajete. Rekao je da mu i ja nedostajem.

Stvarno?

Rekao je da će se vratiti kući sto pre bude mogao. Čim bude bezbedno.

Vendi Madigan, moja biološka majka, po svoj prilici je bila luda. Nisam joj poverovao kad je rekla da mi je otac živ.

Međutim, posle ovog poziva...

Osvrnuo sam se oko sebe. Ko zna koliko sam kilometara bio od kuće, verovatno na dva sata vožnje. Ostao sam i bez auta i bez telefona. Niko neće proći ovuda da me traži, a uskoro će mrak. Početak je novembra.

Sve me je bolelo, vrtelo mi se u glavi. Minut kasnije stropoštao sam se na zemlju.

*

Žmirkao sam zbog jarkog sunca, koje je već visoko odskočilo. Gde sam to?

Osvrnuo sam se oko sebe. Na osnovu crvene boje kanjona shvatio sam gde se nalazim, Poslednje čega sam se sećao bilo je da sam snažno nagazio na kočnicu. Gde mi je auto, dođavola? Gde mi je telefon? I koliko li je sati?

Nisam nosio satu pojma nisam imao koliko je vremena prošlo. Znao sam da se nešto dogodilo, ali se nisam sećao šta.

Zaboravio sam šta se desilo tih nekoliko minuta pre nego što sam povredio glavu. Dodirnuo sam čelo i napipao čvorugu u obliku jajeta. Nema sumnje, zveknuo sam glavom u nešto. I vid mi je bio zamagljen. Pokušao sam da ustanem, ali noge su mi se tresle i izdale me, pa sam odmah pao.

Ponovo sam probao da se pridignem i ovog puta sam ostao na nogama, ali bio sam poprilično ošamućen. Nekoliko puta sam duboko udahnuo i izdahnuo da bih povratio ravnotežu. Očigledno je da sam imao potres mozga mada nisam imao ni blagu predstavu šta se dogodilo.

Osetio sam mučninu kada sam pogledao prema litici, ispod koje se pružao Braun kanjon. Bio je plitak, ali Džejk sigurno nije preživeo. Polako sam prišao ivici, trudeći se da odagnam vrtoglavicu. Nisam bio u stanju da stojim na rubu provalije, pa sam seo i pogledao naniže.

Umalo sam povratio.

Moj prelepi tamnoplavi porše je potpuno slupan ležao na dnu kanjona. Pretresao sam džepove. Nikuda nisam išao bez telefona. Pošto ga nisam imao kod sebe, pretpostavio sam da je ostao u autu. Možda je on preživeo pad. Pod uobičajenim okolnostima spuštao sam se niz kanjon kao od šale, ali budući da imam potres mozga, verovatno ne bi trebalo da se usudim na tako nešto.

Mada nisam imao izbora. Bez telefona neću moći da potražim pomoć, a ona mi je sada preko potrebna. Provukao sam prste kroz kosu. Šta sad?

Škriiip!

Nervi su mi zatreperili i brzo sam okrenuo glavu. Nedaleko od mene se zaustavio kamionet, a od naglog kočenja se digao oblak prašine. Iz njega su istrčala moja braća, Tajson i Džona,

- Rajane! - povikao je Džona. - Hvala bogu!

Potrčali su prema meni.

Trebalo je da pretpostavim da će me braća pronaći. Oduvek su se brinuli o meni. Naravno, sad su mi samo polubraća.

Sad? Zaboga. Uvek su mi bili polubraća, samo do sada to nisam znao.

Kleknuli su pored mene.

- Jesi li dobro? - pitao me je Tajson. - Imaš ogromnu čvorugu na glavi.

- Ne mogu da se setim šta se dogodilo - rekao sam. - Ali Džejk je završio svoje. - Pokazao sam prema kanjonu.

- Nabavićemo novog Džejka. To nije nenadoknadiv gubitak - kazao je Džona. - Ali tebe ne bismo mogli da vratimo da ti se nešto desilo. Ne znam šta se dogodilo, ali mi je drago što nisi i ti završio na dnu kanjona.

- Koliko me nema?

- Zavisi od toga kad si krenuo - odgovorio je Tajson. - Jutros smo dobili anonimnu dojavu da se ne javljaš na telefon, pa smo otišli do kuće za goste na imanju i videli da nema ni tebe ni auta. Pomislili smo da si, kao i obično, otišao da se malo provozaš. Raje, moraš da budeš oprezniji.

- Imao sam težak dan. Bilo mi je potrebno da se malo izduvam.

- Shvatamo mi da si imao težak dan, ali - nastavio je Džo - ti si naš brat. Zabrinuli smo se.

- *Polubrat* - ispravio sam ga.

Tajson je odsečno zavrteo glavom. - Ne lupetaj. Ti si naš brat u svakom smislu.

Verovao sam im. I dalje me vole kao... hm, kao brata. To pak ne menja rezultate analize DNK. Ja sam im polubrat, i to je neosporno.

- Moramo da te odvezemo u bolnicu - rekao je Džo.

- Dobro sam.

- Nisi dobro. Čak nismo sigurni ni koliko dugo te nema. Jesi li juče otišao?

Juče... Juče sam otišao kod svoje prave majke. Rubi je bila sa mnom. Gospode... Rubi. Bio sam kod nje. Vodili smo ljubav... Ako bih to mogao tako da nazovem. Dođavola, gotovo da sam je prisilio na to. Da li će mi ikada oprostiti? Pretpostavljam da mi je već oprostila čim je pošla sa mnom kod Vendi. A Vendi mi je rekla...

- Gospode! - ustao sam posrćući.

Džona me je čvrsto uhvatio pod ruku. - Polako, Raje,

- Neko me je pozvao telefonom.

- Setio si se nečega? - upitao je Tajson.

- Zvao me je... otac.

- Šta?! - Džona me je umalo ispustio.

- Uglavnom, taj što me je zvao predstavio se kao moj otac. Rekao je: „Rajane, ja sam, tvoj otac.“

- Je li to bio očev glas? - pitao me je Tajson.

Misli su mi bile zbrkane, kao da me je neko udarao čekićem po glavi. - Ne znam. Vozio sam preko sto šezdeset na sat. Jedva da sam i osetio da mi vibrira telefon.

- Javio si se na telefon pri tolikoj brzini? - Džo je pogledao ka nebu. - Pobogu, Raje!

- Znam. Nisam... baš bio pri sebi. - Još uvek nisam Možda više nikada neću ni biti.

- Rajane, pokušaj da se setiš - rekao je Tajson. - Koliko dugo si već ovde? Kada si pošao od kuće?

- Bio sam kod Vendi, a onda sam otišao kući.

- I?

- Pošao sam da se provozam.

- Sranje. Od juče si ovde. Jesi li ovde prenoćio? Pojma nisam imao. Glava mi je pucala. Nisam valjda ovde proveo noć?

- Jeste, ovde je bio čitave noći - dobacio je Džo. - Pa pogledaj ga samo.

- Imaš sreće što se nisi smrzao - rekao je Tajson. - U ovo doba godine temperature drastično padaju. Bila je blaga noć.

Čelo mi se orosilo znojem, ali sam se ipak tresao od hladnoće. Čas sam posmatrao Džoovo lice, čas Tajsonovo. Kosa, brada, oči... Imali smo iste crte lica.

Stalno mi je bilo mutno pred očima. Sve sam video kao kroz maglu.

A onda sam utonuo u tamu.

*

Otvorio sam oči, a telo mi se zbog nečega drmusalo.

- Šta je ovo, dovraga?

- Osvestio se - začuo sam Tajsona sa prednjeg sedišta.

Shvatio sam da ležim na zadnjem sedištu Džoovog kamioneta.

- Jesi li dobro? - pitao me je Tajson.

- Šta se događa?

- Onesvestio si se. Vozimo te u bolnicu.

- Ne moram u bolnicu.

- Malo sutra ne moraš - dobacio je Džo onim svojim autoritativnim glasom starijeg brata. - Verovatno imaš potres mozga.

- To i sam znam, ne treba mi lekar da mi to kaže.
- Treba da ti prepíše neku terapiju, Raje, i zato umukni. Samo što nismo stigli.
- Dobro sam. Ne osećam mučninu.
- Onesvestio si se. - Džo je zaustavio kamionet. - Stigli smo.

Posle nekoliko sati sređivanja dokumentacije, smestili su me u bolničku sobu.

- Moraćemo da vas zadržimo preko noći na posmatranju - rekao mi je lekar.

Oterao sam ga dođavola, ali braća su me ugurala u sobu. I evo me sad, ležim u bolničkoj pidžami, sav nikakav, i jedem goveđi odrezak i žele. Iznenadio sam se koliko sam ogladneo, mada, nisam jeo više od dvadeset četiri sata. Ispostavilo se da sam čitave noći ležao onesvešćen usred nedodžije. Kao što je Tajson rekao, imao sam sreće što je noć bila blaga.

Moja braća - tačnije, *polubraća* - izašla su da mi kupe nešto normalno za jelo i novi mobilni telefon. Pojeo sam još jednu punu kašiku želea sa ukusom limete - njam... ništa bez hrane veštačkog ukusa i boje - i u tom trenutku sam pogledao ka vratima svoje sobe.

U do vratku je stajala prava lepotica.

3.

Rubi

Čak i u bolničkoj pidžami, neuredne kose i sa kašikom punom zelenog želea prinetom ustima, Rajan Stil je i dalje bio najneodoljiviji muškarac na svetu. Pogledao me je razrogačenih očiju.

- Zdravo - rekla sam.

- Hej, mala - odvratio je.

Brzo sam prišla njegovom krevetu. - Jesi li dobro? Melani mi je javila.

- Dobro sam. Samo imam blaži potres mozga.

Uzela sam mu kašiku koju je držao i spustila je na poslužavnik. - Šta li si mislio kad si to uradio? Zar si besan seo za volan da divljaš? Obećao si mi da nećeš praviti gluposti.

- Nisam...

- Pst. - Spustila sam dva prsta na njegove usne. - Žive si nas isprepadao. Sad ima da ćutiš dok ti ne dopustim da pričaš.

- Rubi, stvarno...

- Šta sam upravo rekla, dođavola? - Imala sam paklenu noć budući da me je zvao stari dobri tatica, pa nisam htela da pustim Rajana da se izvuče tek tako. - Znam da je ovo prekretnica u tvom životu i da ti nije lako, ali to ne menja ono što svi mi osećamo prema tebi. Tvoja braća, sestra i snaje bili su van sebe jer nigde nisu mogli da te nađu. A kad me je Melani pozvala... - Glas mi je zamro jer su ga ugušile suze.

Progutala sam knedlu. Rajan ne sme da me vidi ovakvu. Nije zaslužio da me vidi ovakvu jer se poneo krajnje nepromišljeno.

- Dobro sam - rekao je.

- Žao mi je što moraš da saznaš ovo baš od mene, ali kad je nekom "dobro", onda nema razloga da leži u bolnici.

- Lekari samo preteruju u merama predostrožnosti pošto ne žele da ih Stilovi tuže.

- Ah, zaboga, Rajane! - Ustala sam i počela nervozno da koračam po sterilnoj sobi. - Lekar je bio u pravu. Popričala sam sa Melani i ona misli da je njegova procena dobra. Za slučaj da si zaboravio, i ona je lekar.

- Ne želim da se raspravljam s tobom, Rubi.

- Dobro. Onda nemoj.

Zastao je, pa uzeo kašiku i progutao zalogaj želea. - A što se onog juče tiče...

- Šta s tim?

- Izvini što sam bio onako... - Uzdahnuo je.

- Kao što sam ti rekla. Ne radim ništa što ne želim. Ne izvinjavaj se, Rajane. Ne kajem se.

- Ali ja se kajem što sam...

Ovog puta sam ga ućutkala nežnim poljupcem, kojim sam mu samo okrznila usne. - Dosta.

Džona i Tajson su tiho ušli u sobu.

- Stigla je klopa - rekao je Džona. - O, zdravo, Rubi.

- Zdravo.

- Jesi li gladan? - upitao je Tajson. - Doneli smo hrane za čitavu vojsku.

- Toliko sam gladan da bih mogao sve to da pojedem - odgovorio je Rajan. - Ovo anemično meso i žele nisu ni za na zub.

Nisam mogla da se ne nasmejem. Baš je ličilo na Rajana da tako odreaguje. Rajan kog sam upoznala donedavno je uvek bio veseo i raspoložen. Uvek se smejavao uprkos svim nedaćama koje su zadesile njegovu porodicu.

Udahnula sam miris hrane. Beli luk i bosiljak. Italijanska kuhinja. Pošla mi je voda na usta. Ipak, nisam htela da ih ometam kad su tako sva trojica na okupu. - Oдох ja.

- Nemoj - rekao je Rajan. - Ostani, molim te.

- Ne želim da vas ometam.

- Ako se osećaš kao da nas ometaš, onda ću da oteram ovu dvojicu - odvratio je.

Obrazi su mi buknuili. Radije bi bio sa mnom nego sa braćom? Možda mi je zaista oprostio što sam učestvovala u onom poduhvatu oko utvrđivanja DNK.

Džona i Tajson su se zgledali.

- Mi ćemo da idemo - rekao je Džona - ali samo ako Rubi obeća da će se potruditi da ne mrdaš do sutra, dok te ne otpuste.

Stavili su me pred svršen čin. Zaustila sam da kažem nešto, ali reči nikako nisu prelazile preko usana. Rajan mi je tražio da ostanem, ali činilo mi se da su njegova braća htela da noćas ovde i prespavam. Bila sam poprilično sigurna da Rajan nije mislio na to. Sem toga, sutra radim.

- Ma, dajte, momci - rekao je Rajan. - Neću nikud da mrdam. U redu? Imajte malo poverenja u mene.

- Drago mi je što si bolje, Raje. - Džona me je pogledao, a zatim je izvadio telefon iz džepa. - Ovo ti je novi mobilni telefon. Sve ti je podešeno. - Dobacio ga je Rajanu.

Rajan ga je bez po muke uhvatio. - Hvala ti, brate.

- Odosmo mi onda - rekao je Tajson pogledavši me. - Sad je samo tvoj.

Koliko sam priželjkivala da je to tako. Zaljubila sam se u Rajana Stila. To mu nisam rekla, naravno, i dok ne otkrijem bar samo nagoveštaj onoga što oseća prema meni, i uopšte i zbog DNK testa, neću mu neću reći.

- Pozdravi Melani - rekla sam Džoni.

- Hoću, hvala. - Utom su on i Tajson izašli.

Okrenula sam se prema Rajanu. - Da vidimo šta su ti doneli. - Uzela sam kesu s gotovom hranom, izvadila posudu i otvorila je. - Njam. Špagete bolonjeze. Hoćeš malo?

- Još pitaš!

- Dobro. - Uzela sam tanjir sa preostalom bolničkom hranom, odnela ga u kupatilo i tamo ga isprala i obrisala. Potom sam se vratila u sobu, napunila ga špagetama i stavila parče hleba s belim lukom. - Da si sve ovo pojeo.

- Zar nećeš da mi se pridružiš?

- Nisam razmišljala o tome. - Momci su stvarno doneli brdo hrane. - Treba nam još jedan tanjir.

- Evo, ti jedi iz ovog - rekao je - a ja ću jesti iz posude od stiropora.

Nasmešila sam se. Poneo se kao pravi džentlmen. Nisam baš navikla na kavaljerske gestove. - Ne opterećuj se. Samo ti jedi. Ja ću uzeti samo nekoliko zalogaja.

Pronašla sam plastičnu viljušku u kesi i uzela nekoliko zalogaja špageta. Bile su predivno začinjene i izvrsne. A tako neću ni morati da pričam nekoliko minuta.

Naredila sam sebi da ga neću zamarati razgovorom o našoj vezi zbog svega kroz šta prolazi. Ionako ga ne bih opterećivala time. Nikada do sada nisam bila u vezi. Za mene je sve to bilo novo, pa svakako nisam priželjkivala da pričam sa njim o našem odnosu, kakav god taj odnos bio.

Nastavio je da jede, a tišina koja je ispunila prostoriju postala je zaglušujuća. Uzela sam još jedan zalogaj špageta čisto da bih se nečim zaokupila.

- Još nisam rekao braći.

Rajanove reči su me iznenadile. Progutala sam zalogaj i pogledala ga. - Šta to?

- Za svog oca. I tvog. Za ono što su radili.

Ah, da! Vendi Madigan je potvrdila moju teoriju o trgovini ljudima i pri samoj pomisli na to osećala sam gađenje. Rajanu nije pala na pamet takva pretpostavka, pa samo mogu da zamislim kako će reagovati kada bude saznao. S druge strane, nismo imali dokaza da je njegov otac učestvovao u tim kriminalnim radnjama. Moj otac je pak nesumnjivo imao udela u tome.

- Potpuno te razumem. To, u stvari, i nije lagana tema za ćaskanje. Pogotovu što si imao potres mozga.

- Žao mi je - rekao je.

- Zbog čega?

- Zbog toga što je tvoj otac... Dođavola, ne znam ni sam.

- Tako je kako je - rekla sam samo iznoseći činjenično stanje. - Kad bih mogla da izmenim svoj DNK, uradila bih to. Ali ne mogu. - *Zaboga, Rubi. Zar si to stvarno sad izgovorila?* - Izvini zbog ovog komentara o DNK. Stvarno sam nepromišljena.

Zavrteo je glavom. - Moram da se pomirim s tim, Veruj mi, i ja bih promenio svoj DNK da mogu. Mrsko mi je to što mi je Vendi Madigan biološka majka. Izgleda da smo i ti i ja potomci umobolnika, a koliko vidim, meni su oba roditelja takva.

- Sećaj se samo onog lepog o ocu, Rajane - rekla sam.

Nisam se sećao ničeg lepog u vezi sa ocem, ali kada mi je bilo potrebno malo utehe, razmišljao sam o majci, o Dajmond

Tornbuš. Da, to joj je, u stvari, bilo pravo ime. Možda se za nju ne bi moglo reći da je bila najbolja majka na svetu, ali uvek je davala sve od sebe i ja nikada nisam sumnjao u njenu ljubav prema meni.

- Pozvao me je.

- Ko?

- Moj otac.

Poskočila sam, umalo prosvuši špagete iz posude po kolenima. - Molim?

- Znam, trebalo bi da je mrtav, ali Vendi je rekla da je živ.

- Vendi je luda.

- To je tačno. Ipak, neko me je pozvao tvrdeći da mi je otac.

- Jesi li rekao braći?

- Jesam. Oni misle da je posredi prevara. Međutim, ne znaju da mi je Vendi rekla da je živ.

- Jesi li proverio broj sa kog je zvao?

- Nisam mogao. Telefon mi je odleteo preko litice sa sve autom.

Melani mi je rekla onoliko koliko je znala. Niko od nas nije bio baš siguran šta se tačno dogodilo, a Rajan nije mogao da nam kaže zbog tih nekoliko minuta retrogradne amnezije. Piljila sam u njega i u tom trenutku me je obuzela radost; bila sam zahvalna bogu. Lako je mogao da preleti preko te litice sa sve autom i telefonom, ali nije. Šta god da se desilo, bila sam neizmerno zahvalna što je pored mene. Što je živ.

- Braća me nisu mnogo ispitivala o tome - nastavio je Rajan. - Prvo su me pitali zašto sam se javio na telefon kad sam vozio toliko brzo...

- Molim? Kojom brzinom si tačno vozio, Rajane?

- Oko dvesta šezdeset kilometara na sat kad sam se javio na telefon. Kad sam pogledao ponovo, bilo je sto devedeset.

Umalo mi je srce stalo. Šta ako...? Ne. Ne smem ni da razmišljam o tome. Ovde je, na sigurnom. Ima potres mozga, ali je na sigurnom. Neću da mu zakeram. To mu sada nimalo ne treba.

- Dobro. - Polako sam izdahнула, obuzdavajući se da mu ne očitam bukvicu. - Šta se dogodilo?

- Neko me je pozvao i rekao: "Rajane, ja sam, tvoj otac."

Istog trena mi se krv sledila u žilama.

Rubi, ja sam, tvoj otac.

Kako su naši očevi - ako je taj čovek koji je pozvao Rajana uopšte njegov otac - izgovorili istu rečenicu gotovo u isto vreme? Ovo je previše jezivo. Mozak mi je grozničavo radio i na trenutak sam pomislila na nemoguće. Možda su nekako naši očevi bili zajedno, pa su odlučili da nas pozovu...

Ne. To je previše smela pretpostavka.

Doduše, *obojica* su bili članovi Kluba budućih zakonodavaca privatne pripremne škole koju su pohađali, a Bred Stil je finansijski pomagao očevo "poslovanje", da se tako izrazim kad već ne mogu da nađem bolju reč. Nisam imala dokaz da je nastavio da pomaže mom ocu kada je, zajedno sa Tomom Simpsonom i Larijem Vejdom, prešao na drugu stranu zakona.

- Rajane - rekla sam - mislim da treba da pođemo od pretpostavke da Vendi govori istinu i da je tvoj otac možda stvarno živ.

- Ali mnogo stvari koje sam čuo od nje su bile čiste izmišljotine.

- Najvažnije stvari nisu. Ti *jesi* njen sin. - Nije mi se baš dopadalo što o tome tako otvoreno govorim, ali zašto bih sada više okolišala? Oboje smo znali istinu. Oboje smo znali da sam ja bila deo razotkrivanja istine. Rajan će pre ili kasnije morati da prihvati sve to.

- Ne podsećaj me.
- To nema nikakve veze sa tvojim identitetom, Rajane. Ti si *i dalje* Rajan Stil.
- Samo zato što je moj otac i dalje moj otac.
- Da. Ti, Džo, Tajson i Mardž imate istog oca. To vam je zajedničko. I to je izuzetno važno.
Zlovoljno je othuknuo.
- I još nešto.
- Zar ima još nešto?
- Vendi jeste malo ćaknuta, ali dve stvari su kristalno jasne. Jedna je da te voli. U njenom izvitoperenom umu, sve što je radila, radila je zbog tebe.
Frknuo je prezrivo. - Kako god. Šta je drugo?
- Ona isto tako voli tvog oca. Za njega bi sve učinila, čak bi lažirala njegovu smrt samo da je to tražio od nje.

4.

Rajan

Rubi je razmišljala kao policajka. Doduše, ona i *jeste* policajka. Šta sam očekivao? Glava me više nije bolela zahvaljujući dejstvu lekova, ali mi je sve još uvek bilo mutno i nisam bio siguran da sam spreman da se suočim sa novonastalim okolnostima.

Možda je moj otac živ.

Možda ima udela u nekim zaista gnusnim zločinima.

Možda je lažirao sopstvenu smrt.

A možda je... bio *primoran* da lažira sopstvenu smrt.

To mi je bilo logičnije. Sve što sam znao o Bredu Stilu potiralo je pretpostavku da je lažirao svoju smrt sem ako ga neko ili nešto nije nateralo na to.

Zatvorio sam oči, podstičući vijuge da se aktiviraju. Sećanja su mi i dalje bila zbrkana i nejasna, ali sam "razmišljao o onome što je Džo doživeo dok ga je Vendi držala zatočenog, umislivši, onako poremećena, da je on naš otac.

Ispričao mi je da se tada pojavio Matijas i izgleda da su ga ozlovoljile Vendine budalaštine, a i sama Vendi, no nije joj nudio iako je pretio. Tražio je ono što mu je obećano - novac našeg oca. Tvrđio je da su mu Stilovi upropastili život i onda je pomenuo očev testament.

Utom se pojavio Simpson i rekao da oni nikada nisu ni došli u sukob sa nama nego sa našim ocem. Onda je i *on* pomenuo testament, rekavši da će se postarati da ništa ne

previde u pravnim dokumentima... a jedan od njih je rekao da su svesni posledica ako se Džou išta desi...

Samo toga se sećam. Moraću da ispitam Džoa kada mi mozak bude radio bolje.

Moraćemo da potražimo očev testament. Niko od nas ga, zapravo, nije video. Advokat nam ga je pročitao posle očeve smrti.

Očeve smrti...

Da li mi je Vendi rekla istinu? Zar je moj otac živ? I da li mu je pomogla da lažira svoju smrt?

Zašto bi uopšte lažirao svoju smrt? Osim ako...

Jedino ako je to učinio da bi zaštitio svoju decu.

- O čemu si to razmišljao? - upitala je Rubi. - Neko vreme si čutao.

Celo grlo mi je pulsiralo. - Vendi. Moja... majka. - Bože, koliko mi je bilo teško da to izgovorim.

- Šta sa njom?

- Rekla si da bi Vendi uradila sve za mog oca, čak bi lažirala njegovu smrt da je to tražio od nje.

- Da. Misliš li da je možda to u pitanju?

- Da si me to pitala pre dva meseca, rekao bih ti da nema šanse. Ali sada... - Uzdahnuo sam. - Sad prosto više ne znam. Dođavola, više ne znam *ko je* zapravo čovek koji me je odgajao.

- Smatraj sebe srećnikom - rekla mi je.

Doduše, to je bilo tačno. Ona je znala ko je njen otac i na šta je sve spreman. Taj čovek je čudovište. Ali je bar *znala* kakav je.

- Ne odbacujem ja tvoje pretpostavke, Rubi - rekao sam ozbiljno. - Shvatio sam kakav je tvoj otac. Ma, dođavola. - Provukao sam prste kroz kosu. - Više ne znam ni ko sam ja sam.

- Ti si Rajan Stil.

- Ali *ko* je Rajan Stil?

- On je isti čovek kakav je oduvek bio. To je čovek koga... - Nasmejala se. - Sve se svodi na to da, ma šta da saznaš o ocu i majci, to nema veze s tobom. Šta god otkriješ, to neće promeniti tebe kao čoveka.

Pogledao sam je, njene lepe crvene usne, rumene obraze.

Sve to je bilo veoma važno. Vrlo ozbiljno. A ja sam usred sve te zbrke samo hteo da oližem trunčicu sosa za špagete sa Rubine brade.

Nosila je uobičajenu uniformu, belu pamučnu košulju i kaki pantalone. Kosa joj je bila skupljena u strogu punđu. Nije imala ni trunku šminke. Tako je izgledala i inače.

Međutim, ja sam je video i doteranu - kako hoda ka oltaru u svetloplavoj letnjoj haljini sa orhidejom u kosi, bosu na plaži u mini-suknji i top majici i u najlepšem izdanju - nagu dok joj je mesečina obasjavala zategnuto telo, a ružičaste grudi joj se njihale dok smo vodili ljubav.

Koliko sam uživao u vođenju ljubavi sa njom.

Volim tu ženu - ženu koja nije ni svesna koliko je lepa. Ili možda jeste... ali to krije da bi zaštitila sebe.

- Pusti kosu, dušo - rekao sam joj.

Razrogačila je oči. - Prekinuo si me u pola rečenice.

Stvarno? Ah, da, pričali smo o mogućnosti da je moj otac živ, ali onda sam počeo da je zamišljam голу.

- Izvini.

- Čim se oporaviš, proverićemo listu poziva i pronaći broj sa kog te je taj čovek zvao. Rasvetlićemo ovo, Rajane. Obećavam ti.

Rubi nije olako davala obećanja. Poznajem je dovoljno i znam da je tako. Stvarno je čvrsto odlučila da reši ovu

zagonetku. Na kraju krajeva, u to je bila upletena koliko i svi mi.

- Hoćeš li da čuješ nešto stvarno čudno?

Nasmešio sam se. - Uvek.

- I mene je juče zvao otac.

5.

Rubi

Umalo je prevrnuo poslužavnik, a sa njim i čašu vode i špagete. - Šta?! Jesi li dobro?

- Dobro sam. Nikad nećeš pogoditi šta je tražio od mene.

- Šta je tražio?

- Rekao mi je da "opozovem" Stilove.

Rajan frknu. - A šta će da uradi ako to ne učiniš?

U jedno sam bila sigurna - otac me nije upozoravao bez razloga. Ne bi mi našao, jer je to smatrao uvredljivim. U njegovoj glavi je, s druge strane, bilo u redu da me siluje. Međutim, sada sam odrasla osoba, i uz to policajka. Moguće je da ima neku čudnu želju da uspem u svom poslu, što je predstavljalo oštru suprotnost njegovom uspehu. Uglavnom, bar ja tako mislim. S obzirom na moć koju, po svemu sudeći, ima, mogao je odavno da me smakne.

Međutim, Stilovima je *stvarno* mogao da naudi. Ni najmanje se ne bi libio da to uradi.

Ipak, to se neće desiti dokle god nosim značku.

- Moj otac nikada ne preti uprazno.

- Džo je pomenuo da ga je Vendi držala kao zatočenika i da je Matijas ili Simpson, ne mogu da se setim koji od njih, rekao da su svi svesni posledica ako naude Džou. Naravno, to je mogla biti laž. Hoćeš da kažeš da treba da odustanemo?

- Nikada ti to ne bih rekla. Čak i da ti to kažem, ti i tvoja braća me nikada ne biste poslušali.

Ramena su mu se malo opustila. - Rubi, ja bih te možda poslušao.

Zurila sam se u njega razrogačenih očiju. Jesam li ga dobro čula? To mi nimalo nije ličilo na Rajana Stila kog poznajem. I volim. - Šta?

Uzdahnuo je. - Možda bih te i poslušao. Volim ja svoju braću i sestru, ali oni su me lagali. - Pročistio sam grlo. - Doduše, i *ti* si me lagala.

Znala sam da ćemo kad-tad načeti tu temu. - Nisam te lagala, Rajane.

- Dobro. Zavisi kako se uzme. Samo mi nisi rekla istinu, a onda si dala vlas moje kose mojoj sestri za analizu DNK.

- Već smo razgovarali o tome.

Ponovo je uzdahnuo. - Znam. Bar si mogla da mi predočiš to. Mada bih se tome protivio. Ali ne. Ti si postupila po propisima. Priznala si da si pogrešila i onda si bez opiranja preuzela na sebe posledice.

Obgrlila sam se. - Kakve su posledice?

- Ne znam. Prosto ne znam. - Pogledao me je pravo u oči. - Ne znam da li mogu da ti verujem.

Progutala sam knedlu, a srce je počelo snažno da mi lupa. - Rajane, možeš da mi veruješ. Kunem ti se.

- Voleo bih da mogu.

- Onda mi veruj. Neću te izneveriti. - Spustila sam posudu sa hranom na obližnji stočić i prišla mu bliže.

Obuhvatila sam mu obraze i zagledala se u one tužne ali prelepe smeđe oči.

- Želim. Želim... štošta od tebe.

Nisam imala pojma na šta misli. Volela sam ga svim srcem, ali nisam bila sigurna da li neverovatni Rajan Stil može ikada voleti mene.

- Sve ću da uradim za tebe. Šta ti treba?

Nasmešio se. - Prvo, slobodno reci svom ocu psihopati da Stilovi neće odustati.

To je dobar znak. Nisam mu poverovala kad je rekao da bi se možda povukao. Još uvek je sebe smatrao delom porodice Stil. Kao što i *jeste*. Ima istog oca kao njih troje. - Prekinuo je vezu pre nego što sam stigla bilo šta da kažem, ali moj otac nije glup. Zna da neću da vas teram da se povučete čak i kad bih mogla.

- Dobro je - rekao je namignuvši. - Drugo, kao što vidiš, digao mi se, tako da možeš slobodno da se popneš na mene.

Telom mi je prostrujala jeza. U bolnici smo i svakog trenutka može neko da naiđe. - Rajane, to ne dolazi u obzir.

- Zašto?

- Prvo, oporavljaš se od potresa mozga, a kao drugo, na javnom smo mestu.

- Pa bolnica nije ništa više javno mesto od nudističke plaže.

- O, bože...

- A ovo je privatna soba. Kladim se da vrata mogu da se zaključaju.

Pogledala sam prema vratima. Postojala je brava sa zaključavanjem. Svejedno... ne dolazi u obzir.

Valjda.

Pri samoj pomisli da opet budem sa Rajanom odmah sam se uzбудila. - Zašto bi želeo da se kresneš sa nekim kome ne možeš da veruješ?

- Zaboga, Rubi. Ne mogu da odolim onome što mi radiš. Ne mogu da se oduprem osećanjima.

Šta osećaš? Umalo sam mu postavila to pitanje, ali nisam mogla da nateram sebe da ga izgovorim. Po svemu sudeći, hteo je da kaže da oseća nešto fizičke prirode.

U suštini, i ja sam to osećala.

Nisam mogla reći Rajanu da ga volim zato što nisam imala samopouzdanja, a i bila sam previše uplašena da bih mu to rekla. No možda bih mogla da mu *pokažem* svoju ljubav. Sem toga, treba da iskoristim ovu ružičastu tračicu što mi se urezala posred guze. Gde li mi je bila pamet da obučem tange? To uopšte ne liči na mene.

Po prirodi nisam zavodnica, ali pošto je Rajan tražio da pustim kosu, polako sam podigla ruku do punde i izvukla dve šnale kojima sam je pričvrstila. Tamna kosa mi se kao slap svile rasula po ramenima.

- Imaš mnogo lepu kosu - rekao mi je.

Prijao mi je njegov kompliment. Okrenula sam se i prišla vratima. Već su bila zatvorena, pa sam samo pritisnula dugme za zaključavanje, a onda sam se vratila do kreveta.

Rajanova erekcija se već videla ispod prekrivača.

Duboko sam udahnula i otkopčala prvo dugme na košulji.

6.

Rajan

Već sam bio skoro gotov. Rubi Li me je bacala na kolena čak i u onoj odeći koja je više pristajala muškarcima. Nisam očekivao da će izvesti striptiz, ali izgleda da je htela da me počasti. Stvarno nisam imao razloga da se žalim, već samo da uživam. Čak sam je i onako ošamućen želeo više od svega na svetu.

Prsti su joj pomalo drhtali. Nije navikla na takve stvari. Dovraga, sa mnom je izgubila nevinost. A opet, koliko juče je pokidala dugmad dok je skidala košulju, pa sam skroz odlepio koliko me je naložila.

Ovog puta nije žurila. Iako je to bilo seksi do bola, čeznuo sam da požuri, da što pre bude naga i sedne na mene.

Svaki put kad bi raskopčala dugme, ogolila bi još jedan deo one sjajne kože, a ja bih se neopisivo uzbudio.

Kako i da se opirem onome što osećam prema njoj?

Volim je. Volim što je posvećena poslu, što je čvrsto resila da pred lice pravde izvede rođenog oca i ujedno mog mučitelja i mučitelja moje braće. Volim i to što potcenjuje sebe i svoju lepotu, koje su svi svesni sem nje same.

Ali kako mogu da je volim, a da joj ne verujem?

Njena košulja je završila na podu, napravivši gomilicu belog pamuka. Njene bujne grudi su kipele iz grudnjaka, a bradavice su joj štrcale kroz čipku.

Jebote. Poverenje je precenjena stvar.

Bar je tako u ovom trenutku. Želeo sam je i imaću je. Odmah.

Stavila je ruke iza leđa i za sekund se i njen grudnjak našao na podu pored košulje. Njeno preplanulo poprsje bilo je neodoljivo. I pupak joj je bio seksi. Izgledalo bi predivno da ima pirsing u njemu. Možda bih mogao da je nagovorim da nekada uradimo nešto... Poželeo sam da liznem to slatko udubljenje, a onda da se spustim do sočnog mesta među njenim nogama.

Lagano je otkopčala kaiš i pantalone i pažljivo ih spustila preko onih savršenih kukova.

Čipka. Ružičasta čipka.

Rubi je obukla tange.

Mogao sam da se kladim u sve što imam da ih nikada ne nosi, ali bilo mi je prokleta drago što nisam u pravu.

Izgledala je tako da mi je došlo da je pojedem.

Tako sam se uzbudio da sam očajnički želeo da se istog trena spusti na mene.

Kada su joj pantalone spale do gležnjeva, porumenela je.

Preslatko. Zaboravila je da nosi službene cipele. Sagnula se i odvezala pertle, a onda ih je brzo izula. Pokvarila je malo svoju tačku, ali neću ništa da joj zamerim. Lepa je i seksi, a ovo joj je nesumnjivo prvi striptiz u životu. Koliko se ja razumem u ženski rod, neiskusne devojke uglavnom ne izvode striptiz.

Pošto nam pantalone i cipele više nisu stajale na putu, okrenula se i sagnula.

Oh, bože dragi.

Guza joj je bila pravo savršenstvo. Zavukla je palčeve u traku ružičaste čipke oko struka i lagano je povukla gaćice naniže sa kukova.

Uhvatio sam nabrekli ud ispod prekrivača i stegao pesnicu oko korena da ne bih napravio fontanu. Okrenula se i odbacila

nogom tange u stranu, ka gomili ostale odeće, i stala ispred mene. Duga kosa joj je zaklanjala oble grudi, a krute, crvene bradavice su provirivale kroz nju.

Žudeo sam da budem sa njom. Da je ljubim, da joj milujem bradavice i međunožje sve dok ne počne da me preklinje da prestanem... Ali ne sada. Sada sam morao da je imam.

- Dođi - rekao sam dubokim, promuklim glasom.

Nagnula se ka meni i sklonila prekrivač. Zatim mi je zadigla onu svetloplavu bolničku pidžamu, tako da je videla da sam raspoložen.

Naglo je udahnula.

Videla me je golog bezbroj puta. - Šta je bilo?

- Tako si... - Uzdahnula je. - Prelep si, Rajane.

Zagledao sam se u njene blistave plave oči. - Dušo, ono što je lepo u ovoj prostoriji jesi ti. Dođi.

Sramežljivo je pogledala prema vratima.

- Niko nas neće ometati - uveravao sam je.

- Otkud znaš?

Nisam bio siguran, ali nek budem proklet ako sada stanemo. - Veruj mi.

Krupne reči za nekog ko ne može da veruje onom kome ih je uputio i ko nikako ne može da garantuje da medicinska sestra neće pokucati na vrata. Međutim, sada sam razmišljao onom svojom drugom glavom. I to uveliko.

- Molim te, dušo. Sedi na mene. Trebaš mi.

Stidljivo se osmehnula. - Že... Želim to.

- Ništa te ne sprečava - zastenjao sam.

Popela se na krevet i opkoračila me. Uхватила me je za ud i počela da trlja njegov vrh o svoj vlažni otvor. Zatvorio sam oči i usredsredio se na to da tu našu ludoriju ne okončam prerano.

Kada se spustila na mene, oteo joj se tih uzdah, a svaki nerv u mom telu je vapio da prodrem duboko u nju. Ipak, uzdržao sam se, sačekavši da se opusti. Želeo sam da ona vodi.

Povukla se, a oni predivni mišići njenih butina su se zategli.

- Uh, dušo.

Ponovo se spustila niz mene. Posegao sam za njenim kukovima i čvrsto je uhvatio, podižući je i spuštajući. Nisam mogao da odolim, te sam preuzeo kontrolu. Očajnički sam je želeo, ali danas, iako sam čeznuo da ona vodi, nisam mogao da izdržim.

- Te tvoje grudi. Igraj se bradavicama. Želim to da vidim.

Zatvorila je oči i poslušala me, pa su njene ruke poput alabastera obuhvatile okrugle dojke, a palčevi joj lebdeli oko krutih bradavica. Do ušiju mi je dopro njen tihi uzdah.

- Da li ti to prija, dušo?

- Mmmhmm.

Ponovo sam je odigao sa sebe i odmah spustio. Čitavo telo mi se treslo. Bio sam na ivici.

Na ivici da svršim.

Još jednom sam je odigao i snažno spustio do kraja, škrugućući zubima.

Mali grčevi su počeli od korena, pa naviše, ka Rubi.

U istom trenutku, osetio sam kako njeni mišići pulsiraju, stežući moj ud. Ugrizla se za donju usnu.

- Rubi! O, bože. - Orgazam me je drmao kao zemljotres. Bio je to drugačiji osećaj, možda zato što sam se oporavljao od potresa mozga. Ni sam nisam znao. Jedino sam znao da je to bilo čisto ushićenje, blaženstvo.

Držao sam je na sebi dokle god sam mogao, dok grčevi nisu uminuli, Nisam hteo da je pustim. Pogledao sam u nju odozdo, u njene predivne plave oči i donju usnu nateklu koliko ju je grizla, verovatno da bi prigušila vrisak zadovoljstva, njene lepe grudi koje su se sada rumenele, kao i bradavice, jer ih je milovala.

Poželeo sam da se nikada ne odvoji od mene.

Zaustio sam da joj kažem nešto, ne znajući ni sam šta, ali utom je neko pokucao na vrata.

Rubi je prigušila krik, brzo sišavši sa mene i s kreveta. Zgrabila je odeću i otrčala u kupatilo.

Brzo sam se pokrio. - Da? Slobodno.

- Vrata su zaključana.

Sranje. - Ah, izvinjavam se. - Rubi je već bila u kupatilu, pa sam ustao, držeći bolničku pidžamu za zadnji deo da se ne rastvori, i otišao da otvorim vrata.

Ispred njih je stajao moj neurolog. - Samo sam došao da vas obiđem pošto je vreme večernje vizite, gospodine Stile.

- Da, naravno. Uđite. - Nisam nameravao da mu objašnjavam zašto su vrata bila zaključana. Vratio sam se u krevet.

- I? Kako se osećate? - upitao me je lekar.

- Dobro.

- Vidim, jeli ste. - Pogledao je kesu sa gotovom hranom iz *Papa Tonija*. - To je dobro. Imate li mučninu?

- Ne. Sva hrana se zadržava u stomaku.

- Odlično. To je dobar znak. Onda ne vidim zašto sutra ujutru ne biste izašli.

- Doktore, postoji li mogućnost da izađem večeras?

- Žao mi je. Više bih voleo da ostanete ovde. Na kraju krajeva, bili ste u nesvesti gotovo dvanaest sati. Imate sreće što nemate simptome hipotermije.

Rubi je izašla iz kupatila obučena kao kad je ušla, ali su joj obrazi plamteli. Pogledala je lekara. - O, dobro veče.

- Doktore Anderson, ovo je moja prijateljica Rubi Li.

- Drago mi je što smo se upoznali - rekla je Rubi sramežljivo. - Kako je on?

- Odlično se oporavlja - odgovorio je doktor Anderson.

- Drago mi je da to čujem - kazala je Rubi. - Rajane, trebalo bi da krenem. Znam da su tvoja braća htela da ostanem, ali...

Primetio sam da je obula samo čarape. - U redu. Samo, pretpostavljam da bi trebalo da obuješ i cipele pre nego što kreneš.

Obrazi joj nisu mogli biti rumeniji. Morao sam da se uzdržim da ne prasnem u smeh. Obukla je onu svoju bezličnu odeću, koju mogu da nose i muškarci i žene, ali joj je kosa i dalje bila puštena i padala joj je niz ramena, mazna kao svila boje abonosa. Izgledala je neodoljivo i videlo se da je upravo imala partiju seksa.

Obula je cipele na brzinu i uzela tašnu. - Drago mi je što si bolje, Rajane.

- Sutra izlazim. Zvaću te.

Klimnula je glavom i izašla iz sobe.

- Poznata mi je odnekuda - rekao je doktor Anderson. - Gde li sam je ranije video?

- Ona radi u policiji Grand Džankšena. Verovatno često dolazi ovamo da saslušava ljude.

- Moguće. - Zamišljeno se pogladio po obrazu. - Da, verovatno je odatle znam. - Uneo je nekoliko zabeleški u svoju istoriju. - Medicinska sestra će doći za nekoliko minuta da vam

proveri vitalne funkcije. Neka Vam vrata ostanu otključana, gospodine Stil. - Vragolasto se nasmešio.

Sada više nije bilo razloga da ih zaključavam. Rubi se neće vratiti.

Doktor Anderson mi je tokom jutarnje vizite dao otpusnu listu, a Tajson je trebalo da dođe po mene tek za sat vremena da me odveze kući. Pošto nisam bio naročito raspoložen da se šetam po bolnici, otišao sam do obližnjeg kafea.

Jedan stariji čovek u flannelskoj košulji sedeo je nekoliko stolova od mene držeći šolju kafe. Okrenuo se i čudno me je pogledao.

- Je li sve u redu? - upitao sam.

On je klimnuo glavom, a onda seo pored mene. - Jeste. Samo si mi poznat odnekud. Jesmo li se već negde upoznali?

- Ne bih rekao.

Ispružio je ruku. - Ja sam Majk.

- Rajan Stil.

- Stil! A zato si mi toliko poznat. Ti si jedan od braće Stil, zar ne?

- Taj sam. - Donekle. *Skoro* da smo braća.

- Poznajem tvoju braću. Fini momci.

- Jesu. - Jedva sam se uzdržao da ne prevrnem očima. - Stvarno su fini.

Utom nam je prišla konobarica, plavuša sa blajhanom kosom, u svetloružičastoj uniformi. - Šta želite?

- Ono što on pije - rekao sam pokazavši na Maj kovu kafu.

- I dva jajeta na oko i malo slanine.

Konobarica je sipala kafu i spustila je ispred mene.

- Kako su ti braća? - upitao je Majk.

- Dobro su. Obojica su se oženila.

- Nemoj da pričaš! - Majkovo izborano lice se ozarilo. - Pa to je divno! Zaslužuju da budu srećni.

Koliko tačno ovaj tip zna o mojoj braći? Otpio sam gutljaj kafe, koja je imala ukus vode obojene prehrambenom bojom.

- Zaista? - upitao sam, podigavši obrve - Sigurno si srećan zbog njih.

Uzdahnuo sam. - Jesam. U pravu si. Zaslužili su. Mnogo su propatili. - Popio sam još malo kafe.

- Pa zašto onda nisi srećan zbog njih?

Nisam imao nameru da potpunom neznancu otkrivam detalje svoje DNK analize. - Jesam, samo me muči mnogo briga.

Majk je protrljao bradu. - Možda mi nećeš verovati, ali razgovarao sam sa obojicom kad su bili potišteni.

- Kako je to moguće, dođavola?

- Obojica su navraćala u bar u koju sam i sam često dolazio. Ova birtija je u poređenju sa njim hotel sa pet zvezdica.

Osvrnuo sam se oko sebe. Ako ova rupčaga izgleda kao hotel sa pet zvezdica u poređenju sa tom drugom kafanicom, onda ta druga sigurno nimalo nije bolja od poljskog klozeta. - Nemoj da pričaš.

- Kad ti kažem.

- Zašto bi moja braća išla u neki bircuz?

- Ja sam to tražio od njih. Čim sam ih video, prvo sam primetio da nose skupe kaubojske čizme od nojeve kože.

Pogledao sam naniže... I sam sam nosio takve čizme. - Sigurno jednom tipu kao što si ti izgledamo prilično uobraženo.

- Tipu kao što sam ja?

Uzdahnuo sam. - Izvini. Nisam hteo da te uvredim.

- U redu je. Celog života sam naporno radio. Nikada nisam tražio milostinju. Sada sam u penziji i uspevam nekako da skrpim kraj s krajem. Samo mi mnogo nedostaje supruga. Pre nekog vremena je preminula.

- Uh, stvarno mi je žao zbog toga.

- Svi ćemo jednog dana. - Mahnuo je konobarici. - Donesi još kafe, molim te.

- Ja častim - rekao sam.

- Hvala. Vi Stilovi ste velikodušni.

Velikodušni? Pišljiva šolja kafe košta možda nekoliko dolara. Teško da se to može nazvati velikodušnim gestom.

- Uzgred - nastavio je - ne smatram te uobraženim. Ja nikog ne osuđujem. Dovraga, i sam bih nosio takve čizme da mogu da ih priuštim.

Još jednom sam pogledao svoje čizme. Njih sam nosio kad radim. Bile su gotovo iznošene. Baš bi mi bilo neprijatno da vidi ostalih šest pari u mom garderoberu.

- Živiš ovde negde? - upitao sam ga.

- Nedaleko odavde. Bar u koji sam nekad išao, u kojem sam upoznao tvoju braću, zatvorio se prošle nedelje. Imali su valjda nekih problema sa dozvolom za služenje alkohola. Bio je to simpatičan mali bar, gde se prodavao i roštilj kad sam bio mlađi, pre nekih tridesetak godina. Stvari se menjaju. Mesta se menjaju.

- I ljudi se menjaju - dodao sam.

- Tačno, i oni. - Otpio je gutljaj vrele kafe, koju je konobarica upravo sipala. - Uzgred, hvala na kafi.

- Nema na čemu. Šta vas je dovelo ovamo?

- Za danas mi je zakazan neki rutinski pregled kod lekara, pa me je put naveo ovamo da malo ubijem vreme. Autobus prolazi ovuda mnogo rano, pa ću morati da sačekam do pregleda.

- Je li sve u redu?

- Jeste. Kao što rekoh, u pitanju je samo rutinski pregled. - Otpio je još jedan gutljaj kafe i nasmešio se. - Onaj tvoj brat što ima neobično ime, Tajson se valjda zvaše, poslao mi je sanduk burbona pič strit.

To mi je probudilo interesovanje. - Stvarno? Taj mu je omiljeni. - Ovaj čilac je sigurno uradio nešto neverovatno čim mu je Tajson poslao sanduk pič strita.

- To je odlično piće. Tako glatko klizne niz grlo. A o aromi da ne pričam. - Majk je zatvorio oči i udahnuo. - Stvarno je nešto posebno. Čuvam ga. Popijem po jednu čašicu jednom u nekoliko dana da se počastim. - Uzdahnuo je. - Nedostajace mi onaj stari bar. Da ti pravo kažem, mnogo sam usamljen. Volim da izađem iz kuće, da se vidim s ljudima. Otkako sam u penziji i otkako više nema Melani, nemam mnogo dodira sa spoljnim svetom.

- Melani? I Džoova žena se zove Melani.

- Šališ se? Pomenuo je da poznaje ženu koja se zove Melani, ali nisam znao da mu je toliko draga.

- Jeste. Ona je psihoterapeut. Nedavno su se venčali na Jamajki.

- Nek mu je sa srećom. A Tajson?

- Venčali su se u isto vreme. Njegova žena se zove Džejd.

- On mi je rekao da postoji jedna žena koja zauzima posebno mesto u njegovom srcu.

Opet sam se zapitao ko je taj čovek i kako je stekao poverenje moje braće.

- A ti? - upitao me je Majk. - Postoji li neka dama koja ima posebno mesto u tvom srcu?

Postoji. Samo što nisam više siguran da mogu da joj verujem. Baš kao što nisam više siguran da mogu verovati ni svojoj braći. Nisam mu odgovorio na pitanje.

- Kako se zove? - pitao je Majk.

- Nisam rekao da postoji.

Osmehnuo se. - Nisi, ali nisi ni porekao. Imam popriličan životni staž, pa lako prepoznam simptome kod zaljubljenih ljudi. I? Kako se ona zove, sinko?

Oteo mi se osmeh. Počeo sam da uviđam zašto su se moja braća upustila u razgovor sa tim čovekom. - Rubi. Rubi Li.

- Lepo ime.

- Zaista jeste.

- Ti si lep i zgodan momak. Rekao bih da si čak i lepši od svoje braće, ali nemoj da im kažeš da sam to rekao.

Čuo sam to nebrojeno puta. Samo bi mi ušlo na jedno uvo, a na drugo izašlo. Rajan Stil je najmarkantniji i najlepší član porodice Stil. Ko bi rekao da će Bred Stil i Vendi Madigan imati lepše dete nego Bred i Dafni Stil? Genetika je čudo.

- Kladim se da je visoka i lepa plavokosa - nastavio je Majk. Zakikotao sam se. - Pa jeste lepa.

- Ove druge dve osobine sam pogrešio?

- Nije niska, ali moja sestra je visoka metar i osamdeset, pa su mi druge žene uglavnom niske u poređenju s njom. Što se boje kose tiče, njena je daleko od plave. Crna je skoro kao ugalj.

- Mora da je manekenka, jelda?

Opet sam se nasmejao. - Policajka je. Tačnije, detektivka.

- Zaposlena cura, a? Moja Melani nikada nije radila, ali tada je bilo drugo vreme.

Nikako nisam mogao da zamislim da Rubi bude domaćica, mada mi se ni Džejd ni Melani nisu uklapale u takav profil. - Istina.

- Drago mi je da su ti braća srećna.

Nasmejao sam se na trenutak.

- Kakav to problem imaš sa braćom, sinko? - upitao me je Majk.

- Nemam nikakvih problema.

- Ne izvlači se. Postaneš napet svaki put kad ih pomenem. Dođavola. Zar ovaj čovek zna sve o meni?

- Nemamo nikakvih problema - ponovio sam. - Samo što mi oni nisu braća.

- U to me nikada nećeš ubediti. Izuzetno ličite.

- Da, svi ličimo na oca.

- Mora je da bio lep čovek.

Otpio sam gutljaj one žabokrečine od kafe. Srećom, nije zapitkivao šta mislim pod tim da mi njih dvojica nisu braća.

- I ja sam imao brata - nastavio je Majk. - Pre dvadesetak godina smo se posvađali i od tada više nismo progovorili. Mort je umro mesec dana posle Melani. Ona me je uvek terala da se pomirim s njim, ali ja sam bio tvrdoglav kao mazga. Uvek ću se kajati zbog toga. Bili smo mnogo bliski kao deca.

- Žao mi je. - Stvarno sam saosećao sa tim čovekom.

- Stvar je u tome što nas dvojica nismo bili braća u biološkom smislu. On mi je bio polubrat. Moj biološki otac je poginuo u ratu dok me je majka nosila u stomaku. Nisam imao ni dve godine kada se udala za mog oca. Mog pravog oca. Čoveka koji me je očuvao. Mort je bio *njegov* sin. Njegova prva supruga je umrla na porođaju. Mort i ja smo bili gotovo vršnjaci, pa su ljudi uvek mislili da smo blizanci. - Čežnjivo se zagledao u bocu kečapa ispred sebe. - Nedostaje mi.

Kao da mi je kamen pao na želudac. - Smatrao si ga svojim bratom?

- Pa on i *jeste* bio moj brat. Otac je usvojio mene, a majka je usvojila Morta. U pravnom smislu, bili smo braća.

- Ali niste bili u direktnom krvnom srodstvu.

- Ma, kakve veze krvno srodstvo ima s tim? Kad god se setim nečega iz detinjstva, to je uvek nešto u vezi sa ocem i Mortom. *Jesmo* bili braća. Voleo bih... - Opet se zagledao u jednu tačku.

- Majk, ne želim da zabadam nos u nešto što me se ne tiče, ali zašto ste se posvađali? Kada ste ti i Mort prestali da govorite?

- Ne mogu da pričam o tome. Izvini. Previše je bolno.

Telefon mi je zazujao. Tajson me je čekao ispred.

Ostavio sam dve stotke na sto i gurnuo ih prema Majku. - To je razumljivo. Hvala, Majk. Pojedi moj doručak, može? Ostavi konobarici lepu napojnicu i zadrži kusur.

- Vi Stilovi ste velikodušni - rekao je. - Bog vas blagoslovio.

- I tebe. - Izašao sam iz bara i uočio Tajsonov kamionet na drugoj strani ulice. Lagano sam mu prišao i smestio se na suvozačevo sedište.

Pogledao sam svog brata. I dalje je bio onaj isti Tajs talasaste, tamne kose, reklo bi se preduge, i malčice grbavog nosa, jer ga je davno polomio. Tajson je bio moj heroj.

Zatvorio sam oči.

Tajson i ja smo išli unaokolo oko sat vremena tražeći bilo kakve tragove. Hteo je da otkrije šta se desilo njegovom drugu, Luku Vokeru, Brajsovom rođaku. Ja nisam bio mnogo zabrinut za Luka. Samo sam hteo da budem uz Tajsona. Uvek sam svuda išao sa njim.

Džou sam bio dosadan i on nije voleo da se vrzmam oko njega. Ali Tajson... Tajson je uvek imao vremena za mene.

Stomačići su nam se naduli koliko smo jeli. Gospođa Voker nas je poslužila kolačima od ovsene kaše i dinje kad smo joj se pojavili na vratima. - Možete slobodno da pronjuškate unaokolo ako želite - rekla nam je. Oči su joj bile upale i tužne. - Samo se vratite pre mraka. Znaju li vaši mama i tata da ste ovde?

Tajson je klimnuo glavom i čušnuo me laktom da ćutim. To je bila laž. Mama i tata nisu znali da smo tamo, ali Džo jeste. On će im reći kad se vratimo kući iz škole.

- Ovde su pronašli masku - rekao je Tajson razgledajući.

Nisam bio siguran otkud on to zna, ali bio je mnogo stariji od mene. Ja sam imao samo sedam godina, a Tajson deset. Bezmalobio odrastao momak.

Ništa se nije videlo. Čak se i kuća Vokerovih više nije videla sa te udaljenosti. Stoka sigurno nije pasla u ovom delu, jer je trava bila visoka. Dok smo koračali, vlati su nam dodirivale kolena.

U daljini se videla neka kolibica.

- Hajde da obiđemo onu kućicu - rekao je Tajson.

Klimnuo sam glavom. Uradio bih sve što mi kaže. Oprezno smo krenuli ka njoj.

Drvo od kog je bila napravljena bilo je sivo i ispucalo od starosti. Tajson je pružio ruku da dodirne njegovu čvornovatu površinu kada...

Nešto me je zgrabilo. - Tajstone! Mmmmfmmf! - Jedna ogromna šaka u rukavici me je stegla preko usta.

Neki čovek je stao između mene i Tajsona. Bio je sav u crnom. Čak je i preko lica imao crnu masku. Srce mi je lupalo kao da će svakog trena iskočiti. Mnogo mi se pripriškilo.

Ali Tajson je bio uz mene. On nikom neće dozvoliti da mi naudi.

- Ostavi mog brata na miru! - povikao je Tajson.

Drugi par šaka je posegao ka Tajsonu, ali pre nego što su uspele da ga se dočepaju, Tajson je pojurio na čoveka koji me je držao i počeo da ga šutira po cevanicama. - Pusti ga! Pusti ga! Pusti ga!

Onaj drugi je uhvatio Tajsona za zadnji deo majice. Tajson je, uprkos tome, nastavio da šutira ovog što me je držao.

Zatvorio sam oči, jer me je potpuno savladao strah. Jedan od one dvojke me je šutnuo, a onda me je i udario pesnicom. Bol mi je prostrujao telom. Opirao sam se čeličnom stisku, ali bio sam premali, preslab. Nisam mogao da pobegnem.

Tajson je dahtao i stenjao dok se iza mene nije začuo povik "kopile! ", a onda sam pao na kolena na prašnjavu zemlju. Tajson se nekako izmigoljio i oteo onom drugom čoveku, pa me je brzo oslobodio.

- Beži! - povikao je Tajson. - Brzo beži kući! Dovedi tatu! Brže, brže, brže!

Ustao sam ošamućen. Nisam bio u stanju da se pomaknem. Nisam hteo da ostavim brata.

- Dođavola, rekao sam ti da bežiš!

Jedan od one dvojice je oborio Tajsona na zemlju.

- Beži! - uporno je vikao. - Rajane, beži, dođavola!

Okrenuo sam se i potrčao kao bez duše.

Tog dana mi je brat spasao život. Spasao me je užasa i mučenja kojima je sam bio izložen dva meseca. Ja to sigurno ne bih preživeo. Tajson je tada imao deset godina. Bio je tri godine stariji od mene, tri godine izdržljiviji. Tamo su ga izgladnjivali, tukli i silovali... a on se izvukao živ.

Dugujem mu svoj život.

Njegov sam dužnik još od svoje sedme godine.

Sada sam se pitao da li uopšte poznajem svog brata - *polubrata*.

Odvezli smo se do kuće za goste, u kojoj sam živeo. - Idi slobodno, neću više da te maltretiram - rekao sam mu kad sam izašao iz njegovog kamioneta.

- Ne maltretiraš me. Idem i ja s tobom. Hoću da se uverim da si dobro. Jesi li siguran da nećeš da prespavaš noćas kod Džejd i mene?

To me je pitao već tri puta i tri puta sam mu odgovorio da neću. Dozlogrdilo mi je više da se ponavljam.

- Raje, u poslednje vreme se čudno ponašaš - rekao mi je kada sam otvorio vrata.

Moj zlatni retriver Riki me je dočekao dahćući i sveg me izlizao. Razbarušio sam mu meku dlaku na vratu. - Zdravo, momče. Nedostajao si mi.

Tajson je ušao za mnom. Bilo je očigledno da još neće da ode iako sam mu jasno stavio do znanja da želim da budem sam.

- Šta kažeš da popijemo po jedno? - rekao je, a odmah potom dodao: - Nema veze. Ti verovatno ne smeš da piješ alkohol. Onda ću da nam sipam ledeni čaj. - Otišao je u kuhinju i otvorio frižider.

To mi obično nije smetalo. Mi braća smo se uvek služili hranom i pićem one druge dvojice. Danas mi je pak to žestoko išlo na živce.

Više ga nisam doživljavao kao brata. Rođenog brata. I hteo sam da budem sam.

Tajson je sipao ledeni čaj u čaše i doneo ih u dnevnu sobu. Spustio ih je na stočić i seo u kožnu naslonjaču. - Raje, vreme je da ozbiljno porazgovaramo o tome.

7.

Rubi

Otišla sam na posao kose vezane u visoki rep. Opet sam obukla belu košulju i pantalone, samo što sam danas odabrala crne, ali nikada na posao nisam otišla sa nekom drugom frizurom sem punđe, od koje me je nekad bolela glava.

I ranije mi je padalo na pamet da pustim kosu, ali kosa mi je preduga i smetala bi mi dok radim. Sem toga... promena treba da bude postepena. Visoki rep je bio sledeći logičan korak posle stroge punđe. Ionako to niko neće primetiti.

Ah, koliko sam samo pogrešila u proceni. Moju novu frizuru je do deset ujutru prokomentarisalo osmoro ljudi - da, da, prebrajala sam. Digli su toliku halabuku zbog toga kao da sam na posao došla u havajskoj suknjici.

Rubi, kosa ti je predivna!

Lepa promena, detektivko Li.

Izgledaš fenomenalno kad vežeš rep!

Stvarno su me iznenadili njihovi komentari.

Pošto mi se Rajan nije javio do deset sati, pozvala sam bolnicu i saznala da je jutros otpušten. Rekao je da će me pozvati...

Ne. Neću da se ponašam kao one žene koje kao na iglama iščekuju da ih muškarac pozove.

Čeka me mnogo obaveza koje treba pozavršavati.

Telefon mi je zazvonio i odmah sam se javila. - Detektivka Li,

- Gospođice Li?

Glas je bio ženski... i veoma poznat.

Puls mi se ubrzao. - Šejna?

- Da. Ja sam. Izvini za ono pre neki dan.

- U redu je, Šejna. Ne opterećuj se time. Da li ti je neko pretio?

- Zovem sa govornice. Ne mogu dugo da pričam.

- Razumem. Možeš li da mi odgovoriš na pitanje?

- Pozvao me je jedan čovek. - Glas joj je drhtao. - Rekao mi je da ne smem da pričam s tobom. Zapravo, da ne smem da pričam ni sa kim, ali mi je izričito zabranio da pričam s tobom.

Nisam ni nameravala da je pitam ko je taj čovek. Ona ne bi ni znala da mi kaže, a ja sam ionako već sumnjala na nekog. - Ima li ikakvih vesti o Lizi i Džulijet? - pitala sam je.

- Nema. Užasno je. Njihovi roditelji su izvan sebe. Mnogo se brinem jesu li... uopšte *žive*.

I ja sam bila zabrinuta za njihov život, ali ako su žive, možda im je bilo gore nego da su mrtve. - Znam. Mnogo mi je žao. Učiniću sve što mogu da ih pronađem.

Nadala sam se da to nije bilo prazno obećanje. Džulijet i Liza su otete iz odmarališta na Jamajki najverovatnije da bi bile prodate kao belo roblje. Nisam imala jakih veza sa jamajkanskom policijom, pa nisam mogla da saznam neophodne informacije. Znala sam samo ono što su mi intuicija i instinkt govorili.

A govorili su mi da je moj otac nekako umešan u to.

- Ne moraš opet da me zoveš ako misliš da nije bezbedno - rekla sam Šejni. - Potpuno te razumem.

- Ne. Želim da budem u kontaktu sa tobom. Morala sam da te blokiram na mobilnom. - Pročistila je grlo. - Mislim da me prisluškuj.

- Ne bi me iznenadilo. Kakve dokaze imaš?

- Samo... osećaj.

Šejna je nedavno izgubila dve najbolje drugarice i možda se njen sopstveni um poigravao njome. Ipak, bilo mi je jasno da ne treba da joj kažem da se ne oslanja na intuiciju. - Ako stvarno misliš da te neko prati ili prisluškuje, onda treba da pozoveš policiju. Ma, pusti i to. Idi pravo u FBI. Zovi me sa govornice dokle god moraš dok ne smislimo bolji način da uspostavimo vezu. Na mene uvek možeš da računaš. Šejna...

- Molim?

- Čuvaj se. Nisi ti kriva za ovo.

- Znam. Mislim, da. Znam.

Tačno sam znala na šta misli. Nije ona bila kriva, ali ipak je sebe smatrala odgovornom. Nije uspela da ubedi drugarice da ne krenu sa svojim otmičarima, baš kao što to ni ja nisam uspela da ih odgovorim,

- Hvala, detektivko Li.

- Zovi me Rubi. Stupicu u kontakt s tobom. Nekako.

- Dobro. Zdravo. - Prekinula je vezu.

Šejna je nerado pošla sa tim ljudima sa kojima su krenule njene dve drugarice na Jamajki, a onda je skočila sa skutera za vodu, pri čemu se umalo udavila. Spasli su je meštani koji su se tu zatekli i vratili je u odmaralište.

Ponovo mi je zazvonio telefon.

- Detektivka Li.

- Nemoj više da razgovaraš sa tom devojkom.

Bio je to isti glas kao onaj od pre dva dana. Glas moga oca. Uvek bih prepoznala tu njegovu odurnu boju. Znala sam da moj telefon ne prisluškuju, što je značilo samo jedno - da je moj otac prisluškivao Šejnin razgovor sa mnom. On ili neko ko radi za njega.

- Dva poziva za nekoliko dana? - odvrtila sam. - Čemu dugujem to zadovoljstvo? - Otac mi je kidao živce, ali sam čvrsto rešila da se pretvaram kako me to nimalo ne dotiče. Moraću tako da se ponašam ako želim da napravi pogrešan korak.

- Čula si me, Rubi.

- Slušaj, Teo. Nismo se čuli godinama, a onda se pre nekoliko meseci odjednom pojaviš sa svojom devojkom i kažeš da hoćeš da me vidiš. A sad me zoveš. Dva puta. Čini mi se da si se malo unervozio. Sad kada Simpson i Vejd više nisu u igri, verovatno si se uplašio da ne uhvatimo i tebe, jelda?

- Mala, neću upasti u te tvoje amaterske zamke - rekao je.
- Samo pazi šta radiš.

Veza se prekinula.

Osetila sam kako mi se mučnina penje uz grlo. Ma koliko zvučim samouvereno dok pričam sa ocem, i dalje me sve to pogađa. Ipak, pre ću umreti nego što ću dozvoliti da on to primeti. Započela sam pretragu za otkrivanje broja, svesna da je to uzaludan posao. Međutim, procedura se mora ispoštovati. Potom sam, za svaki slučaj, proverila svoj telefon. Bila sam u pravu. Nisu me prislušivali.

Moj otac je opasan igrač. U to nema sumnje. Odavno bih ga privela da nije tako. Ipak, malo se unervozio. I upravo je napravio nepopravljivu grešku.

Dokazao je da me predosećaj nije prevario.

Jeste umešan u nestanak Džulijet i Lize. Zašto bi mu smetalo da razgovaram sa Šejnom? Nije mu bilo svejedno što smo uhvatili Vejda i što je Simpson izvršio samoubistvo. Sada je bio sam u ovome, a pre ili kasnije napraviće pogrešan korak.

Sada sam, više nego ikada ranije, bila rešena da sve raskrinkam.

Brzo sam obavestila losanđelesku policiju o svemu, nadajući se da će nekako zaštititi Šejnu, a onda sam pozvala FBI, znajući da Šejna to neće učiniti. Obećali su da će proveriti da li je posredi protivzakonito prisluškivanje telefona, ali nisam bila optimista. Za njih je ovo sitna boranija.

Priželjkivala sam da pozovem Rajana i kažem mu da sam popričala sa Šejnom i svojim ocem, da mu kažem kakve mi se teorije vrzmaju po glavi. Ipak, nisam to učinila. Zasad ću ga ostaviti na miru. Na kraju krajeva, još uvek se oporavlja od potresa mozga, a što je još ozbiljnije, nedavno mu se ceo svet okrenuo naopačke. Moram da ga pustim da se izbori sa svim tim. Sem toga, imam brdo obaveza da pozavršavam. Pošto policija, naravno, uvek ima mnogo posla, a malo zaposlenih, i dalje sam se bavila onim što se nagomilalo dok sam bila na odmoru na Jamajki.

Ako se ne čujem sa Rajanom do večeras, otići kod njega na ranč.

8.

Rajan

- Nemamo o čemu da razgovaramo, Tajse.

Moj brat - *polubrat* - ma, dođavola, kako god.

Tajson je zavrteo glavom. - Malo sutra nemamo. Istraga je ipak odmakla. Dvojica degenerika koja su me silovala odsvirala su svoje.

Nisam mogao da ne primetim da Tajson sada mnogo lakše izgovara reč "silovanje". Zaista je počeo da se oporavlja. Mnogo sam ponosan na njega i njegovu snagu. Osećao sam se kao bednik koji misli samo na sebe. Tajson je preturio mnogo toga preko glave - mnogo gore strahote nego da je saznao da njegova majka nije onakva kakvom ju je smatrao. Zatvorio sam oči, a on je i dalje govorio.

- Jedan je iza rešetaka, a drugi pod zemljom. Samo jedan je na slobodi. Dogurali smo dovde, Raje, ali ništa mi ne bi značilo ni da izguram do kraja ako će me to koštati mog mlađeg batice.

Sedeo je i pijuckao ledeni čaj - moj snažni, odlučni polubrat.

Dokle god ga smatram *polubratom*, nisam spreman da pričam.

Jesam li ja to, zapravo, tugovao zbog svog porekla? Ili što sam izgubio poverenje u svoje najrođenije? Ili u svoju devojkicu? Ako mi je uopšte devojkica.

- Trebalo je da mi kažete za analizu DNK.

Uzdahnuo je i spustio čašu sa čajem na sto. - U pravu si, Džejd i Melani su nas upozorile.

- Zašto ih onda niste poslušali?

- Zato što smo stvarno bili ubeđeni da će test biti negativan. Uglavnom, ja sam tako mislio. Džo nije bio baš toliko ubeđen. Međutim, pošli smo od toga da, ako se ispostavi da je test negativan, nikada nećeš saznati za to i nećeš biti povređen. Mogli smo da te poštedimo brige.

- Da me poštedite brige? Ja sam odrastao čovek. Mislite da se nikada nisam suočavao sa problemima? Samo za brigu i znam još od svoje sedme godine, od onog dana kad su te oteli.

Zažalio sam što sam to rekao čim sam izgovorio te reči. Tajson je svakako preživeo mnogo veću traumu nego ja, a upravo je on bio taj koji me je poštedeo iste takve sudbine. Njegov sam večiti dužnik. Živ sam zahvaljujući njemu.

U tom trenutku sam postao svestan užasne činjenice u vezi sa svim tim okolnostima. Ja više nisam rođeni brat svog heroja i to me je zbolelo kao da mi je neko lovačkim nožem rasporio utrobu i iseckao je na sitne komade.

Ništa se tu više nije moglo učiniti. Tako je kako je. Ja sam sin Bredforda Stila i Vendi Madigan. Ja sam polubrat svojoj sestri i braći. Ništa više, ali i ništa manje.

Oni su mi jasno stavili do znanja da me i dalje smatraju rođenim bratom. Nisam sumnjao u njihovu iskrenost.

Zašto sam se onda osećao kao da manje pripadam porodici Stil nego do sada?

I dalje sam imao istog oca kao ostali Stilovi, samo što nisam bio njihov brat u *zakonskom* smislu.

A opet sam pripadao toj porodici i po zakonu. U mom izvodu iz knjige rođenih stoji da mi je majka Dafni Stil.

- Sve je tako zamršeno, Tajse.

Klimnuo je glavom. - Slažem se, ali to nije naročito važno, Raje.

Razrogačio sam oči i stegao pesnice. - Ne mogu da verujem da si to rekao. Upravo sam otkrio da imam gene jedne luđače, a ti mi kažeš da to nije ništa bitno?

- U pravu si - odvratio je. - Nije trebalo da umanjujem značaj svega ovoga, ali ti si već zagazio u tridesete i ne pokazuješ nikakve simptome mentalne bolesti. Dobro si, Rajane. Sve će biti kako treba, veruj mi.

- Lako je tebi da to kažeš.

- Ni moja majka se nije mogla pohvaliti mentalnim zdravljem.

Što se toga tiče, govorio je istinu, I on i Džona su nasledili sklonost ka depresiji Dafni Stil. Ja nikad, otkad znam za sebe, nisam bio depresivan. - Razumem ja to. Samo ne želim da se jednog dana probudim i saznam da sam izgubio dodir sa stvarnošću.

- Nećeš - rekao je pogledavši me pravo u oči. - Ja to neću dozvoliti. Obećavam ti.

- Ne možeš imati kontrolu nad onim što se odvija u mom mozgu. Kako možeš da mi obećaš tako nešto?

- A zašto ne bih mogao? Isto takvo obećanje si davao ti meni bezbroj puta kada sam tonuo u tamu. Upravo ste me ti i Džo ubedili da potražim pomoć. Raje, nikada mi nisi okrenuo leđa i obećavam ti da ih ni ja tebi nikada neću okrenuti.

Po ko zna koji put me je zbolela duša zbog onoga što je moj brat morao da istrpi. Kao da mi je neko zario nož u grudi.

- Izvini, Tajstone.

- Zbog čega?

- Zbog svega. Zbog onoga kroz šta si prošao.

- Bilo, pa prošlo. Oženio sam se ljubavlju svog života, a snaja mi je najbolji psihoterapeut na svetu. Dobro sam i sve

sam bolje. Isto tako, imam najboljeg mlađeg brata na planeti i ne želim da ga izgubim. Uvek si bio uz mene kad si mi bio potreban. Sad je došlo vreme da se ja nađem tebi.

- Samo bih voleo...

- Svi bismo to voleli, Raje. Svi bismo to voleli. Ali iskreno, Džou, Mardž i meni je to potpuno nebitno. Ti si i dalje naš brat, kao što si oduvek bio. Samo je tebi to toliko važno.

- Naravno da mi je važno! I tebi bi bilo da je obrnuto.

- Da, bilo bi. Ne mogu ni da zamislim kako ti je. Ali ja sam i dalje tvoj brat. Kao i Džo. A Mardž je i dalje tvoja sestra. Žao nam je što je tvoje poverenje u nas poljuljano. Mislili smo da radimo ono što je najbolje. Voleo bih da vratimo vreme i ispravimo grešku, ali ne možemo. Shvatam da nam ne možeš odmah oprostiti, ali tu smo, uz tebe, bez obzira na sve.

Ne mogu ni da zamislim kako ti je.

Tajsonove reči su mi doprle do mozga.

Ne, nije mogao da zna kako mi je, a ni ja nisam mogao da zamislim kroz kakav je pakao on prošao i kako se zbog toga osećao.

Uzdahnuo sam. Vreme je da odrastem. Vreme je da oprostim. - Opraštam vam, Tajse. Samo nisam siguran da mogu lako da zaboravim.

- Brate, razumem. Zaborav je teži deo priče. To se neće tek tako desiti. Međutim, sa svakim danom lakše ćeš podneti kad se setiš.

Mislio je na otmicu, na mučenja, na silovanja. Ponovo sam se osetio kao razmaženo, cmizdravo derište. - Njima ne treba da oprostiš.

- U pravu si. I nisam im oprostio. Oni ne zaslužuju da im oprostim.

S druge strane, moja sestra i braća *zaslužuju* da im bude oprošteno. Na to je mislio, samo što to nije rekao. I bio je u pravu.

- Ne, oni ne zaslužuju, ali ti zaslužuješ. Već sam ti to rekao. Opraštam ti što mi nisi rekao za analizu DNK.

- A opraštaš li i Džou i Mardž?

Klimnuo sam glavom. - Da.

- A Rubi?

To nije bilo isto. - Ne znam.

- Imate lep odnos, Raje. Krila je to od tebe iz istih razloga iz kojih smo i mi, da bi te zaštitila od brige i tuge.

- Znam. Sve mi je ispričala.

- Neću ti govoriti šta treba da radiš i ne očekujem da ćeš sve ovo zaboraviti preko noći, ali razmisli o tome. Stvoreni ste jedno za drugo.

- Oboje smo izdanci loze luđaka. Bar nam je to zajedničko.

- Zakikotao sam se. Dođavola, nisam znao da li da se smejem ili da plačem.

- Svi smo mi takvi, brate - rekao je Tajson. - Ovo sa ocem postaje zamršenije iz minuta u minut. Još uvek ne mogu da shvatim ni da prihvatim da je finansirao onu trojicu. Stalno razmišljam o tome i nešto mi se tu nikako ne uklapa. Sigurno je znao ko me je kidnapovao. Jebote, onda to znači da im je to *dopustio*.

- Prema Larijevim rečima, nije. On i dalje tvrdi da uopšte nije bilo planirano da te kidnapuju.

- Ali ako je tačno ono što je rekla Vendi... - Tajson je protrljao bradu.

- Ko je od njih dvoje mentalna stabilniji? - odvratio sam, glasno se nasmejavši. - To je nagradno pitanje. Nego, da se uozbiljimo. Koliko nam je poznato, Lari nikada nije izgubio dodir sa stvarnošću. Vendi jeste.

- To je tačno, mada Lari nije uvek uživao poverenje Simpsona i Matijasa. Više je aminovao i radio šta mu kažu. Nisam siguran da je uvek znao šta se dešava.

- Može biti. Ipak, znao je istinu o meni. Samo jednom sam ga obišao, a on mi je uporno ponavljao kako imam nos na majku. Nisam imao pojma o čemu priča pošto samo Mardž liči na majku. Posle toga sam otišao kod Vendi i shvatio o čemu mi je govorio. Nas dvoje imamo isti nos.

- Ali mnogo puta si video Vendi kad smo bili deca, kad je tata umro.

- Znam, ali tada nisam tragao ni za čim. Niko od nas nije.

- Doduše, to je tačno.

- Ne mogu da verujem da je tata... - *Tata. Moj otac.* - Tajse, misliš da me je onda stvarno pozvao tata?

- Ne, ne mislim. Mislim da se to Vendi poigrava tobom.

Klimnuo sam glavom. - Verovatno si u pravu. Ona je već dokazala da ume da se domogne mobilnih telefona iako je zatvorena u ludari. Ipak, to nije bio njen glas.

- Sigurno je ubedila nekog pacijenta da te pozove. Pametna je ona. Lukava je kao lija. To je bilo očigledno od dana kad smo je upoznali.

- Odrekla me se.

- Jeste. Zbog tate. Jedino što pouzdano znamo o Vendi jeste da bi sve učinila za tatu, ali zbog toga je nešto i više nego očigledno.

- Šta?

- Tata te je prihvatio. Hteo je da te podiže ovde, sa nama. I platio je Vendi pozamašnu sumu da tako i bude.

- Da, mada mi zbog toga nije nimalo lakše.

- Zašto?

- Zato što je tata očigledno bio sjeban koliko i ovi ostali. - Iz sećanja mi je isplivala zrnasta slika Kluba budućih zakonodavaca. Kad sam je dobro pogledao pod lupom, primetio sam da otac i još nekoliko njih nose isto prstenje. Međutim, nisam uspeo da razaznam bolje sâm rad.

- Hm, možda i jeste. - Tajson je ustao. - Hej, a što ne bismo otišli kod mene i ponovo pretražili sve one gluposti na onom skrovitom mestu? Znaš, one kutije u kojima su Džejd i Mardž pronašle majčin pravi izvod iz knjige rođenih. Možda ćemo pronaći još nešto. Na primer, onaj prsten.

- Otac nikada nije nosio prsten. Verovatno ga se davno otarasio.

- Onda ćemo reći Brajsu da potraži prsten svog oca. Hajde. Možda ćemo pronaći još nešto. Neće da škodi.

Nisam bio naročito raspoložen da preturam po očevim stvarima, ali neće mi mnogo pomoći ni da sedim ovde i sažaljevam samog sebe. Osim toga, hteo sam da pogledam očev testament ako to bude moguće. - Dobro. Hajdemo.

Kutije koje su Džejd i Mardž pregledale pre nekoliko meseci i dalje su bile u onoj prostoriji. Bile su pune starih dokumenata i u njima nismo pronašli ništa novo. Tajson i ja smo upuzali u uzan tunelčić i izvadili još nekoliko kartonskih kutija.

Kada smo ih otvorili, u njima smo pronašli još stare dokumentacije. Hipoteke na pokretnu imovinu, tapije... Čoveče, naš otac nikada nije ništa bacao.

- Ovo nas neće odvesti nikuda - rekao sam.

- E pa, neću stati sve dok ne pretresem svaku kutiju, jebote - dobacio je Tajson.

Uzdahnuo sam. - Dobro. Hajde da nastavimo da kopamo.
- Otvorio sam još jednu kutiju i izvadio prvu fasciklu.

Umalo sam vrisnuo.

- Tajse!

- Šta je to?

Podigao sam dokument. - To je ugovor o prenosu vlasništva nad rančom Šejnovih Fondaciji porodice Stil.

Ranč Šejnovih je bio malo imanje odmah pored našeg. Bio sam u vezi sa vlasnikovom ćerkom, Anom Šejn. Pre dve godine su na brzinu prodali imanje i preselili se na Havaje. Iako sam više puta pokušao da stupim u kontakt sa Anom, više mi se nije javljala. Posle raskida smo ostali u prijateljskim odnosima, pa sam zaključio da prosto ne želi da ostane u kontaktu sa mnom.

Kada sam prvi put Rubi pričao o Ani i kako se njena porodica preselila na Havaje, Rubi je u toj priči nešto bilo sumnjivo. Sada sam i sam bio zbunjen.

- Mi smo kupili ranč Šejnovih? - pitao sam Tajsona.

- Izgleda da jesmo. Zašto su sastavljali ugovor da bi preneli vlasništvo? Izgleda da je neko insistirao da ostane pisani trag.

- Otac bi *sigurno* insistirao da se sastavi kupoprodajni ugovor - rekao je Tajson. - Kako nismo saznali ranije za ovo?

- Ugovori o prenosu vlasništva češće se koriste kada se imovina poklanja - rekao sam. - Šejnovi nam ne bi *tek tako* dali ranč.

- Ne bi.

- Naše knjigovođe su im sigurno platile. I to debelo. Zato su i otišli na Havaje. Ne shvatam. Zašto smo kupili taj ranč? Šejnovo imanje nije bilo naročito vredno.

- Nemam blagu predstavu. Sve više mislim da... - Odmahnuo je glavom. - Iskreno, ne znam šta da mislim.

To je bila istina. Tim knjigovođa i finansijskih savetnika brinuo se o našem imetku, koji se čuvao u Fondaciji Stilovih. Moja braća, sestra i ja nismo se previše opterećivali svakodnevnim poslovanjem naših ekonomista. Svi smo dobili pozamašne delove i imali na raspolaganju da trošimo i više nego što nam treba na šta god smo hteli. Sa finansijskim timom smo se sastajali dva puta godišnje i nikada ih nismo kontrolisali tražeći uvid u ispravnost njihovih poteza. Pošto je naš otac mnogo poštovao te ljude i imao poverenja u njih, niko od nas nije smatrao da je finansijska kontrola neophodna. Međutim...

- Ranč je ugovorom prenet u Fondaciju *porodice* Stil. Šta je, kog đavola, fondacija porodice Stil?

Tajson je glasno uzdahnuo. - Pojma nemam. Otac je očigledno osnovao zasebnu fondaciju... iz određenog razloga.

- Tajse, moramo da pokrenemo nezavisnu finansijsku kontrolu - rekao sam. - Ovo je smešno.

- Slažem se. Očigledno je da je naš otac osnovao fond, a da nam nikada to nije rekao.

Naš otac...

Ko je naš otac uopšte?

Počeo sam da prelistavam dokument.

I umalo mi je srce stalo kad sam naišao na rukom pisanu poruku.

Brede, uradi šta moraš da skloniš mog sina od one propalice.

9.

Rubi

E pa, Rajane, dosta sam te čekala.

Parkirala sam se ispred Rajanove kuće na ranču Stilovih. Pošto me nije zvao, čvrsto sam rešila da se uverim da je dobro. Prvo sam ga pozvala na mobilni, a pošto se nije javio, došla sam ovamo, pojurivši za njim kao kuja u teranju.

To nije bilo tačno, naravno, ali verovatno će tako da izgleda iz njegovog ugla. Istini za volju, jednostavno sam bila zabrinuta. Seks je bio poslednja stvar o kojoj sam trenutno razmišljala.

Prišla sam vratima i pokucala.

Riki je potrčao ka prozoru pored vrata i zamahao repom.

- Zdravo, Riki - pozdravila sam ga kroz zatvorena vrata.

Pošto se Rajan nije pojavio, ponovo sam pokucala i pozvonila. Posle nekoliko minuta sam pritisnula kvaku i iznenadila se što nije zaključano. Nije ličilo na Rajana da bude toliko nemaran. Nervi su mi se napeli kao strune i odmah sam izvukla pištolj, za svaki slučaj.

- Gde si ti, mališa? Gde je Rajan? - Pomazila sam Rikija po glavi, a onda ga pustila na zadnja vrata da obavi svoja posla.

Prvo sam proverila spavaću sobu, a potom i sve ostale prostorije. Nije bilo ničeg sumnjivog. Nažalost, Rajanu nije bilo ni traga ni glasa.

Umalo sam poskočila kada mi je zazvonio telefon. - Detektivka Li.

- Zdravo, Rubi.

Zvao me je Rajan! - Gde si? Nisam prepoznala broj.

- Zovem te sa Tajsonovog fiksnog telefona. Svoj sam ostavio kod kuće.

- A i vrata si ostavio otključana.

- Stvarno?

- Stvarno. Kod tebe sam. Pustila sam Rikija napolje.

- O, hvala ti. Šta radiš tamo?

- Došla sam da vidim šta je s tobom. Zabrinula sam se. Rekao si da ćeš me pozvati danas, a pošto nisi, uplašila sam se da se desilo ono najgore.

- Izvini, dušo. Stalno sam zaokupljen nekim mislima. Sve mi je i dalje pomalo zbrkano.

Uzevši u obzir nedavne događaje, to je bilo potpuno razumljivo. - U redu je. Drago mi je što si dobro.

- Dobro sam. Tajson i ja nešto istražujemo pa sam hteo da ti kažem da te predosećaj nije prevario kada je u pitanju Ana Šejn.

Ana Šejn? Pokušavala sam da se prisetim ko je to. Ah, da, Rajanova bivša devojka. - Stvarno?

- Pronašli smo neke dokumente. Moja neuravnotežena majka je očigledno smatrala da Ana nije za mene, pa je ubedila mog oca ili možda tim koji je vodio Fondaciju porodice Stil, za koji nismo ni znali da postoji, da kupi taj ranč. Nisam ni znao da je ranč Šejnovih naš. Niko od nas to nije znao.

- Čoveče! Baš zanimljivo. - Mozak mi je radio punom parom. Rekao je da su se Šejnovi tek nedavno odselili, što znači da je to bilo posle smrti Breda Stila. Da nije Vendi Madigan nekako umešana u finansije Stilovih?

- I to nije sve. Prenos vlasništva je obavljen na osnovu ugovora po kojem se Šejnovi odriču tog poseda, a ne postoji nikakav pisani trag da je novac prešao iz ruke u ruku. Ipak,

jasno je kao dan da su dobili dovoljno novca da se presele na Havaje i žive srečno do kraja života.

Ako su još uvek živi. Čim sam to pomislila, srce mi se steglo. Kakva grozomorna misao.

Utom sam se setila još jedne.

Drži se podalje od mog sina, kučko.

Te reči mi je Vendi uputila, i to više puta.

Možda sam zbog Vendi Madigan u opasnosti?

Neću da razmišljam o tome. Možda jeste luda, ali je bar drže pod ključem. Nikome ona ne može da ugrozi život, ni meni ni bilo kome. U čitavom ovom rasulu jedino je to neosporno.

- Mislim da, što se tvoje majke tiče, niko nije dovoljno dobar za tebe, Rajane.

- Ti jesi.

- Po njenom mišljenju, nisam.

- Da ti nije nešto rekla?

Odlučila sam da ga više ne lažem, ili pre da mu ništa ne prećutkujem. - Poslala mi je poruku sa broja nekog zaposlenog u psihijatrijskoj bolnici. Napisala mi je da te se klonim, a kada smo Melani i ja otišle da je posetimo, rekla mi je to i u lice. Naravno, prethodno je poricala da mi je poslala tu poruku i govorila kako je presrećna što smo zajedno.

- Ona je luda.

- U to nema sumnje.

- Hoćeš li da dođeš kod nas? Taman da nam pomogneš da pregledamo sve ovo. Neko vreme neću biti kod kuće.

- Pa... dobro. Hajde.

- Odlično. Ponesi mi telefon, molim te. U kuhinji je. Uvela sam Rikija u kuću, na brzinu uzela Rajanov telefon i krenula.

Kada sam stigla kod Tajsona, tamo su bile i Džejd i Mardžori. Nas petoro smo se okupili u podrumu da pregledamo stare kutije. Rajan me nije propisno ni pozdravio, a kamoli zagrlio i poljubio. To sam pripisala njegovoj posvećenosti toj pretrazi. Bilo mi je lakše da razmišljam da je to razlog.

Otežavajuća okolnost bilo je to što nisam znala šta tačno tražim, ali kada sam to predočila ostalima, rekli su mi da ne brinem.

- Niko od nas ne zna šta tražimo - rekla je Mardžori. - Samo nam reci ako pronađeš nešto što ti izgleda sumnjivo.

- Šta bi to moglo da bude? - upitala sam.

- Ti si policajka. Znaćeš kad pronađeš - dobacio je Rajan.

- Upravo zato što sam policajka, svemu pristupam kao nečemu što bi moglo da bude sumnjivo, ali daću sve od sebe.
- Potom sam spustila neke dokumente na krilo i počela da ih prelistavam.

Ništa, ništa, ništa.

A onda...

Naišla sam na jedan izvod iz matične knjige umrlih. Taj dokument sam po sebi ne bi pobudio sumnju da je glasio na ime nekog člana porodice Stil, ali nije. Ime koje je pisalo na njemu bilo je Džon Kaningam. Dođavola, kako su svi ovi dokumenti, izdati posle navodne smrti Rajanovog oca, dospeli u ovu kuću?

Pogledala sam datum. Taj čovek je rođen otprilike kad i moj otac.

I Bredford Stil...

- Rajane, kada je tvoj otac umro? - upitala sam.

- Pre oko sedam godina - odgovorio je. - Zašto pitaš?

Upravo kada i ovaj jadničak. - Da nije kojim slučajem bio visok sto osamdeset osam centimetara i imao devedeset kilograma?

- Otprilike. Zašto pitaš?

Pružila sam mu izvod.

Brzo ga je pregledao. - Rubi, šta je... Auh, majko moja. - Pružio ga je Tajsonu.

- Je li iko od vas video izvod iz matične knjige umrlih vašeg oca?

- Jesmo, naravno. Tu je negde - rekla je Mardžori.

- Šta se dešava?

Tajson je zatim prosledio izvod Džejd. - Šta misliš o ovome?

Pogledala je papir i zamislila se.

- Jesi li možda proverio broj? - upitala sam Rajana.

- Onaj sa kog te je navodno zvao otac?

- Nisam. Mils i Džonson nisu dostupni, a njih bismo angažovali da nam to istraže.

- U tvom novom telefonu nećemo pronaći taj poziv. Samo treba da mi daš dozvolu da pristupim tvojim podacima i mogu da obavim pretragu u odseku.

- Imaš moju dozvolu - rekao je Rajan - ali ne želim da koristim situaciju.

- Sem toga - dodao je Tajson - naš otac nije živ. Pobogu, pa kremirali smo ga.

- Jesi li siguran? - upitala je Džejd.

- Naravno da sam siguran. Kakvo je to pitanje? - odvratio je Tajson.

- Smiri se, dušo. Sutra ću proveriti podatke iz ovog dokumenta sa onima iz baze. Možda je samo lažna uzbuna.

- Ko je identifikovao telo kada vam je otac preminuo? - upitala sam, poslavši poruku odgovarajućem odeljenju da bi mi pribavili listu poziva sa Rajanovog telefona. - Pitam iz čiste radoznalosti.

- Odvezli su ga kolima hitne pomoći - rekao je Rajan. - Imao je srčani udar i lekari su samo konstatovali smrt.

- Dobro, ali ipak je neko morao da identifikuje telo pred islednikom - odvrtila sam.

- Ne znam - kazao je Tajson. - Da li ga je identifikovao neko od vas?

Rajan i Mardžori su odmahнули glavom.

- Onda mora da je Džo - rekao je Tajson. - Pošto je najstariji među nama. Verovatno se sam ponudio.

- Pozovi ga - predložila sam. - Hajde da ovo isteramo do kraja.

- Zaboga - promrmljao je Tajson.

Ustao je i izašao iz prostorije, a za njim su pošli i Rajan i Mardžori.

- Ovo je previše bolno za njih - rekla sam Džejd. - Stvarno mi je žao zbog toga.

- Nisi ti kriva - rekla je Džejd. - Postavljaš pitanja kao svaki policajac. Što se mene tiče, ja ću da obavim pravnički deo tako što ću da ispitam ovo - kazala je pokazavši prstom na izvod iz knjige umrlih Džona Kaningama. - Da volim da se kladim, opkladila bih se da ovo neću pronaći u bazi podataka. Povlačim reč. Kladim se da ću pronaći sve i da će se svi detalji poklopiti, samo će se ti podaci odnositi na Breda Stila i ispostaviće se da, prema evidenciji, Džon Kaningam nikada nije ni postojao.

10.

Rajan

- Ovo je smešno - rekao sam dok je Tajson ukucavao Džoov broj.

- Da li veruješ Rubi? - upitala me je Mardž.

Teško pitanje. Da me je to pitala pre nedelju dana, odgovor bi bio potvrđan. Sad više nisam siguran. S druge strane, verujem njenom policijskom instinktu. - Da.

- Gospode. - Progutala je knedlu. - Sve ovo je toliko...

- Zamršeno? - dovršio sam umesto nje.

- Da. Baš tako.

Tajson je spustio svoj telefon na sto u kuhinji. - Nećete da verujete.

- Šta je bilo? - horski smo graknuli Mardžori i ja.

- Očevo telo *nije* identifikovao Džo. Trebalo je, ali neko se ponudio da obavi to umesto njega, pa je on dao saglasnost. Nije hteo da vidi oca mrtvog.

- Ko ga je onda identifikovao? - upitao sam.

- Vendi Madigan.

Morao sam da se uzdržim da ne povratim. Odagnavši nekako mučninu, sručio sam se na stolicu pored stola.

- Moja majka.

- Rešićemo ovo, Raje - rekla je Mardž dodirnuvši me po ruci.

Međutim, nije mi bilo potrebno da me sestra teši. Niti brat. To mi sada neće pomoći.

Čeznuo sam za nečim drugim. Za *nekim* drugim. A taj neko je još bio u podrumu.

Ustao sam, ne rekavši ništa ni bratu ni sestri.

- Raje - obratio mi se Tajson. - Ubrzo stiže i Džo. Kuda ćeš?

- Odoh.

- Nemoj. Ne možeš sad da odeš.

- Ko kaže da ne mogu? - Otišao sam ka vratima podruma i spustio se niz stepenice.

Rubi i Džejd su razgovarale o nečemu, pri čemu je Džejd i dalje držala izvod iz knjige umrlih Džona Kaningama.

- Hajde, idemo - rekao sam Rubi.

- Jel'?

- Da. Važno je. Pođi sa mnom.

Nije oklevala. Nije postavljala pitanja. Samo je ustala i pošla za mnom.

Skinula je odeću u mojoj spavaćoj sobi kada sam to zatražio od nje.

Kada je ostala naga, svukao sam farmerice, bacivši ih u stranu, i spustio bokserice do kolena. - Hajde, Rubi, stavi ga u usta.

Kleknula je pred mene i stidljivo prinela usne mom udu, nežno ga ljubeći.

Zatvorio sam oči.

Prema mnom je stajala Rubi Li, devojka koja je preživela strahote. Policajka koja je navikla da se brine o sebi. Sada je želela da se brine o meni. Da učini sve što tražim od nje.

Navrla su mi sećanja na one sate u njenom stanu. Tog dana sam saznao ko mi je majka i otišao sam kod Rubi. Povinovala

se svemu što sam tražio i pružila mi sve što sam želeo i što mi je bilo potrebno, ne postavljajući pitanja.

Baš kao sada.

Budući da je poznajem, izgledalo je neverovatno da je pristala, a opet, eto je, kleči preda mnom, sa mojim udom među onim predivnim, rumenim usnama.

Danas nije zategla kosu u strogu punđu, već ju je vezala u rep. Izgledala je kao boginja - naga boginja, lepa kao san.

Bio sam tvrd kao stena i poželeo sam da je povučem da ustane, bacim je na krevet i prodrem u nju.

Ipak, prvo sam hteo da vidim dokle želi da ide u ispunjavanju mojih zapovesti.

- Tako je, dušo - rekao sam joj. - Liži me. Uzmi me. - Zasad sam se opirao nagonu da je uhvatim za rep i počnem da je tucam u usta. Bože, koliko sam želeo to da uradim. Hteo sam da joj dam sve što imam i da joj to sklizne niz ono malo, slatko grlo.

Više nisam mogao da izdržim.

Zgrabio sam je za rep, a one blistave plave oči su me pogledale.

Otvorila je usta i uzela sve što sam imao da joj pružim.

Dođavola! Umalo sam svršio.

- Dušo - promrsio sam. - Gospode!

Otvorio sam oči i primetio da me one plave oči već posmatraju. Video sam da mi veruje.

Da ima poverenja u mene i previše mada je pre samo nekoliko nedelja izgubila nevinost.

Iako sam očajnički želeo da joj svršim u usta, još više sam priželjkivao da je osetim. Izvukao sam ga iz njenih usta i privukao je uz sebe. Još uvek sam bio obučen. Strasno sam je poljubio. Istog trena je razdvojila usne i otpočeo je dvoboj

naših jezika. Kada mi je ponestalo daha, odmakao sam usne od njenih dahćući i podigavši je, spustio je na svoj ud.

- Oh, bože!

Potpuno se obavila oko mene, obgrlivši me iznutra snažnim stiskom i izazivajući u meni skoro osećaj bola od zadovoljstva. Povlačio sam je ka sebi i od sebe, tako da je klizila u oba smera dok su joj se grudi njihale i udarale o moju pamučnu košulju. Pokajao sam se što se nisam svukao, jer bih sada osetio njenu meku kožu na svojim grudima. Međutim, sada je bilo prekasno da stanem. Bio sam na ivici...

- Ahh! - zastenjao sam na vrhuncu, ispunivši je.

Dok sam se povlačio, nežno sam je spustio na krevet.

Čitava koža joj je bila ružičasta, ali nisam bio siguran da li je i ona doživela vrhunac.

- Jesi li svršila, dušo?

Stidljivo je odmahнула glavom. - Ovog puta nisam.

Nasmešio sam se otkopčavajući košulju. - Nikakav problem. Odmah ćemo to da sredimo.

11.

Rubi

Legla sam na krevet kao da lebdim na Rajanovom svilenom prekrivaču. Bilo mi je... lepo. Zaista lepo. Ovo je bio drugi put da me je prilično grubo dohvatio i otkrila sam da mi se to sviđa.

To me je pomalo plašilo.

Nikada nisam bila od onih koji se predaju bez borbe. To jednostavno nije u mojoj prirodi. Otkad znam za sebe, borila sam se da idem napred, pobegnem od prošlosti i izvedem oca pred lice pravde.

Predaja nije u mom fazonu. Zašto sam se onda slepo predavala Rajanu Stilu?

Sada je bio nežniji kada mi je raširio noge i počeo da mi ljubi butine. Prožimala me je jeza od njegovih dodira, od njegovih prstiju i usana. Kako sam mogla do sada da živim bez onoga što sam prvi put iskusila pre nekoliko nedelja? Kako sam ikada mogla da pomislim da mogu živeti bez toga?

Ovo je sama suština postojanja i život mi je sada bez toga izgledao prazno.

I upravo sam shvatila.

Više nikada neću moći da se vratim na staro.

Zaljubila sam se u Rajana Stila. I da ne oseća ništa prema meni, i dalje bih bila zaljubljena u njega. Biću sa njim sve dok me više ne bude želeo jer ne bih mogla da živim bez njegovih dodira.

- Kako si lepa - rekao je onim dubokim glasom.

Na kraju, pre nego što sam umalo zavapila da uđe, zavukao je dva prsta u mene.

- Tako je, dušo. Svrši. - Njegov duboki glas odzvanjao je među mojim vlažnim butinama.

Kada sam napokon prestala da drhtim, otvorila sam oči. On se osmehivao, gledajući me onako smešten među mojim nogama.

- Spremi se da se okreneš, dušo. Tek smo počeli.

Okrenuo me je tako da sam se oslonila na šake i kolena. Sekund kasnije osetila sam kako se njegov topli jezik spušta niz prevoj do mog...

Sva sam se ukipila.

- Opusti se, dušo. Samo ću da te ljubim. Samo se prepusti uživanju. Pusti da te ponese.

Ponese... Rajan je bio taj kome je bilo potrebno da se opusti i da ga osećaj ponese s obzirom na sve brige koji su ga ophrvale. S druge strane, ni meni ne bi smetalo da odlutam na neko drugo mesto, da nekoliko minuta ne razmišljam o svom ocu i strahotama koje je počinio i još uvek čini.

Zato sam zatvorila oči, istopila se na pokrivaču, dopustivši Rajanu da mi radi sve što poželi.

Osećala sam toplinu jezika koji klizi po koži i koji me pomalo pritiska provocirajući me. I kao... da je to nešto nedolično. Nisam mogla da se ne migoljim.

Uhvatio me je za kukove da se ne bih pomerala. - Budi mirna - rekao mi je zapovedničkim tonom.

Zbog nečega u njegovom glasu morala sam da mu se povinujem.

Nastavio je da me liže, pa sam se ponovo prepustila, čvrsto odlučivši da pronađem zadovoljstvo u nečemu u čemu je on očigledno uživao.

I dalje sam osećala toplinu, da nešto mazno klizi.

I uživala sam u tome.

Sva sam se naježila i opet sam počela da se migoljim, ali me je on čvrsto držao. Čvrsto sam stegla prekrivač, stenjući, uzdišući.

Kakav dobar osećaj pruža ova igra za nevaljale. Kako me ovo uzbuđuje.

Već sam bila na ivici da doživim drugi vrhunac. Kada mi je gurnuo prste u međunožje, eksplodirala sam.

Utonula sam u krevet, uljuljkana u blaženstvo. Telo mi je drhtalo, jer nije prestajao da me izluđuje jezikom. Prekrivač je prikrilo moj vrisak. Bila sam omamljena od užitka i kao da sam lebdela u magnovenju.

Želela sam samo jedno - da ponovo osetim Rajanov jezik na svom telu. Na svakom delu sebe. Naročito na *onom* delu.

Naglo me je okrenuo na leđa i prodro u mene.

- Tako si vrela, Rubi - rekao je. - Imaš preslatko dupence.

Pocrvenela sam od stida, ali mi je toliko prijalo što je u meni da me nije bilo briga ni za šta drugo. Želela sam da se stopim s Rajanom Stilom, da postanem deo njega. Dok je prodirao u mene iznova i iznova, zamišljala sam kako se spajamo zauvek, da nam se tela stapaju u jedno, da nam se duše sjedinjuju.

U ljubavi.

Da nam se duše sjedinjuju u ljubavi.

Bila sam do ušiju zaljubljena u tog čoveka, a on to nije znao.

Možda nikada neće ni saznati.

Međutim, uživaću u ovom trenutku, u ovom stapanju... I utom me je poneo još jedan orgazam.

- Tako je. Svrši. Gospode, Rubi, gotov sam da... - Zario se u mene snažnije i dublje nego ikada do sada i još jednom me poveo na sedmo nebo.

Zagledala sam se u njegove oči tamne kao noć i na trenutak sam imala utisak da sam ugledala obris njegove duše.

Sručio se na mene, okrznuvši mi usne svojim.

- Hvala ti. - Samo je to rekao.

*

Čim sam sutradan došla na posao, već mi je stigla poruka od Džejd da je odmah pozovem.

- Zdravo - javila sam joj se. - Rubi je.

- Nikada nećeš pogoditi šta sam pronašla.

- Izvod iz matične knjige umrlih.

- Aha. I instinkt me nije prevario. To je isti izvod, samo što glasi na Bredforda Stila umesto na Džona Kaningama. Datum rođenja i broj socijalnog osiguranja su Bredovi, ali sve ostalo je potpuno isto, do u broj. Džona Kaningama nema u evidenciji. Verovatno je to bio neki jadničak koji nikome nije nedostajao.

- Dobra si - rekla sam joj.

- Ali ti si bolja. Mislim da bismo nas dve udruženim snagama mogle da rešimo ovo.

- Iskreno se nadam. Moram da strpam oca iza rešetaka.

- Hoćeš. *Zajedno* ćemo. Sada svi radimo na tome, a više glava su svakako pametnije od jedne. Četiri člana porodice Stil, ti, ja i Melani ćemo ovo da razotkrijemo zajedno.

Uzdahnula sam. - Hoćemo. - To sam rekla više da bih ubedila sebe nego Džejd.

- Nego... ima još nešto.

- Šta?

- Nešto u vezi sa onim ugovorom o prenosu vlasništva nad rančom Šejnovih. Svi smo ga pogledali na brzinu, pa niko nije primetio datum.

- Oho-ho!

- Da. Sklopljen je nekoliko nedelja posle smrti Breda Stila.

- Čoveče. Ja nisam ni videla taj ugovor.

- Eto, a činjenično stanje je da su se Šejnovi, zapravo, odselili tek pre nekoliko godina.

- Rajan mi je rekao da su on i Ana raskinuli pre dve godine.

- Upravo tako.

- Dakle, Stilovi su bili vlasnici ranča *pre* nego što su se Šejnovi odselili?

- Izgleda da je tako.

- To nema nikakvog smisla.

- Vidim i ja. Šejnovima je sigurno plaćeno, ali ako je Bred umro, ko im je onda platio?

- Vendi.

- To sam i ja pomislila - složila se Džejd.

- Ali otkud Vendi toliki novac? - Moj mozak je razrađivao svaki mogući scenario. - Od Breda. Što znači... - Stresla sam se.

- Što znači - nastavila je Džejd - da je moguće da Bred nije mrtav. Sve se uklapa, Vendi je identifikovala telo. Izvod iz matične knjige umrlih sadrži podatke drugog čoveka koji odgovara Bredovom opisu. Još je tu i ugovor o prenosu vlasništva.

- Znači, postoji mogućnost da je *Bred* pozvao Rajana. - Mozak mi je radio punom parom. - Možda je otkrio da je Rajan saznao da je Vendin sin, pa je hteo da porazgovara s njim.

- Verovatno.

- Gospode. Šta li se krije iza svega ovoga, Džejd? Zašto bi Bred lažirao sopstvenu smrt? Šta ako se uortačio sa mojim ocem u svim tim gnusnim zločinima? Kako će sve to onda uticati na Rajana i njegovu braću i sestru?

- Nisam smela ni da razmišljam o tome.

S druge strane začuo se uzdah. - Ne znam, ali izboriće se sa tim već nekako. Preživeli su i gore strahote.

- Izgleda da će morati.

- Sigurno će ih zanimati šta smo otkrile. Hoćeš li da svratiš večeras? Možemo zajedno da im saopštimo.

- Nisam sigurna da bi trebalo da budem tamo. Vi ste... porodica.

- Pošto si Rajanova devojka, imaš pravo da budeš tamo kao i svi mi.

Uzbuđenje zbog toga što me je proglasila "Rajanovom devojkom" potisnula je činjenica da sam i ja zaista uključena u sve to. Koliko samo *nisam* želela da me na to podseća! Moj cenjeni otac je kriv što im se život pretvorio u pakao. - Nisam baš sigurna - odvrtila sam.

- Moj otac je...

- Niko od nas te ne smatra odgovornom za postupke tvog oca.

- Znam. - Zaista sam bila svesna toga, i to objektivno. - Dobro. Ako želiš da dođem, doći ću.

- Želim. Dođi na večeru. Pozvaću Mardž i zamoliću je da pripremi nešto baš ukusno. Nadam se da ti odgovara u sedam?

12.

Rajan

Moj otac je živ.

Uglavnom, dokazi ukazuju na takav zaključak.

Kada smo večerali Marđžinu čuvenu govedinu stroganov, Rubi i Džejd su nam saopštile šta su saznale. Iznele su nam činjenice nepristrasno, onako kako bi mogle samo policajka i advokatica. Pri kraju njihovog izlaganja već sam bio potpuno ubeđen da je moj otac među živima i da je pre nekoliko dana pokušao da razgovara sa mnom.

- Dobro, i šta ćemo sad? - upitao sam.

Džo je preuzeo kormilo. - Sad ćemo da pronađemo tatu.

Pročistio sam grlo. - To sigurno podrazumeva da treba da posetim svoju... ovaj... Vendi. - Nikako nisam mogao da je nazovem majkom.

- Da - rekao je Džo - moram i ja da pođem s tobom.

- Zašto ti? - upitao je Tajson.

- Zato što je slaba na mene, jer misli da sam očeva slika i prilika, a Raj, naravno, zato što mu je...

Očigledno je da nisam bio jedini ko to nije mogao da prevali preko jezika.

- Hoćeš da ja pođem sa tobom? - pitala me je Rubi, uhvativši me za ruku.

Zaista lepo od nje, ali moram to da završim sa Džoom. - Ne, ali hvala što si se ponudila.

Stidljivo se osmehnula.

Trgao sam se kad je neko pozvonio. Rodžer je uzbuđeno potrčao ka ulaznim vratima, a Tajson je pošao za njim.

Vratio se nekoliko sekundi sa Džoovim najboljim drugom, Brajsom Simpsonom. On je u naručju nosio Henrija, svog sinčića, koji će uskoro napuniti godinu dana.

- Zdravo, ortak - pozdravio ga je Džo. - Kojim dobrom?

- Imam novosti - odgovorio je Brajs. - Sećate li se da ste mi rekli da među očevim stvarima potražim prsten? E pa, našao sam ga.

Mardžori je zakoračila prema njemu i uzela mu Henrija iz naručja. - Kako si, medeni?

Brajs je zavukao ruku u džep i izvadio muški prsten. - Od osamnaestokratnog zlata je. Sve ove godine smo skromno živeli u Snou Kriku, a moj otac je ovo krio u štekju.

Tom Simpson je krio mnogo više ako se bavio trgovinom ljudima. Nisam znao koliko je Džo ispričao Brajsu, pa sam držao jezik za zubima.

Džo je uzeo prsten od Brajsa i pružio ga meni. - Ti si prepoznao prstenje na fotografiji, Raje. Pogledaj ih ti prvo.

Veliki kamen je bio crn, verovatno oniks, ali moraćemo da ga odnesemo kod nekog juvelira da nam to potvrdi. S jedne strane bili su ugravirani inicijali T. i S. a s druge...

S druge strane je stajao čudan simbol ovalnog oblika i slovo x, pri čemu je jedan kraj slova x dodirivao izduženi deo elipsastog simbola. Nikad nisam video tako nešto. - Nemam pojma šta ovo predstavlja. - Vratio sam ga Džou.

- Ni ja nisam uspeo da dokučim šta je u pitanju - rekao je Brajs - ali moj teča Čejs je mason, pa će mi možda malo pojasniti o čemu se radi.

- Da li je to masonski simbol? - upitao je Tajson.

- Ne znam - odgovorio je Brajs. - Ali masoni znaju mnogo o simbolima, a njemu su simboli naročito zanimljiv hobi.

Možda će on znati šta je to, ili će nas bar uputiti u kom smeru da tragamo. Pozvaću ga kasnije.

- Odlično - rekao je Džo. - Zamoli ga da dođe ovamo sutra uveče ako može da to pogleda. Počastićemo ga večerom.

- Više bih voleo da se vidim s njim nasamo - odvratio je Brajs. - Još uvek je ophrvan bolom zbog gubitka sina i svega što ga je snašlo. Biće previše za njega da sedi među sinovljevim vršnjacima i priseća se svega. Zašto ti ne pođeš sa mnom sutra, Džo?

- Ne mogu - odgovorio je Džo pročistivši grlo. - Ceo dan ću provesti sa preduzimačima. A prekosutra?

- Ja ću da pođem s tobom - rekao sam, ustajući. - Hajde da to sredimo. - I dok budem bio u gradu, otići ću kod Vendi. Sam.

- Važi. Mislim da bi bar neko od vas trebalo da bude tamo. Hoćeš li da te pokupim, Raje?

- Krenuću svojim autom - odgovorio sam. - Moram da pozavršavam neka posla u gradu.

- Dobro. Čuću se sa tečom Čejsum i porukom ću ti javiti vreme i mesto.

- Važi. - Pogledao sam Mardžori, koja je zasmejala Henrija. - Teško ćeš sad da odvojiš dete od nje. Srećno.

Brajs je uzeo sinčića iz Mardžinog naručja rekavši: - Vreme je da idemo, momče.

- Dovedi ga kad god hoćeš - rekla je Mardž. - Nedostaje mi.

Brajs joj se osmehnuo. - Obavezno. Videćemo se sutra, Rajane.

Hteo sam da vratim prsten Brajsu, ali mi je nešto palo na pamet. - Hoće li ti smetati da ostane kod mene? Voleo bih da ga malo bolje pogledam.

- Samo izvoli. I ponesi ga sutra. Vidimo se, narode - rekao je Brajs i otišao.

- Šta to imaš na umu, Raje? - upitao me je Tajson.

- Samo sam hteo da ga pogledam pod lupom. Odneću ga kući ako vam ne smeta.

- Slobodno - rekao je Džo. - Ionako *ti* sutra ideš kod Brajsovog teče. Istraži koliko možeš. Ja stvarno ne bih znao odakle da počnem.

Rubi je otišla u dnevnu sobu sa Džejd i Melani.

Hteo sam da i Rubi bolje pogleda prsten sa mnom. Otišao sam u dnevnu sobu i dotakao je po ramenu. - Jesi li spremna da krenemo?

- Naravno. Odmah.

Nismo došli zajedno, pa se valjda malo iznenadila što sam je to pitao.

Istog trena je ustala. - Hvala na večeri - rekla je okrenuvši se ka Džejd.

Okrenuo sam se, jer sam začuo da se neko gega. Držeći Tajsona pod ruku, niz stepenice je šepajući sišla Bruk Bejli, Džejdina majka.

- Džejd - obratila joj se majka - imam predivne vesti.

- Šta se dogodilo? - upitala je Džejd.

- Niko me je zvao! Doći će da me obiđe!

13.

Rubi

Niko.

Niko Kostas jedno je od mnogobrojnih lažnih imena moga oca i njega je odnedavno koristio, kada se udvarao Džejdinoj majci.

Bruk Bejli sam upoznala pre nekoliko meseci, kada je došla u grad sa mojim ocem. Bivša manekenka, koja je majčinstvo gurnula u drugi plan zarad karijere, još uvek je bila lepa. Njena plava kosa sada je bila mnogo kraća nego nekada, a mada je nosila ogrtač, videlo se da joj je telo i dalje u vrhunskoj formi. Oči su joj bile predivne svetloplave nijanse, baš kao Džejdine. Rajan mi je pričao o automobilskoj nesreći koju je imala sa mojim ocem. Bili smo ubeđeni da je ta nesreća bila inscenirana da bi se od osiguravajuće kuće izvuklo milion dolara...

Čekaj malo! Možda moj otac ima finansijskih poteškoća? To je svakako moguće, pogotovu sada kad su mu Stilovi bili na tragu, a njegova dva pajtaša ispala iz igre. Verovatno je prosto pohlepan i samo je smislio način da zaradi laku lovu.

Kad je moj otac u pitanju, sve je moguće.

Ovo je, po svoj prilici, bila svojevrsna nameštaljka. Nema šanse da moj tata navodno dolazi u posetu Bruk kad zna da svi pokušavamo da ga ulovimo. Moja prva pretpostavka je da koristi Bruk kao piona, kao adut. Međutim, retko se ispostavi da je moja prva pomisao tačna kada se radi o mom ocu. On nikada ne povlači predvidive poteze.

- Mama, ne želim da se vidiš s njim - rekla je Džejd. Džejd očigledno nije ništa rekla majci o mom ocu.

Od Melani sam saznala da su njih dve u zategnutim odnosima. Ipak, Džejd nije želela da se njenoj majci desi bilo šta loše, baš kao i ja.

- Slažem se, gospođo Bejli - dobacila sam. - To nije pametno.

Dobro me je odmerila, od repa do farmerica i majice sa bretelama, u šta sam se presvukla pre nego što sam došla ovamo. - Šta ti znaš o tome pa se mešaš?

Očigledno je da me nije prepoznala. - Niko Kostas je moj otac.

Ponovo me je odmerila. - To je nemoguće. Njegova ćerka je muškobanjasta policajka. Već sam je upoznala. Prezrivo sam othuknula. - Pogledajte me bolje.

Zaškiljila je. - To si stvarno *ti*. Gospode, baš si lepa. Šta ti se desilo?

- Mama, ne budi neuljudna - prekorila ju je Džejd. - Rubi je naša drugarica. I u pravu je. Nemoj da se viđaš s njim.

- Ali mnogo mi je nedostajao.

- Gospođo Bejli - ponovo sam joj se obratila - moj otac je... Džejd me je molećivo pogledala.

Pročistila sam grlo. - Nisam znala da dolazi ovamo.

- I ne dolazi. Poslao mi je avionsku kartu.

Prošla me je jeza. - Za koju destinaciju?

- Ne znam. Rekao je da je to iznenađenje.

- I sama znaš da još ne smeš da putuješ - rekla joj je Džejd.

- Moji lekari kažu da se zaista lepo oporavljam. Sada već hodam bez štaka.

- Pa? I dalje šepaš.

Zaustila sam da dodam da je verovatno inscenirao automobilsku nesreću da bi pokupio novac od osiguravajuće kuće, ali ipak sam se uzdržala. To je samo bila pretpostavka, a nisam imala predstavu da li su Tajson i Džejd porazgovarali sa Brukom o toj mogućnosti.

- Molim vas - rekla sam joj. - Nemojte da idete. Pored njega ste u opasnosti.

- Rubi - obratila mi se Džejd, preklinjući me pogledom da ne produbljujem raspravu. - Hajde, idi ti sa Rajanom, a ja ću poričati s majkom. Sve ću da joj ispričam.

Klimnula sam glavom. Džejd i Tajsonu neće biti lako. Međutim, to je neophodno učiniti.

Rajan me je uzeo za ruku i pogledao Džejd. - Narode, hoćete li moći sami?

- Ne brini. To je moralo da ispliva na površinu, pre ili kasnije.

Bruk je sela u naslonjaču i uzdahnula. - Hoće li se neko udostojiti da mi kaže šta se tačno dešava?

Upravo to je bio znak da odemo. Krenula sam za Rajanom kroz hodnik ka ulaznim vratima.

*

Rajan je imao nekoliko lupa sa različitim jačinama sočiva i bila sam oduševljena koliko smo pojedivosti uočili na prstenu Toma Simpsona. Taj prsten je bio izrađen od osamnaestokaratnog zlata. Bio je težak i skupocen. Očigledno je da je posao cvetao još od najranijih početaka, još kada su ovi ljudi išli u srednju školu.

- Odakle im novac za ovakvo prstenje? - upitala sam.

- Pretpostavljam da ih je kupio moj otac.

To je, po mom mišljenju, bilo nemoguće, ali šta sam ja pak znala o Rajanovom ocu? - Zar bi on uradio tako nešto?

Rajan je uzdahnuo. - Da si me to pitala pre nekoliko meseci, kladim se da bih ti rekao da ne bi. Moj otac je duboko verovao da novac treba da se stiče radom i trudom. Dobro, jeste, nas četvoro smo rođeni bogati zahvaljujući velikom trudu i napornom radu naših predaka, ali on nije dozvolio da zaboravimo svoje korene i potrudio se da nam usadi koliko je važno marljivo raditi. Naučio nas je kako da raspoložemo novcem i da nikada ne verujemo drugima.

- Šta bi sada rekao?

Odmahnuo je glavom. - Sada? Više nemam pojma. Očigledno je osnovao poseban fond, a da nam to nije rekao. Isto tako sam mogao da se opkladim da moj otac nikada ne bi prevario moju majku, ali ja sam dokaz da jeste.

- Možda...

- Kako to misliš možda?

- Vendi je bila i još *uvek* je opsednuta tvojim ocem. Možda je išla na veštačku oplodnju?

- Kako je, pobogu, mogla da se domogne očeve sperme?

Zakikotala sam se. - Nisam se još udubila u *detalje*.

Osmehnuo mi se. - Hvala ti što se trudiš da mi olakšaš, dušo, ali neosporno je da se moj otac kresnuo sa Vendi Madigan bar jednom, a ja sam ishod tog čina.

Saosećala sam s Rajanom. Bilo mu je teško da se pomiri sa tim kakav mu je otac bio i da je verovatno sarađivao sa mojim ocem i ostalima. Ja sam se odavno pomirila sa tim da je moj otac takav kakav je. Morala sam to da prihvatim još kad mi je bilo petnaest godina. Ali dobro se sećam kako mi je tada bilo.

- Dobro, možda te je izneverio. To razumem. Zaista. Ali to nema veze sa tobom, Rajane. Još *uvek* si onakav kakav si

oduvek bio a to što si otkrio ko ti je majka ne može to da promeni. Ti si i dalje *onaj stari*.

- Valjda jesam. - Uzeo je lupu i ponovo počeo da zagleda prsten, očigledno stavivši tačku na ovu temu.

Nisam mogla da ga krivim.

- Hoćeš li da pođeš sa mnom sutra kod Brajsovog teče? - upitao me je.

- Volela bih, ali ne mogu. Imam brdo posla. Ali otići ću sa tobom kod nekog drugog kada završim sa poslom. Kod nekoga ko tačno zna šta ovaj prsten predstavlja.

- Stvarno? Kod koga?

- Kod Larija Vejda.

14.

Rajan

Zapiljio sam se u Rubi, u onih nekoliko pramenova koji su joj se izvukli iz zaglađenog repa, u njene plave oči koje su svetlucale.

- Ti si genije - rekao sam joj. - Zašto se, dovraga, mi ostali nismo toga setili?

- Eh, pa mislim da ste verovatno opterećeni mnogim brigama. Na primer, time da li vam je otac stvarno živ i kakva je njegova uloga u svemu ovome,

- Bez obzira na to. - Privukao sam je sebi. - Prepuštam tebi da vidiš šta nam je sve vreme bilo pred nosom.

- Nemoj prerano da se raduješ. Možda taj trag ne vodi nikuda. Lari do sada nije bio naročito pričljiv. Sem toga, može jednostavno da izjavi da ne zna ništa o tome i gotovo.

- Možda, ali ništa nas ne košta da pokušamo. Na kraju krajeva, i on ima jedan ovakav prsten. Sutra ću otići do grada da porazgovaram sa Brajsovim tečom. Hoćeš li da te pokupim posle posla? - Oklevao sam. - Uh! Hoćemo li uopšte moći da ga posetimo tada budući da će biti već več?

Rubi se osmehnula. - Ja radim u policiji. Mogu da posetim koga hoću i kada hoću.

- Ne želim da se uvališ u nevolje. Nisi dužna da rešavaš ovaj slučaj.

- Pusti da ja brinem o tome.

Dodirnuo sam je po obrazu. Koža joj je bila meka kao saten u poređenju sa mojim grubim jagodicama. - Ponekad ne mogu da verujem da si ušla u moj život.

Sramežljivo je odvratila pogled. - Imao si devojke i pre mene. Ne verujem da sam ti ja prva.

Prvi put sam...

Zastao sam na pola rečenice. Umalo sam joj izjavio ljubav, a to ne smem. Bar ne još. Ne znam šta oseća prema meni, ali to nije bio pravi razlog što sam oklevao. Pre nego što zavolim nju ili ijednu drugu, moram da budem siguran *ko* sam. Svet mi se okrenuo naglavačke kad sam saznao ko je moja prava majka. Nisam bio spreman da mi se svet preokrene zbog jedne žene.

- Šta si to prvi put? - upitala me je.

- Ništa. U pravu si. - Pomisao na Anu Šejn, bivšu devojku, podsetila me je na ugovor o prenosu vlasništva koji smo pronašli među očevim stvarima. Još jedna nit zamršenog klupka u koje mi se život pretvorio.

Porumenela je. - Znam da si imao mnogo devojaka.

- Rubi, znam na šta misliš. Veruj mi, ti si... drugačija. I ne kažem to zato što si neiskusna. Dušo, ti si... odlična u krevetu.

Još više je pocrvenela.

- To je kompliment. - Prislonio sam prepone uz nju. - Vidiš? Već mi se digao, a nismo se ni poljubili.

Dizao mi se kao lud kad god sam s njom. Nije to bilo zbog njenog vretenastog tela niti zbog prelepog lica i kose, kao ni zbog činjenice što se toliko dugo i uporno trudila da bude neprimetna...

Ne. Razlog je bila ona sama. Rubi, žena koju volim.

Ipak, bojao sam se da se udubim u to. Ona *zna* ko je i šta je.

Ja pak ne znam ko sam.

Više ne.

Jedino što pouzdano znam jeste da u ovom trenutku, baš sada, žudim za njom. Potrebna mi je. Izgaram da se stopim sa njom.

Strasno sam je poljubio.

Odmah mi je uzvratila i naši jezici su se isprepleli. Imala je onaj jedinstven ukus nečeg slatkog i svežeg, jagoda i šlaga.

Nikada sebe nisam doživljavao kao dominantnu osobu, ali pored Rubi, koja u svakodnevnom životu ni najmanje nije volela podređenost, moja verovatno podsvesna želja za dominantnošću isplivala je na površinu.

Odvojio sam usne od njenih.

- Moramo da porazgovaramo - rekao sam.

- Sada? - Bradavice su joj se ocrtavale kroz majicu.

Fizički sam morao da sprečim sebe da posegnem za njima.

- Ti si i dalje tako nevina, dušo. Nisam siguran koliko daleko smem da idem sa tobom.

Nasmejala se. - Rajane, jeste da si visok skoro sto devedeset i sav satkan od mišića, ali veruj mi da mogu da te zaustavim ako poželim.

Nisam sumnjao u to. Pored svega što je preživela i pored toga što je prošla obuku za policajce, a da ne pominjem ono zmijsko telo, čiju je formu održavala redovnim vežbanjem, nije imala razloga da se plaši nenaoružane osobe. Ipak, osetio sam potrebu da joj kažem: - Ako poželiš da me zaustaviš, samo treba da kažeš ne.

Uozbiljila se. - Da, znam to. Stao bi kad bih to zatražila od tebe. Potpuno ti verujem. Ali kao što sam ti već rekla, ne radim ništa što ne želim.

- Onda...

- Šta?

- Šta bi rekla da...? - Gospode, nisam imao blagu predstavu koliko je teško izgovoriti te želje.

- Da čujem, Stile.

Pre nekog vremena sam čuo da moja braća vole da ispoljavaju mračnu, nagonsku stranu svojih dominantnih ličnosti - kao što je, po Vendinim rečima, voleo i moj otac. Doduše, nikada nismo razgovarali o tome. Nikada ne pričamo o tome. Međutim, Džona u svojoj kući ima sobu za mučenje. Jednom sam nabasao na nju kada sam otišao kod njega da mu pričavam psa. Ništa mu nisam rekao. Verovatno bi umro od stida kad bi znao da znam za nju.

Ja nikada nisam probao nešto tako, ali sad sam to poželeo zbog očaravajuće Rubi i njene spremnosti da mi se prepusti.

Ipak, kako da otvorim tu temu? Rubi ima dve strane ličnosti. S jedne strane je policajka koja radi sve po propisima, ničega se ne plaši i zna da se brine o sebi. Međutim, ona ima i svoju nežnu stranu. Onu ranjivu, koja postoji zbog toga što je rođeni otac pokušao da je siluje. Zbog toga je otišla iz kuće još sa petnaest godina. Posle toga je sve vreme živela sama, sve do sada, kao devica, bojeći se da bude bliska s muškarcem.

Dva puta sam bio malo grub prema njoj tokom odnosa i oba puta je to lepo podnela. Štaviše, uživala je u tome.

A i sama je rekla da ne radi ništa što joj se ne sviđa.

- Da li bi volela da probaš neke... nove stvari u krevetu?

Zatvorila je oči i nekoliko sekundi tako žmurila. - Šta, na primer?

Zaustio sam da joj odgovorim i u tom trenutku sam shvatio da ne znam šta tačno želim od nje. Prasnuo sam u smeh.

- Rajane, ja ovde strepim, a ti se smeješ.

- Izvini, dušo. Izvini, molim te. Samo sam hteo da kažem da volim da budem dominantan u krevetu, više nego što sam

pretpostavljao da ću želeti. Nisam siguran da li je to zato što sam možda po prirodi dominantan ili što si ti po prirodi potčinjena, a to me je, moram priznati, pomalo iznenadilo.

Podigla je obrve. - Rajane, da budem iskrena, i mene je to pomalo iznenadilo.

- Ali ti to ne smeta, zar ne?

- Ne smeta mi. Odgovara mi tako. Kao što sam rekla...

- Ne radiš ništa što ne želiš - dovršio sam umesto nje.

Sada je *ona* prasnula u smeh.

Tada sam shvatio koliko je sve to besmisleno. - Hajde, ovako ćemo. Radićemo ono što započnemo, a ako ti nešto ne bude odgovaralo, samo mi reci da to ne želiš. Šta kažeš na to?

- Zvuči razumno - odvrtila je. - Pošto je to ukratko ono o čemu smo govorili.

- Ah, zaboga - procedio sam zgrabivši je. - Samo me poljubi.

15.

Rubi

Od njegovog poljupca sam gotovo sva obamrla. Bio je toliko strastan, toliko vatren da mi je čitavim telom strujala neka slatka jeza, a uzbuđenje sam najjače osećala među nogama. Želeo je da bude dominantniji u krevetu, a da ja budem potčinjenija...

Zbog pomisli na to sva sam drhtala od požude.

Da neko kao što sam ja bude potčinjen u krevetu...

Za mene je to bilo nezamislivo. Pitaću Melani nekom prilikom šta misli o tome...

Nekad... Ne znam tačno kad.

Zasad sam samo želela da ljubim Rajana Stila. Usne su nam se spojile, pa su naši uzdasi i stenjanje vibrirali u ustima onog drugog.

Posle nekoliko neverovatnih trenutaka najstrastvenijeg poljupca u mom životu, Rajan se odmakao od mene dahćući.

- U spavaću sobu - promrsio je, a onda me podigao u naručje.

Da mi je neko pre mesec dana predočio da ću biti s muškarcem koji će prema meni da se ponaša kao neandertalac, smejala bih se na sav glas. Međutim, evo me sada u naručju Rajana Stila, verovatno najlepšeg i najzgodnijeg muškarca na planeti, koji me nosi u svoju spavaću sobu da me uzima do iznemoglosti...

Jedva sam čekala.

Kad smo ušli, nežno me je spustio i polako povukao gumicu sa mog repa, pa mi se kosa rasula preko ramena i niz leđa. Potajno sam se nadala da će me ponovo malo počupati, ali to očigledno večeras nije imao u planu.

Nije imao u planu...

On nije imao u planu.

Želela sam da sve bude *po njegovom*. Htela sam da on vodi glavnu reč, da bude dominantan, da me natera na poslušnost.

Sama pomisao na to je pokrenula moje sokove.

Rubi Li. Danju policijska detektivka puna samopouzdanja, noću potčinjena.

Misli su mi se kovitlale, a onda su se pretvorile u kaleidoskop sačinjen isključivo od slika i osećanja. Rajan mi je bukvalno strgao majicu sa tela, pocepavši je.

Tkanina boje lavande odletela je na pod od tamnog, tvrdog drveta. Pogledala sam ga u oči. Nije mu bilo žao što je upropastio jednu od samo nekoliko majica koje sam imala, jer su u mom garderoberu sve ostalo bile bele pamučne košulje. Ne, u njegovom pogledu nije bilo ni trunke kajanja, u njima se ogledala samo požuda, rasplamsala vatra, razbuktala strast.

Bradavice su mi se ukrutile, pa mi je grudnjak postao tesan.

Posle nekoliko sekundi taj isti grudnjak je završio na podu pored pocepane pamučne majice i tako sam ostala naga do pojasa. Bradavice su me bolele.

- Prelepe su - rekao je uštinuvši me za jednu.

To mi je izmamilo uzdah sladostrašća.

- Je li prejako? - upitao je.

- Ne. Nije. Radi šta god poželiš. Molim te.

Stvarno sam mislila to što sam rekla mada nisam bila svesna šta to sve može da podrazumeva. Nisam probala sve

što se može probati u spavaćoj sobi. Iskusila sam tek delić. Neke stvari nisam mogla ni da zamislim.

Nije me bilo briga.

Sada sam htela sve što on hoće, sve za čim žudi. Daću mu sve što mu treba kada mu bude potrebno. Uvek.

Možda sam ja u stvari takva, a da to nisam ni znala?

Ili sam ovakva zato što sam zaljubljena u Rajana Stila?

Verovatno je i jedno i drugo.

Nije ni važno. Razmišljam o tome kasnije. Sada želim da mu udovoljim više nego što želim da dišem. Ako bude želeo da pocepa svaki komad odeće koji imam na sebi, dopustiću mu to.

Gurnuo me je tako da sam sela na krevet, a onda mi je skinuo cipele i čarape, pa farmerice i gaćice.

- Nema tangi ovog puta? - progundao je.

- Imam samo jedne - rekla sam jedva došavši do daha.

- Sredićemo to. - Raširio mi je noge i udahnuo. - Bože, kako lepo mirišeš. Zrela si za mene.

Zavukao je prste u moj vlažni otvor i mišići su mi se odmah zategli. Želela sam još. Još mnogo više. Kleknuo je pored kreveta i jezikom prešao preko mog uskog proreza.

- Tako si ukusna, dušo. Najslađa si na celom svetu.

Topila sam se... Utapala u mekoću kreveta, jer me je ovaj neverovatan čovek potpuno zadovoljio. Neverovatni Rajan Stil.

Prsti su mi poleteli ka bradavicama i počela sam da se igram njima, prvo nežno, a onda ne baš nežno. Bile su tvrde kao zelene jagode i žudele su za užitkom koji sam im pružala, a još više za Rajanovim dodirom.

- Toliko me ložiš kada se tako dodiruješ, dušo - promrmljao je s licem među mojim nogama.

Zbog toga sam se još više napalila. Ne samo da sam zadovoljavala sebe već sam istovremeno udovoljavala *njemu*. Udovoljiti Rajanu Stilu je postalo moj novi životni cilj.

- Hajde, pusti mene. - Podigao je ruku prekrivši moju i dalje ne odvajajući usne od mog međunožja. Zatim mi je sklonio ruke i uštinuo me za obe bradavice.

Zastenjala sam, zatvorivši oči, imajući utisak da lebdim na njegovom svilenom prekrivaču. Kukovi su počeli da mi se pomeraju sami od sebe dok su mi stopala i dalje bila na podu. Počela sam da se tarem o njegovo lice.

- Rajane. O, bože! Rajane!

Lizao me je dok mi je telo drhtalo od orgazma, a u umu mi je vladala zbrka.

- Tako me pališ, Rubi.

Više nisam mogla da razmišljam. Pred očima su mi se smenjivali samo delići prizora odagnavajući sve logične misli, jer mi je um bio savladan osećajem koji mi je strujao drhtavim telom. Nije odvajao usne od mojih čak ni kada mi je klitoris postao toliko osetljiv da više nisam bila sigurna da li mogu više da izdržim. Ipak, neumoljivo je nastavio da me stavlja na slatke muke.

- Svrši ponovo, dušo.

I kao po naredbi, ponovo je došlo, ovog puta kao veliki prasak, a trzaji su putovali sve do ruku, nogu, do samih vrhova prstiju i na rukama i na nogama, vrativši se na kraju do međunožja, do samog središta mog bića. Do onog intimnog mesta na kome je bio samo Rajan Stil.

Kao da mi je um izleteo iz tela i lebdeo iznad mene, posmatrajući ga kako me zadovoljava, u isto vreme se naslađujući ovim sveprožimajućim osećajem.

Šnala kaiša je zvecnula. Začulo se raskopčavanje rajferšlusa. A onda sam osetila kako je kliznuo u mene dok sam još drhtala oko njega.

Bila sam tako ispunjena. Više nikada neću biti prazna. Dokle god je Rajan Stil u mom životu, nikada neću osećati onu prazninu.

- Rajane! - uzviknula bih svaki put kad bi prodro u mene.

- Rubi - procedio bi kroz zube u odgovor. - Oh, bože.

Prodirao je sve dublje, iznova i iznova, dok nije ušao toliko duboko da sam imala utisak da mi je došao do samog srca. Dok sam se još jednom zgrčila oko njega, osećajući njegovu težinu iznad sebe, zastenjao je, i poželela sam da taj trenutak traje zauvek.

Kada smo se oboje spustili sa sedmog neba na zemlju dahćući, pomerio se i legao pored mene na krevet.

- Gospode - otelo mu se. - Nikada mi nije bilo ovako. Ovako nešto ni sa kim nisam osetio.

Obuzela me je neka toplina. Čekala sam da čujem te dve čarobne reči.

Nije ih izgovorio.

16.

Rajan

Rubi nije prespavala kod mene. Odvezao sam je do Tajsona, jer joj je tamo ostao auto, a onda je otišla kući pošto je jutros morala rano da ode na posao. Parkirao sam se ispred kuće Brajsovog teče i tetke. Čejs i Viktorija Voker su izgubili sina Luka, a krivci su bili ista ona trojica koja su otela i mučila Tajsona.

Brajsov auto je već bio tamo, pa sam prišao vratima i pozvonio.

Otvorio mi je Brajs držeći Henrija u naručju. - Zdravo, Raje. Izvoli, uđi.

Kada sam ušao, pojavila se Evelin Simpson, Brajsova majka, i uzela Henrija. Ona je bila udovica Toma Simpsona. Zaustio sam da joj kažem nešto mada ni sâm nisam znao šta bih joj rekao, ali se ona brzo okrenula i odnela Henrija u drugu sobu.

- Izvini zbog toga - rekao mi je Brajs.

- U redu je. Ionako nisam znao šta da kažem. - Pružio sam mu prsten njegovog oca.

- I dalje joj je teško da se pomiri sa gubitkom. Pomaže joj što čuva Henrija i što je ovde pored sestre, koja se i sama oporavlja, ali iskreno govoreći, obe su još uvek potpuno rastrojene.

- A tvoj teča?

- On je bolje. Mislim, sad bar zna šta se desilo njegovom sinu. Napokon je taj slučaj okončan; tako je on to opisao.

Pročistio sam grlo. Čejs Voker je pripadao redu slobodnih zidara i upravo on je bio mason sa kojim smo danas planirali da porazgovaramo o prstenu budućih zakonodavaca. - Nego... Ne bih da ispadnem glup, ali treba li da pominjem Luka?

Brajs je odmahnuo glavom. - Ne. Kao što rekoh, što se njega tiče, taj slučaj je zatvoren. Verovatno ne želi da se vraća na to. Ne u smislu da poriče da se to desilo ili bilo šta slično, već samo pokušava da se pokrene sa mrtve tačke i živi normalno. Ne svaljuje odgovornost na moju majku za postupke njenog muža. Ni on ni tetka je ne smatraju krivom. Ipak, teško im je.

- Mogu da zamislim.

- On je u svojoj radnoj sobi. Treba da odemo kod njega.

Klimnuo sam glavom. Probaćemo, ali slaba vajda od ovoga. Pošao sam za Brajsom ka radnoj sobi. Čejs Voker je sedeo za ogromnim radnim stolom od hrastovine. Bio je to krupan i snažan bradonja, sušta suprotnost svom sinu Luku. S druge strane, Luk je imao samo deset godina kada je ubijen. Ko zna kako bi danas izgledao da je imao priliku da odraste.

Protresao sam glavom da razbistrim misli. Ne smem sada da razmišljam o tome. Ne smem da zamišljam kako bi danas živeo Luk Voker i mnogi drugi koji više nisu sa nama. Moram da idem napred, a ne unazad. Kad bismo uspeli da razotkrijemo misteriju prstena, možda bismo konačno uspeli da sateramo u ćošak Teodora Matijasa i osvetimo njegove žrtve.

- Teča Čejse - rekao je Brajs pruživši mu prsten. - Ovo je Rajan Stil.

- Zdravo, Rajane - pozdravio me je Čejs Voker. - Nisam te video sto godina.

Vokerovi su se odselili iz Snou Krika ubrzo posle Lukovog nestanka. Posle toga više nisam bio u kontaktu s njima. Ovaj čovek me je poslednji put video kada sam imao sedam godina.

- Kako ste? - upitao sam. A onda sam pozeleo da udavim samog sebe. Naravno da sam znao kako mu je. Gde mi je bila pamet da ga to pitam?!

- Borimo se kako znamo i umemo. - Podigao je prsten Toma Simpsona zagledajući ga. - Dajte mi nekoliko minuta da ga bolje pogledam. - Uzeo je juvelirsku lupu i počeo nešto da zapisuje.

Zadržao sam dah. Sekunde su mi prolazile kao sati.

Na kraju je pročistio grlo. - Ima nekoliko gravira sa unutrašnje strane prstena, za koje će mi trebati jače uveličavajuće staklo. Ovaj simbol je prava zagonetka.

- Kako to? - upitao je Brajs.

- Mislim da ga nisam viđao do sada, ali me podseća na neke simbole. Hmm. - Počeo je da kuca po tastaturi. - Samo da probam nešto.

Sačekali smo nekoliko minuta dok je radio na kompjuteru.

- Počeo sam da koristim novi program za tumačenje simbola neobičnog oblika, koji su izmislili arheolozi, Ubaciću nekoliko ključnih reči.

Ponovo se začulo kucanje po tipkama.

Posle nekoliko minuta Brajs ga je upitao: - Jesi li pronašao nešto?

Čejsu se nabralo čelo. - Bogami, jesam. - Okrenuo je kompjuter prema nama. - Vidite li lepo ekran? Nema odbleska?

Na ekranu je stajao simbol sa prstena, ona izdužena elipsa sa slovom x, pri čemu je jedan kraj slova x dodirivao elipsu i bio je uvećan,

- Nema odbleska - odgovorio sam.

- Dobro - odvratio je Čejs. - Sad gledajte. Preoblikovaću ovu elipsu u krug.

Polako se elipsa pretvorila u savršen krug, a uz nju je i dalje stajalo slovo x.

- Vidiš li ti nešto u tome? - upitao je Brajs.

- Još ne. Ne dok je u ovom obliku. Ali ako izokrenem drugi deo simbola, pogledajte šta se dobija.

Slovo x se polako izobličavalo dok nije postalo krst na dnu kruga. Simbol ženskog pola.

- Sada ga, pretpostavljam, prepoznajete?

Obojica smo klimnuli glavom.

- Zašto su stavili simbol za ženski pol na svoje prstenje? - upitao je Brajs.

- Ne možemo pouzdano znati da su to učinili - rekao je Čejs. - Jedino što mogu sa sigurnošću da tvrdim jeste da sam pomerio oba dela simbola, samo u suprotnim smerovima, ali pod istim uglom, i dobio sam ovo.

- Kako ti je palo na pamet da ga tako izobličiš? - upitao sam.

- Elipsa je samo krug posmatran iz drugačijeg ugla - odgovorio je Čejs. - Ali primetio sam da se crte slova x seku pod pravim uglom. To nije slovo x preobličeno u krst ako znate šta tražite. Stari Rimljani su koristili i jedan i drugi oblik za raspeće.

- Ne mogu da verujem da se moj otac bavio tim stvarima - rekao je Brajs.

Ni ja nisam mogao da poverujem. Teodor Matijas je već bio druga priča. To je više bilo njegov fah. Sve u vezi sa njim je izvitopereno.

- Bilo da se time bavio ili nije, postoji još nešto što treba da znate o ovom simbolu - rekao je Čejs.

- Šta? - upitao sam.

- Ovaj simbol označava ženski pol, ali takođe predstavlja simbol jedne planete. Planete Venere.

- I? - dobacio je Brajs.

- To nije sve - nastavio je Čejs. - Ovaj simbol ima još jedno značenje.

Zadržao sam dah, ni sam ne znajući da li želim da čujem nastavak priče.

- To je ujedno i simbol Lucifera - dodao je tiho.

Simbol satane. Đavola. Osetio sam kako mi se kiselina penje uz grlo.

- Brajse, pre nego što pomisliš da ti je otac bio đavolji podanik - obratio mu se teča - imaj na umu da mnogi učeni ljudi smatraju da Lucifer nema nikakve veze sa satanom. Lucifer u bukvalnom prevodu znači "onaj koji donosi svetlost", što se poklapa sa simbolikom planete Venere jer je ona zvezda Danica.

I dalje sam osećao mučninu.

- Ipak - oglasio se Brajs - ime Lucifer se povezuje sa zlom, sa đavolom.

- To je tačno - složio se Čejs - ali ima mnogo simbola koje okultisti smatraju direktnije povezanim sa đavolom od ovog simbola. Na primer, Luciferov pečat, pentagram dvorogog, kao i ona ptica iz mitologije, čijeg imena sada ne mogu da se setim. Sigurno ste čuli za nju. Ona koja nestaje u plamenu, ali se potom izdigne iz pepela.

Morao sam da progutam knedlu da ne bih povratio pre nego što sam progovorio.

- Feniks.

17.

Rubi

Kakav dan! Jela sam na brzinu kreker sa sirom iz automata tokom pauze za ručak kada mi je zazvonio telefon. Broj mi je bio nepoznat. Samo sam uspela da odredim da je pozivni iz južne Kalifornije.

- Detektivka Li.

- Ovde... Šejna. Šejna Tomas.

- Šejna! - uzviknula sam preglasno pa sam nastavila tiše. - Jesi li dobro?

- Dobro sam. - Glas joj je drhtao. - Zovem sa govornice na benzinskoj pumpi. Mislim da me niko nije pratio.

- Šejna, ako misliš da te neko prati, obavezno obavesti policiju.

- Ne znam. Nisam sigurna. Možda sam samo umislila.

Iako još uvek nisam imala čvrst dokaz da je moj otac na bilo koji način bio odgovoran za nestanak Džulijet i Lize, intuicija ne da me je upozoravala nego mi je mahala i rukama i nogama da to istražim. Posle očevog poziva koji je usledio kada me je Šejna poslednji put zvala, znala sam da je on glavni nalogodavac. Kako ću to da dokažem, sasvim je druga priča. Bezbroj puta sam mu ušla u trag, ali svaki put bi mu pošlo za rukom da mi umakne. Nikada za sobom nije ostavljao tragove koji bi poslužili kao dovoljno čvrsti dokazi da bih mogla da ga uhapsim.

Ali ostaviće kad-tad. Budući da su Lari Vejd i Tom Simpson sada ispali iz igre, moj otac je postao napetiji. Jednostavno sam to osećala.

- Samo budi oprezna. Nemoj da dovedeš sebe u opasnost time što me zoveš. Obećaj mi.

- Obećavam. Ali morala sam da popričam s tobom.

- Šta se dešava?

- Stigla mi je poruka u kojoj je pisalo "upomoć". Ubeđena sam da je od Džulijet ili Lize.

- Je li pozivni broj bio iz neke zemlje izvan Sjedinjenih Država? - pitala sam je.

- Ne znam. Broj je bio skriven.

- Dođavola. - Ugrizla sam se za usnu. - Izvini. Možda je neka zamka. Možda se neko poigrava tobom.

- Znam. I ja sam to pomislila. Samo imam osećaj da je to neka od njih dve. Prošla me je jeza kada sam pročitala poruku.

Ja sam uvek verovala svojoj intuiciji, pa sam se opet uzdržala da ne kažem Šejni da se ne osloni na svoju. S druge strane, nisam želela ni da se uvali u nevolju. - Znam da ne možeš da mi proslediš poruku, ali neko treba da pogleda tvoj telefon. Lokalna policijska stanica u mestu gde se nalaziš može da otkrije taj broj.

- Da, znam. Ali...

Bila je uplašena. Osetila sam to u njenom drhtavom glasu.

- Slušaj, nema veze. Mogu ja da pristupim podacima u tvom mobilnom i da ti pružim te informacije. Moje odeljenje može da proveri. Važi?

- Šta ako otkriju da istražuješ?

- Ne brini ti za mene. Mogu sama da se brinem o sebi. Samo se čuvaj. To je u ovom slučaju najvažnije. Jesi li me razumela?

- Jesam. Samo se plašim...

Naravno. Nije Šejna bila zabrinuta za *mene*, nego za sebe. Moram da je zaštitim po svaku cenu, čak i ako to znači da ne uđem u trag tom broju.

Međutim, šta ako su poruku *stvarno* poslale Džulijet ili Liza?

Zatvorila sam oči i duboko udahnula. To nije ni bilo važno. Prioritet mi je Šejnina bezbednost. Ne mogu da jurcam unaokolo tragajući za nepostojećim dokazima ako time ugrožavam nečiju bezbednost. Čim završim ovaj razgovor, ponovo ću pozvati losanđelesku policiju.

- Neću sada da pokrenem istragu - uveravala sam je. - Molim te, ne brini. Biće sve u redu.

- Hvala ti što si me saslušala. Zaista. Izbezumljena sam.

- Tu sam za sve što ti treba.

- Moram da idem. Zdravo. - Veza se prekinula.

Kao da sam do tada zadržavala dah. I šta sad? Pre nego što sam stigla da razmislim šta mi je činiti, zazvonio mi je telefon.

Naravno. Stari, dobri tatica. Zvao me je i kada je Šejna prošli put stupila u kontakt sa mnom. Javila sam se i ne pogledavši broj. - Šta hoćeš? - procedila sam kroz zube.

- Rubi?

Sranje. To je bio moj šef. - Izvinite. Mislila sam da je neko drugi. Šta ima novo? - Trudila sam se da zvučim opušteno.

- Dođi u moju kancelariju. Pronašli smo trag u slučaju Džordan Hejz.

*

Džordan Hejz je bila mlada žena koja je radila na prijemu u pripremnoj srednjoj školi "Tedžon", koju su pohađali moj

otac i ovi ostali. Ona je omogućila Džoni i Melani pristup godišnjacima koje su tražili. Stilovi su pomoću tih knjiga otkrili da je postojala veza između njihovog oca i Kluba budućih zakonodavaca. Ti godišnjaci su izbrisani iz elektronske arhive, a oni u štampanoj formi ukradeni su iz školske biblioteke. Džordan Hejz ih je pronašla u jednoj zgradi van školskog dvorišta i dala ih Džoni Stilu. Tu nesmotrenost je platila životom.

Prosto se ne mogu oteti utisku da je svako ko bi stupio u kontakt sa mojim ocem platio životom. Dok sam sedela naspram Marka Vilsona, svog šefa, nekoliko lica mi je titralo pred očima. Luk Voker, nejasna prilika, jer ga nisam lično poznavala. Dina Kejts, moja prelepa rođaka. Tajson Stil. *Njega* bar nije uspeo da ubije.

- Dakle, razumeš na šta mislim? - rekao je Mark.

Razrogačila sam oči. - Molim?

- Ko zna o čemu ti razmišljaš, Rubi.

- Izvinjavam se. Šta ste to pronašli?

- Vizitkartu. Bila je zavučena ispod tepiha u stanu Džordan Hejz.

Zavučena ispod tepiha? Zašto li mi to zvuči poznato?

- Nikada ne bi pogodila čija je. To je vizitkarta Džone Stila.

Grlo je počelo da mi se steže. - Džone Stila?

- Da, da.

Mozak mi je radio punom parom. - Sećam se da je Melani, supruga Džone Stila, rekla da je dala Džordan njegovu vizitkartu kad su prvi put otišli u školu da se raspitaju.

- Možda je to ista vizitkarta - rekao je Mark. - Mada mi je to sumnjivo.

- Zašto? - Krv mi se sledila u žilama. Mark sigurno nije mislio da Džona ima bilo kakve veze sa Džordaninom smrću.

- Prvo, vizitkarta je ležala ispod tepiha. Čisto sumnjam da ju je gospođica Hejz namerno stavila pod svoj tepih.

- Slažem se. Logično je. - I upravo zato mi je sve to bilo odnekud poznato. Ubrzo sam se setila i odakle. Trevor Mils i Džoni Džonson, privatni detektivi koje su unajmili Stilovi, pronašli su vizitkartu ispod tepiha u jednoj Tajsonovoj gostinskoj sobi. Ovo ne može biti slučajnost.

- Drugo, kažeš da je Stil dao vizitkartu gospođici Hejz?

- Koliko ja znam, jeste. Uglavnom, Melani mi je tako rekla.

- Zanimljivo. Na vizitkarti koju smo pronašli nema otisaka. Ni jednog jedinog.

- Pa eto. Onda je jasno da Džona Stil nije imao nikakve veze sa ovim.

- Naravno da nije. Pre svega, najverovatnije nije nosio rukavice kada ju je dao gospođici Hejz. Drugo, koliki moron čovek treba da bude da uđe u stan jedne žene, ubije je i na kraju ostavi vizitkartu ispod tepiha?

Hvala bogu. - Na trenutak sam pomislila da ćete osumnjičiti... Ma, nije važno.

- Valjda me toliko poznaješ, Rubi. Neko je tu vizitkartu podmetnuo sa razlogom. Moramo da otkrijemo koji je to razlog.

Nisam bila sigurna da li da pomenem Marku kako je i u Tajsonovoj kući pronađena vizitkarta. Stilovi tom prilikom nisu prijavili provalu niti da je neko ostavio ružu na Džejdinom jastuku. Ispostavilo se da to uopšte nije ni bila provala. Neko je zapretio Tajsonovoj kućnoj pomoćnici Felisiji, po svoj prilici moj otac, i naterao je da ostavi ružu za Džejd. Zašto? Možemo samo da nagađamo. Odavno sam prestala da se pitam koji su razlozi očevih postupaka. Dok mi Stilovi ne daju dozvolu, neću smeti da pominjem da je i kod njih nađena vizitkarta na istom mestu.

- Dakle, nema otisaka? - upitala sam.

- Baš tako. Šta nam je onda sledeći korak?

- Valjda da otkrijemo ko želi da Džona Stil bude iza rešetaka.

- Da. Imaš li neku ideju?

Kad bi samo znao. - Imam ih nekoliko, Mark. Mogu li da radim na ovom slučaju?

Gurnuo je fasciklu ka meni. - Samo izvoli, malecka.

Iako bi nekim detektivima smetalo da ih neko tako nazove, meni nije. U petnaestoj godini sam naglo sazrela. Zapravo, nikada nisam ni dobila priliku da budem dete, pa mi se pomalo i dopalo što me je tako oslovio. - Hvala, Mark. - Uzela sam dosije. - Još nešto?

- Da. Idi kući. Izgledaš užasno.

Zakikotala sam se. - Hvala. Ovih dana se ubijam od posla.

- Taj odmor ti nije mnogo pomogao, zar ne? - dodao je. - Još si se i ranije vratila.

Nisam mu objasnila zašto sam se ranije vratila sa Jamajke, a razlog je bila otmica Lize i Džulijet. Iako odmaralište nije zatvoreno, ponudili su gostima da im refundiraju troškove aranžmana i odu ako požele. Naše društvo je tamo ostalo dok nije prošlo venčanje i odmah sutradan smo otišli.

- Znae kakva sam ja. Radoholičarka.

- Ovo može da sačeka do sutra, Rubi. Idi kući i odvoj malo vremena za sebe.

- Razmisliću o tome - rekla sam na kraju i izašla iz kancelarije.

Međutim, na to neću ni da pomišljam. Čim mi prođe smena, idem sa Rajanom u zatvor u posetu Lariju Vejdu. On je sada već u gradu i verovatno razgovara sa Brajsovim tečom

o prstenu budućih zakonodavaca. Nadam se da će saznati neke korisne informacije.

Bacila sam novi dosije na svoj radni sto. Telefon mi je ostao na stolu kada sam pošla kod Marka i tek sada sam videla da imam propušten poziv.

Neko me je zvao s nepoznatog broja.

18.

Rajan

- Tako je - rekao je Čejs. - Feniks.

- Feniks je simbol Lucifera? Simbol đavola? - upitao je Brajs. - Prvi put čujem.

- Pretpostavljam da nikada nisi proučavao okultizam - rekao mu je teča.

- U ovom životu nisam - odgovorio je Brajs.

Kao da me je neko skopčao stegom oko stomaka. Dobro mi je poznat simbol feniksa. Rubin otac, Teodor Matijas, ima tetovažu feniksa na podlaktici. Tajson mi je pričao o sećanjima iz zatočeništva, kako mu je ta slika predstavljala i raj i pakao - podsećala ga je na njegove mučitelje, ali je ujedno predstavljala i simbol spasenja bekstvom. Naravno, sve je to shvatio i povezao tek tokom terapije sa Melani. Sasvim otvoreno je pričao sa mnom o onome što je saznao o sebi i o ta dva meseca mučenja koja je izdržao.

Ophodio se prema meni kao prema bratu.

Ponovo sam se osetio kao da mi je nož raspapao utrobu. Moj heroj. Moj brat. Tajson.

I on i Džona i Mardž su me stalno uveravali da sam ja i dalje njihov brat kao i do sada i da se ništa u tom odnosu nije promenilo. Na kraju krajeva, jesmo u srodstvu, jer sve četvoro imamo istog oca.

- ... ne možeš pouzdano znati.

Nisam bio siguran da li je to rekao Brajs ili Čejs. I u trenucima kada saznajem nove informacije o prstenu koji je

moj otac nosio, na kome je simbol koji može da znači bilo šta, počeo sam da sažaljevam samog sebe i kukam što nemam istu majku kao moja braća i sestra.

Trgni se, Rajane. Ovde se radi o nečem mnogo važnijem.

- Šta se ne može pouzdano znati? - upitao sam.

- Nikada ne možeš pouzdano znati da li su od samog početka hteli da simbol bude ovako iskrivljen - rekao je Čejs. - Možda su ga jednostavno stvorili takvim kakav jeste sa nekim samo njima znanim značenjem. Prosto nema načina da to saznamo.

Ali ja sam znao.

U dubini duše, tamo gde mi je taj nevidljivi bodež i dalje parao utrobu, znao sam.

Sumnjam da su moj otac i ostali bili đavolovi podanici. Ne, ne bi oni gubili vreme na bilo kakvu vrstu obožavanja. Simpson, Vejd i Matijas su se klanjali samo jednom jedinom božanstvu - dolaru svemogućem. Pohlepa je bila njihov pokretač, a kada su se presabrali i shvatili da se može više zaraditi kršenjem zakona nego poštenim radom, prešli su na mračnu stranu.

Na stranu đavola.

Eto, to je značenje tog simbola. Simbola Lucifera. Feniksa. Zla.

Rubi i ja smo sedeli u prostoriji za posete u zatvoru, čekajući da čuvar dovede Larija Vejda. Još uvek nisam rekao Rubi šta smo Brajs i ja saznali od Čejsa Vokera. Još nisam mogao to da izgovorim, ali moram da kažem Lariju, pa će Rubi tada sve čuti. Lari će znati da li smo u pravu.

Čuvar ga je dopratio do stola i Lari Vejd se strovalio na stolicu. Danas je imao masnice na oba oka i posekotinu na gornjoj usni.

- Izgleda da se tvoje društvo ovde ne ponaša baš lepo prema tebi, ujače Lari - rekao sam mu.

- Nisam ti ja ujak, momče.

Još jedna cigla mi je pala na u stomak. Bio je u pravu. On je bio polubrat Dafni Stil, tako da je u srodstvu sa mojom braćom i sestrom, ali ne i sa mnom.

- Rekao bih da je to dobro - odvratio sam. - Jedan psihopata manje među rodbinom.

Rubi me je dodirnula po ruci, grejući me toplim prstima. Stavila mi je do znanja da je tu, uz mene, i pokušavala da me umiri svojim prisustvom. Nevolja je u tome što mene u tom trenutku ništa nije moglo umiriti.

- Sa mnom nisi u srodstvu - dobacio je - ali tvoja majka je kraljica lujki.

Znao sam to i sam, nije morao da mi kaže. - Nisam došao da bismo razgovarali o mojoj majci.

- Ko ti je ovo? - Pokazao je na Rubi.

Rubi je pokazala značku. - Detektivka Rubi Li iz policije Grand Džankšena. Već smo se upoznali.

- Ona je sa mnom - rekao sam. - Očigledno.

- Nisam ovamo došla kao predstavnik policije - ponovila je Rubi.

- A zašto si onda došla? Unervozim se kad vidim policajce.

- Došla je kao moja prijateljica - odgovorio sam. - Kako si uopšte znao da sam otkrio ko mi je majka? Da nisam znao, sad bi me živog isprepadao.

- Držim i oči i uši otvorene - rekao je.

- Je li?

- Ljudi pričaju. Ja slušam.

- Ko, dođavola, priča o tome ko je moja prava majka? Koga to ovde uopšte zanima?

- Nisam rekao da se ovde priča o tome.

- Hoćeš da kažeš da te posećuje još neko? Ko bi, dovraga, hteo tebe da vidi?

Prezrivo je frknuo. - Mali, nemaš blagu predstavu koliko ima takvih.

- Ja imam poprilično jasnu predstavu - uključila se Rubi. - Verovatno znaš da lako mogu da pristupim bazi posetilaca zatvorenika, zar ne?

- Misliš li da svi što mi dođu u posetu koriste svoj pravi identitet? - Lari se nasmejao, trгнуvši se od bola. Potom je sumnjičavo pogledao Rubi i skupio očne kapke. - Sranje.

- Šta je? - rekao sam.

- To si *ti*, zar ne? - obratio se Rubi.

- Ko? - upitala je Rubi. - Ko sam ja, po tvom mišljenju?

- Niko. - Lari je mahnuo čuvaru.

- Ne tako brzo - rekao sam zgrabivši ga za ruke vezane lisicama. - Ne ideš ti nikuda.

- Znaš, imam ja svoja prava. Ne moram da pričam sa vama.

- Možda čuvari misle da imaš neka prava, ali ako se ja pitam, tebi su sva prava ukinuta onog dana kada si oteo mog bra...

- Dosta! - dreknuo je Lari otrгнуvši ruke iz mog stiska. - Sa tim nisam imao ništa.

- Znamo da to nije istina - rekao sam. - Mučio si ga i silovao kao i ostali.

- Nisam imao nikakve veze sa otmicom. Pitaj ga sam. Bila su *dva* otmičara. Ja nisam jedan od njih. Za boga miloga, ja sam ga hranio. I upravo sam mu ja pomogao da pobjegne.

- I to te opravdava što si ga seksualno zlostavljao i protivzakonito držao zatvorenog? - kazao sam. - Ne bih rekao.

- Slušaj, mali, sada znaš ko ti je majka, ali ima još tajni koje moram i dalje da čuvam.

Morao sam da se uzdržim da ne ustanem i tresnem ga posred glupe njuške. - Koliko koštaju te tvoje tajne, Lari? Pošto imam novca koliko hoćeš.

- Misliš da mi tvoj brat već nije ponudio novac?

- Znam da jeste. Ponudio je da ti plati najboljeg branioca u državi. Odbio si ga. Ja ću ti ponuditi nešto drugo.

Lari je ponovo sumnjičavo odmerio Rubi. - Pred njom neću ni reč da kažem.

- Ona će ostati sa nama, svidelo se to tebi ili ne - rekao sam.

Rubi me je uhvatila za ruku. - Bez brige. Idem ja.

- Ne, hoću da budeš ovde. Imaš puno pravo da budeš ovde. Policajaca ima svuda po zatvoru.

- Mislim da nije problem u tome što sam policajka - rekla je pogledavši Larija. - Je li tako, gospodine Vejd?

Lari nije ništa rekao.

Znao je ko je Rubi. Rekla nam je da ga je već posećivala. Lari je do sada odbijao da progovori o Teodoru Matijasu. Sigurno zna da Rubi nije odana ocu.

A možda i ne zna?

Nisam to mogao znati. Nikada nisam popričao sa Larijem u četiri oka, ali možda ću ipak izvući neku informaciju.

- Dobro - rekao sam Rubi. - Nemoj mnogo da se udaljavaš.

- Neću. Kad završiš, naći ćemo se ispred. - Ustala je i izašla iz prostorije za posetioce.

- Dobro, Lari - počeo sam. - Daj sve od sebe. Šta možeš da mi kažeš?

- Ništa.

- Hajde. Otarasio sam se nje. Sad možeš da pričaš.

- Znam ko je ona.

- Da, to sam shvatio. Izgleda da je nisi odmah prepoznao, ali ona ti je već dolazila u posetu.

- Znaš, on za nju ima samo reci hvale.

- Ko?

- Znaš ti ko.

Dođavola, ovaj čovek je pravi davež. I dalje neće da izgovori ime onog nitkova. Nije ni važno. Već imamo dokaz da je on čovek koga tražimo, a on očigledno zna nešto o Lariju Vejdu zbog čega ga drži u šaci.

- Stvarno?

- Da. Kaže da mala ima bridak um i da je poslednjih jedanaest godina morao da bude dvaput obazriviji da bi se klonio njenog radara.

- Uhvatiće ga ona - rekao sam. - Ne brini.

- Neće - odvratio je, opet se trgnuvši od bola. - On nikada ne gubi. On *uvek* pobeđuje. Nikada ga ne uhvate. Nikada ne napravi pogrešan korak. Simpson je bio lenj. Ali on nije. Nikada neće dolijati.

- Uveravam te da su njegovi dani pobede odbrojani. Ti si u zatvoru. Simpson je mrtav. Kao i moj otac.

Malo je izvio obrve.

- Ili grešim što se toga tiče? Zar je moj otac *živ*?

19.

Rubi

I meni je, kao i Lariju Vejdu, bilo drago što sam izašla iz te prostorije. Ovo svakako nije bio moj prvi susret sa njim, ali on se nije sećao ko sam. Uglavnom, bar je tako tvrdio. Svaki put kad bih ga videla, sve više me je podilazila jeza. Očigledno je da se plašio mog oca. Izgleda da se plašio i Simpsona dok je bio živ. Uporno se držao strategije da ne priča o njima, kako meni tako i Stilovima, koliko god da smo mu para nudili.

Možda će Rajan uspeti da izvuče nešto od njega dok ja nisam tu.

Ne. Zašto da se zavaravam? To se neće desiti. Lari je, pre svega, timski igrač. On nikada neće odati nijednog ortaka.

Međutim, postoji nešto što *hoće* da radi. Hoće da da je nagoveštaje. Čula sam celu priču o tome kako se Melani dosetila gde da traži informacije o Klubu budućih zakonodavaca. Njegov um nije funkcionisao kao kod normalnih ljudi. Više je poimao svet u asocijacijama.

Šta ako...?

Šta ako je upravo zato angažovao Džejd kao pomoćnicu pravobranioca? Šta ako ju je zbog toga zadužio da sprovede detaljnu istragu o Stilovima?

Možda je to bio njegov način da napokon izvede dvojicu najgorih zločinaca, Simpsona i mog oca, pred lice pravde. Mislio je da će Džejd otkriti mnogo toga i početi da sklapa kockice.

Tako se i desilo.

Naravno, u tom slučaju je trebalo da zna da će to i njega samog dovesti do propasti. Možda se onda to *nije* tako desilo.

S druge strane, prema Larijevim rečima, on je pustio Tajsona da pobegne i skupo je platio zbog toga, skoro glavom.

Ako nije tako, previše je slučajnosti. Dođavola. Lari Vejd nam je sve vreme davao naznake.

Moram da se vratim unutra i kažem Rajanu šta sam zaključila.

Ne, ne mogu. Šta ako je Lari najzad progovorio? Čim me bude video, začutaće kao da mu je maca pojela jezik. Ipak moram da ostanem ovde.

Brzo sam izvadila telefon da proverim da li mi je stigla neka poruka. Isključila sam ton dok smo razgovarali sa Larijem. Nije bilo propuštenih poziva. Zatim sam se ulogovala u mejl. Kako je moguće da mi je stiglo pedeset sedam mejlova za samo sat vremena otkad sam otišla iz kancelarije?

Posao se samo gomila...

Odgovorila sam na nekoliko njih i došla do jednog s nepoznate adrese. Bila je to adresa nekoga iz vlade, slična onoj koju sam ja koristila. Samo nisam znala ime pošiljaoca.

Taj mejl se sastojao samo od jedne rečenice.

Reci mom sinu da moram da se vidim s njim.

Vendi Madigan. Očigledno je da se nekako ponovo domogla mobilnog telefona. Zna moj broj. Već mi je slala poruke. Zašto mi je ovog puta poslala mejl? Zašto nije poslala mejl Rajanu ako već hoće da se vidi s njim?

Otkud uopšte zna naše imejl-adrese?

Zna da sam detektivka, tako da je moju imejl-adresu sigurno lako pronašla pošto je to standardni mejl za državne ustanove za ovaj grad. Samo je trebalo da sazna ime. Verovatno joj nije trebalo mnogo vremena da se doseti da ukuca R. Li.

Neću joj odgovoriti. Sem toga, telefon koji je ukrala sada je verovatno već kod svog vlasnika. Ili je možda negde u okruženju pronašla prokrijumčaren telefon i sakrila ga. Ta žena je lukava. U to nema sumnje. Bez obzira na to, neću da joj odgovorim.

Zato sam se samo ulogovala i bacila na posao ne bih li ušla u trag imejl-adresi. Pripadala je nekom psihijatru kod koga je odlazila zbog terapije i lekova. Pobogu! Kako lekar može da bude toliko nemaran i dozvoli da mu pacijentkinja ukrade telefon? Što se krađe telefona tiče, prešla je sa bolničara na lekare.

Nešto me je kopkalo. Nešto što mi je Rajan pomenuo u vezi sa svojim prvim susretom sa Vejdom.

Matijas je još uvek na slobodi, a on čak nije najopasniji.

Nedugo posle te posete upetljali smo se i u zbrku zbog analize Rajanove DNK. Niko od nas se nije zamislio nad tom izjavom.

Međutim, Lari je tvrdio da postoji neko još opasniji od mog oca.

Nasmejala sam se za sebe, ne zato što sam bila srećna već zato što sam shvatila nešto što braća Stil još nisu uviđala.

Nikada ne bi pomislili da je krivac žena. Nisu seksisti niti šoviniste, tako da nije to razlog. Jednostavno su džentlmeni. Pošto je žena na koju sam mislila Rajanova majka, sada verovatno nimalo neće sumnjati u nju.

Vendi.

Lari je mislio na Vendi.

A ako govori istinu...

Rajan nije imao razloga da strahuje za svoj život zbog Vendi. Osećala sam to duboko u srži. Ona je, pre svega, majka.

Ni na trenutak nisam pomislila da bi Vendi naučila ijednom drugom članu porodice Stil. Bila je toliko opsednuta Bredfordom Stilom da verovatno ne bi povredila nijedno njegovo dete.

Ili možda grešim?

Da nije ona bila glavni organizator Tajsonove otmice? U jednom trenutku umalo je priznala da je to učinila, ali isto tako je nekoliko puta porekla da je umešana.

Na tragu sam ti, Vendi.

Nije ona bila luda koliko su Stilovi mislili.

Ne. Ona je proračunato povlačila svaki potez. Pretvarala se da je luda kad god joj je odgovaralo da se tako ponaša. Imala sam neki mučan utisak da Vendi Madigan nikada nije izgubila dodir sa stvarnošću uprkos tome što su svi dokazi govorili suprotno. Naprotiv, ona je *koristila* tu stvarnost. Izobličavala ju je prema svojim potrebama, ali za svaki njen postupak je postojao proketo dobar razlog.

Čak ni on nije najopasniji.

Gospode. Rajanova majka je stoji iza svega.

20.

Rajan

- Šta je uopšte smrt? - upitao je Lan. - Da li to bilo ko od nas zna?

- Nemoj sad da mi mudruješ. Samo mi reci prokletu istinu. Je li moj otac mrtav ili nije?

- Smrt je u očima posmatrača.

Bilo mi je dosta svega ovoga. - Verovatno si hteo da kažeš lepota.

- Jesam li? Što se mene tiče, ja sam mrtav. Kao da jesam pošto sam zaglavio ovde.

- Zaglavio si ovde zbog svojih postupaka. Ti bi, od svih ljudi, trebalo to najbolje da znaš. To nema nikakve veze sa smrću.

- Zar je to uopšte bitno? Zar je bitno da li je osoba zaista mrtva ako je mrtva za tebe?

- Pobogu, samo želim odgovor na postavljeno pitanje. Imamo razloga da verujemo da je moj otac živ i da je lažirao svoju smrt ili da je naručio da je neko lažira umesto njega. Samo ne znamo *zašto* je to uradio. Pobogu, on nam je otac. I ti imaš decu, Lari.

- Decu koju više nikada neću videti zato što sam ovde. Shvataš na šta mislim? Ja sam mrtav za njih.

- Tako je bolje za njih.

Obrisao je znoj sa čela. - Slažem se, nije da nije.

Zanimljivo. Lari je zaista smatrao da je njegovoj deci bolje bez njega. - Da li ti nedostaju deca?

- Naravno da mi nedostaju.
- Ne dolaze da te posećuju?
- Da li bi mi *ti* dolazio u posetu da sam ti otac?

Zaista nisam znao šta da mu odgovorim na to. Ja sam posetio ženu za koju se ispostavilo da mi je majka, a koliko sam shvatio, ona je učestvovala u otmici mog brata mada ne na isti način kao Lari.

- Čekam odgovor, Stile.

Zar je zaista želeo da mu odgovorim na to pitanje? - Ne znam.

- Ne seri.

Ozbiljno sam to mislio. - Zavisi. Znam da nećeš da priznaš, ali Teodor Matijas je poslednji Tajsonov otmičar. Ona lepa policajka koja je do malopre sedela pored mene njegova je ćerka. To znaš. Zato si hteo da ode. Ozbiljno ti kažem, nema razloga da je se plašiš, ali ti mi svejedno nećeš verovati. Ona, kao i ja, samo želi da se pobrine da njen otac plati za sve što je učinio. Baš kao i moja sestra i braća. Ali ipak... - Zaustio sam da kažem Lariju da je Rubi ipak odlučila da se vidi sa ocem kada je pre nekoliko meseci došao u grad sa Bruk Bejli. Međutim, začutao sam. Tu priču treba Rubi da ispriča ako želi, a ne ja.

- Šta?

- Posetio sam svoju majku.
- *Tek* što si saznao da ti je majka.
- Da. I imam mnogo pitanja.
- Jesi li dobio neke odgovore?
- Neke jesam.
- Ne bih ja uzimao zdravo za gotovo ono što ona kaže.
- I nisam.
- Zašto si onda išao kod nje?

I ja se pitam. Odnos moje majke prema istini bio je, u najmanju ruku, iskrivljen. Moj, međutim, nije. I onda mi je sinulo kao da me je pogodio grom iz vedra neba, kao da me je udario pravo u mozak. Ne znam zašto sam odlučio da to kažem Lariju, ali sam otvorio dušu.

- Zato što sam to želeo. Zato što sam želeo da je vidim.

- Eto, a moja deca neće ni da čuju za mene.

- Ti, beše, imaš unučice? - Džejd mi je tako rekla.

- Imam. I nikada im nisam nudio. Ni svojoj deci nikada nisam nudio.

- Ali ne možeš to da kažeš i za Matijasa, zar ne? On nije prestao da zlostavlja decu sa kojom je bio u srodstvu.

Lari je stisnuo usne u tanku liniju. To đubre i dalje neće da progovori. I dalje neće da oda Matijasa. Kako li ga Matijas drži u šaci?

Vreme je da primenim drugu taktiku.

- Šta znaš o testamentu mog oca?

- Baš ništa.

Od Larija se nikada ništa nije moglo lako saznati. - Izgleda da Simpson i Matijas misle kako im je moj otac dugovao nešto. Navodno je postojalo nešto u tom testamentu što ukazuje na to. Da li se slažeš?

- Meni niko ništa ne duguje.

- Nisam te to pitao. Zašto bi Simpson i Matijas mislili da im je moj otac dužan?

Tajac.

- Dobro. Zašto bi *Simpson* mislio da mu moj otac bilo šta duguje?

I dalje nije bilo odgovora.

- Lari, Tom Simpson je mrtav. Više nema razloga da ga se plašiš.

I dalje je nepokolebljivo držao jezik za zubima.

Ustao sam. - Onda više nemamo o čemu da pričamo. Moja ponuda i dalje važi. Šta god poželiš, Lari. Čitavo moje bogatstvo za nekoliko odgovora. - Dao sam znak čuvaru, ali onda sam odmahnuo glavom i ponovo seo. Umalo sam zaboravio najvažnije - razlog što sam uopšte došao ovamo.

- Reci mi nešto o prstenu koji su nosili budući zakonodavci.

Lari je na trenutak pogledao nekud iznad moje glave. - O tome nisam razmišljao godinama.

- I ti si ga imao, zar ne?

- Svi smo ga imali. Uzgred, tvoj otac ih je platio.

Ta vest me nije iznenadila. Na kraju krajeva, već smo saznali od Rubinog teče da je moj otac finansirao buduće zakonodavce. Ni prsten Toma Simpsona nije bio jeftin komad metala.

- Stvarno? Zašto si sad odjednom propričao? Obično nećeš ni reč da kažeš.

Zakikotao se. - Nemam pojma. Prosto o tom prstenju nisam odavno razmišljao.

- Vendi kaže da ona nije nosila takav prsten.

- Prilično sam siguran da smo ga svi imali. Njen je bio manji pošto je bio pravljen za žensko.

Moja majka je bila poznata po zaobilaženju istine, pa sam verovao Lariju na reč. Bar zasad.

- Na prstenu je ugraviran simbol. Znaš li šta on predstavlja?

Zamislilo se nad tim. - Ne sećam se da je na njemu bio ikakav simbol.

- Ma, daj! - Utom mi je prošlo kroz glavu. Pa poneo sam prsten! Odmah sam ga izvadio iz džepa. - Ovaj je pripadao

Tomu Simpsonu. Pogledaj ovde - pokazao sam mu. - Šta ovaj neobičan simbol označava?

Uzeo je prsten i pažljivo ga pogledao. - A, da. Ne znam. Neko drugi je to dizajnirao.

- Ko?

- Ne bih znao.

- Ne sećaš se? Ili nećeš da mi kažeš?

Zaćutao je.

- Moj otac?

Ćutao je kao zaliven.

- Tom Simpson?

Muk se otegao u beskraj.

- Matijas?

Ovog puta usne su mu se malčice pomakle.

- Dobro. Dakle, Matijas je. Ima logike. Da li ti je rekao šta taj simbol znači?

- Nisam rekao da je on dizajnirao prsten.

Poželeo sam da je Rubi još uvek tu. Ona bi uz svoj policijski instinkt uspela bolje da ga pročita od mene. -

Do sada nisi hteo da nam kažeš ni njegovo ime. Međutim, svi znamo da je to on, da je on treći član tog vašeg gnusnog trija. I nimalo me ne iznenađuje da baš on stoji iza toga da se ugravira ovaj simbol.

- Grešiš. Ne znam šta taj simbol predstavlja niti šta znači. Niti ko ga je smislio. A i da znam, ne bih ti rekao.

- Imamo mi neke svoje teorije - rekao sam. - Dakle, hoćeš da kažeš da si nosio prsten nemajući pojma šta on predstavlja?

- Hej, pa to je bio samo prsten. Samo znak družine i prijateljstva, razumeš? Svi smo imali po jedan.

- Gde je tvoj sada?

- Odavno sam ga založio. Nekoliko godina mi je posao išao slabo. Ostavili su me na cedilu kada sam pustio tvog brata. Tačnije, pošto su pokušali da me ubiju. Nisam bio u njihovoj milosti sve do pre nekoliko godina.

Taj deo priče sam već čuo, pa sam pokušao da ponovo povedem razgovor o prstenu. - Nikada ti nije rekao šta taj simbol znači?

- Jok. - Larijeve usne su se izvile u lukav osmeh. - Ali shvatam zašto te to toliko zanima. Đavo se krije u detaljima. Samo pitaj svoju majku.

- Rajane!

Podigao sam pogled. Rubi se hitrim korakom približavala našem stolu. Ustao sam. - Šta je bilo? Jesi li dobro?

- Jesam, dobro sam. Moram da porazgovaram s tobom.

- Dobro. Uskoro završavamo. - Pogledao sam Larija. - Ona ne ide nikuda. Imaš li još nešto da mi kažeš?

- Ne. - Lari je mahnuo čuvaru, koji je odmah prišao i odveo ga.

Pogledao sam Rubi. - Zašto si se vratila?

- Imam novu teoriju - rekla je. - I ne verujem da će ti se dopasti.

21.

Rubi

Duboko sam udahnula da prikupim hrabrost. Kako da muškarcu koga volim saopštim da je žena za koju je nedavno saznao da mu je majka zapravo mozak čitave te višegodišnje operacije?

Ne mogu to. Ne još. Prvo ću mu reći za mejl koji mi je Vendi poslala s mobilnog telefona svoje doktorke.

- Samo mi je još to trebalo. Smožden sam. Ne mogu da se bavim time večeras.

- Ionako je sada najverovatnije već kasno za posete - rekla sam. - To može da sačeka. Hoćeš li da odemo negde na večeru?

- E, to nije loša ideja. Gde ima dobre klope?

Retko sam obedovala van kuće, ali smo pronašli neki meksički restoran sa dobrim preporukama. Tokom večere, za koju smo odabrali karnitas i preprženi pasulj sa salatom piko de galjo, rekla sam mu da je u stanu Džordan Hejz pronađena vizitkarta.

- Ne sumnjate valjda na Džoa - rekao je Rajan.

- Ja ne sumnjam, a ne sumnja ni moj šef. Ali taj *modus operandi* nam je već poznat.

- Jeste. Tako smo i mi pronašli Kolinovu vizitkartu u gostinskoj sobi u Tajsonovoj kući. Felisija, međutim, nikako nije mogla da uđe u Džordaninu sobu.

- Verovatno nije, mada ćemo je svakako pozvati na razgovor - rekla sam. - To je najverovatnije uradio moj otac.

Ako se sećaš, Felisija je rekla da je tip koji joj je pripremio imao jezive plave oči. Tako ih je opisao i Džo, a i Melani. Moj otac je nosio sočiva u boji da ga ne bi prepoznali. Uglavnom, bar mi tako mislimo.

- Da, i Džo je to shvatio.

- Dakle, ili je to učinio moj otac ili neko kome je moj otac rekao da podmetne tu vizitkartu kod Džordan. Uzgred, jesu li ti se javljali oni tvoji privatni detektivi?

- Mils i Džonson? - Rajan je odmahnuo glavom. - Nisu. Kao da su u zemlju propali.

- Ne sviđa mi se to. Istražiću to malo na poslu. Pitam se...
- Igrala sam se zrnima pasulja po tanjiru.

- Šta?

- Šta ako su Mils i Džonson... Ne, to je previše neosnovana sumnja.

- Šta? - ponovio je.

- Mils i Džonson godinama rade u policiji u Koloradu. Nisu valjda prešli na drugu stranu zakona.

- Šta hoćeš time da kažeš?

- Šta ako ih je moj otac potkupio? Šta ako im je platio da nestanu?

- Zar bi oni pristali na to?

- Oni su korumpirani. Radiće za onog ko im najviše plati. A sve nešto mislim da je moj otac u finansijskim problemima.

- Mi možemo da platimo više od tvog oca.

- Možda oni to ne znaju.

- Svi znaju koliko su Stilovi bogati.

- Da, ali šta ako on *može* da plati više nego vi? Šta ako je dao i poslednju paru da bi prestali da rade na ovom slučaju?

- Moguće je. Naš novac je čist, pošteno zarađen višedecenijskim napornim radom i planskim

ulaganjima. Protivzakonite radnje se mnogo više isplate. Tvoj otac verovatno ima štek od više milijardi dolara, na koji ne plaća porez. - Prezrivo je frknuo. - I upravo to mi nije jasno. Tom Simpson se očigledno do guše uvalio u mutne poslove, a opet je nastavio da živi skromno kao gradonačelnik Snou Krika.

- To mu je bilo pokriće - prokomentarisala sam. - Savršeno se uklapa.

- Da li je policija iskopala negde taj njegov štek? - upitao je.

- Koliko znam, nije. Ja zvanično ne radim na ovom slučaju. Samo pažljivo pratim šta se dešava. Sem toga, sve što se tiče novca prosleđuje se FBI-ju. Oni već rade na tome.

- Sigurno je negde sakrio brdo para.

- Da, verovatno - složila sam se.

- Brajs će možda jednog dana biti bogat čovek.

- Samo ako ga zanima prljav novac - rekla sam. - Ako ga federalci pronađu, to jest ako on uopšte postoji, nesumnjivo će ga konfiskovati.

- Nesumnjivo. - Rajan je pojeo sve sa tanjira. - Pitam se...

- Šta?

- Ne misliš valjda da je makar i jedan dolar Stilovih sumnjivog porekla?

Odmahnula sam glavom. - Razmišljala sam o tome i mislim da nije. Tvoj otac i njegov otac su se bavili legalnim poslovima. Ako tvoj otac kojim slučajem i ima negde prljav novac, mislim da je bio dovoljno pametan da ne spaja fondove,

- Nadam se da je tako - rekao je Rajan. - Samo...

- Šta?

- Glavni deo imetka čuvamo u fondaciji Stilovih. Međutim, ranč Šejnovih je na osnovu ugovora

prenet u *porodični* fond Stilovih, za koji niko od nas, naravno, nije ni znao da postoji. Džo je unajmio advokate da to razmrse. - Protrljao je slepoočnice. - Nikako ne mogu da dokučim šta je posredi. Moj otac je imao zaseban fond, a da za to niko od nas nije znao. Da nije možda tamo čuvao...?

Završila sam u glavi deo rečenice koji nije mogao da izgovori. *Gde je čuvao prljav novac*. Ni ja to nisam mogla da izgovorim.

- Da ti kažem nešto - nastavio je. - Nas četvoro ćemo odsad voditi više računa o tome.

- Zašto niste pažljivije motrili do sada?

- Zato što je sve to vodio očev tim savetnika, ljudi kojima je poverio svoj novac. Zato smo i *mi* imali poverenja u njih. Daleko od toga da smo plave krvi ili nešto slično. Radimo kao mazge na ranču i potreban nam je tim da nam nadgleda finansije, jer niko od nas nema vremena za to.

Zvučalo je kao da pokušava da ubedi sebe i potpuno sam ga razumela. Nije želeo da prizna da su svi bili nemarni jer su dopustili da taj tim vodi sve. Ipak, znao je da je tako. Nije u pitanju bilo samo to da su bili nepažljivi, jer su previše naporno radili, i previše verovali svom ocu.

Previše su verovali čoveku koji možda i nije bio onakav kakav im se činio.

- I još nešto - nastavio je. - Pošto se Milsu i Džonsonu izgubio svaki trag, sada su nam potrebni novi privatni detektivi. Stvarno *moramo* da pronađemo mog oca.

- Dakle, ti zaista misliš da je živ?

- Sto posto. Pronašli smo izvod iz knjige umrlih, koji je očigledno falsifikovan, a sem toga, niko od nas nije video njegovo telo. Sem toga, i moja majka tvrdi da je tako.

Umalo sam izbrbljala da ništa što njegova majka kaže ne sme da shvata ozbiljno, ali sam se ipak uzdržala. Ako se

ispostavi da su moje sumnje u Vendi opravdane, moraćemo sve što ona govori da dovodimo u pitanje. Moramo da otkrijemo kako da razlikujemo istine od laži i razloge koji stoje iza njih.

Međutim, oboma nam je trenutno bilo potrebno malo odmora.

- Slušaj - rekla sam mu. - Umorna sam, a i sutra radim. Hajde da spavamo, pa ćemo sutra nastaviti kad se sve malo slegne.

Osmehnuo mi se. - Je li to poziv?

Ne, nije. Šta bi trebalo da kažem? Pre nego što sam stigla da smislim neki prikladan odgovor, zazujao mi je telefon.

Stigla mi je poruka.

Nemoj da ideš kući večeras.

22.

Rajan

Rubini ružičasti obrazi su prebledeli kada je pogledala u telefon.

- Šta je bilo, dušo?

Pročistila je grlo. - Ništa.

- Nemoj da me lažeš. Ko ti je poslao poruku?

- I ja bih to volela da znam.

Oteo sam joj telefon iz ruku, ne obazirući se na to da li će joj se to dopasti. Poruka je i dalje stajala na ekranu.

Ne moj da ideš kući večeras.

Šta je sad ovo, koji moj?

Mahnuo sam konobaru da nam donese račun. - Ideš kod mene - rekao sam joj.

- Slušaj, sigurno...

- I ne pomišljaj da mi kažeš da ovo nije ništa. Možeš li da pristupiš svojoj bazi u kancelariji sa bilo kog računara?

Klimnula je glavom.

- Ući ćemo u trag ovom broju i naći ćemo ko ti je to poslao i šta mu to znači.

- Mogu odmah to da uradim - rekla je - ako budeš ljubazan i vratiš mi telefon.

To sam i učinio. Došao je konobar i doneo račun, a ja sam mu pružio kreditnu karticu dok je Rubi kucala po telefonu.

- Jesi li otkrila nešto? - upitao sam je.

- U bazi registrovanih brojeva nema ničega, a to znači da Vendi nije opet ukrala telefon nekome od bolničkog osoblja sem ako neko u ludari nema privatni broj, što je malo verovatno. Moraću to detaljnije da istražim.

- Što možeš da uradiš kod mene, u mojoj radnoj sobi. - Konobar je spustio pred mene račun plaćen kreditnom karticom, na koji sam nažvrljao potpis i iznos napojnice. - Hajdemo.

Sipao sam dve čaše vina, za Rubi i sebe, a onda sam pogledao kroz prozor. Bilo je lepo ranonovembarsko veče. Bliži se i Dan zahvalnosti. Proslavićemo taj praznik kod Tajsona kao što smo oduvek proslavljali pošto je na ranču njegova kuća najveća, a ove godine ćemo ugostiti i dva nova člana porodice.

Trebalo bi da budem srećan što ću taj dan za opuštanje provesti u krugu porodice, ali nervi su mi bili napeti kao strune. Rubi je bila u opasnosti i to me je izjedalo.

- Ima li ikakvih vesti iz odeljenja? - upitao sam je.

- Još nema. Budno motre. Večeras mi niko neće ući u stan niti će izaći iz njega.

- Mnogo mi je drago što nisi tamo - rekao sam. - Da ti se nešto...

- Šta?

- Ništa. - Pružio sam joj čašu vina, a onda otpio gutljaj iz svoje. - Hoćeš li da sednemo malo u džakuzi? Moram malo da se opustim.

- Baš bi mi prijalo. Sjajna ideja.

Kada smo se svukli i ogrnuli bademantilima, izašli smo na prohladan noćni vazduh. Sklonio sam zaštitnu navlaku sa kade i oko nas se podigla para. Skinuli smo bademantile i ušli. Duboko sam udahnuo, setivši se naših noći pod zvezdama na Jamajki. Iako živimo na selu, na Karibima se vidi mnogo više zvezda. Duboko sam udahnuo noćnu svežinu.

- Ponekad poželim da smo još uvek na Jamajki - rekao sam - i da nemamo nikakvih briga.

- I na Jamajki je bilo problema - odgovorila je Rubi.

- Dođavola! - Ustao sam i seo na ivicu kade. - Zar ne možemo da se opustimo? Zar ne možemo samo da se sećamo lepih trenutaka? Mnogo mi je žao zbog one dve devojke. Zaista, Rubi. Ali život mi se preokrenuo za sto osamdeset stepeni otkad smo se vratili i samo želim da se opustim. Da se prisetim lepih stvari.

I ona je ustala i uzela me za ruku. - Vрати se u kadu, Rajane.

Poslušao sam je i seo do nje, osetivši njenu vlažnu kožu na svojoj. - Izvini.

- U redu je. I ja želim da se opustim. Ipak, moraš imati na umu da se nisam propisno opustila poslednjih sedamnaest godina. To me je mučilo čak i na Jamajki, a onda su Džulijet i Liza...

Okrenuo sam se prema njoj i obgrlio joj obraze dlanovima. - Divno smo se provodili. Čak i *posle* nestanka Džulijet i Lize.

Klimnula je glavom mada se nije nasmešila. - Jesmo.

- Možemo li večeras da se usredsredimo na te trenutke? Mnogo se toga desilo, a ja samo želim da razmišljam o tebi. Samo o tebi. O tome da si pored mene i da si na sigurnom. Nije bilo šanse da te večeras pustim da prespavaš u svom stanu.

Htela je nešto da kaže, ali ja sam joj dao znak da me ne prekida.

- Pusti me da završim. Znam da umeš da se brineš sama o sebi. Shvatam to. Oduvek si to sama i radila, još si policajka i naoružana si, a i prošla si obuku samoodbrane. Svega sam svestan, Rubi. Stvarno. Ali, dođavola, dozvoli mi da te zaštitim. Moram da te štitim.

Zaista moram. Tajson je pre mnogo godina zaštitio mene i mada bih dao život za braću i sestru, u meni se sada probudio neki novi nagon. Nagon da zaštitim Rubi bio je jači od nagona da zaštitim svoje najbliže.

To me je užasno plašilo.

Šta ćemo s nepoverenjem? Šta da mislim u vezi s tim što je mojoj braći i sestri dala vlas moje kose za analizu DNK, a da mi nije rekla? Moja ljubav je bila jača od toga. Rešićemo to pitanje. Zajedno.

- Nije mi potrebna...

- Zaboga, Rubi, zar nisi čula ništa od onoga što sam upravo rekao?

Šmrcnula je. Mislim da nije plakala. Verovatno joj je smetala para.

- Dobro sam te čula, Rajane. Čula sam svaku reč. Samo mi je prosto strana pomisao da me neko drugi štiti.

To mi je prosto... neprirodno.

- E, pa navikavaj se. Od sada ću ja da te štitim.

- Snažno sam je zagrlio i strasno poljubio.

Odmah mi je uzvratila, prihvativši moj poljubac mada ne baš toliko i moju ponudu da je zaštitim. Poradićemo na tome.

Moram da se pobrinem da joj niko ne naudi. Mora stalno da bude sa mnom.

Želeo bih da je stalno pored mene. Moraće da se preseli kod mene. Ionako više nije bezbedno u njenom stanu. Neko se okomio na nju, a neko drugi joj je poslao poruku upozorenja.

Moraće da...

Nisam više mogao da razmišljam kada je zavrtela jezikom oko mog.

Sve misli su iščezle. Ostala su samo osećanja. Čista osećanja i fizička potreba. Ova žena mi je preko potrebna. I to ne samo u klasičnom fizičkom i emotivnom smislu. Moja potreba za njom je to prevazilazila.

To su pronašla i moja braća u svojim vezama i sada mi je jasno zašto više ne mogu da žive bez toga.

Ja se više nikada neću razdvajati od ove žene.

Zastenjao sam ljubeći je, pokušavajući da izrazim sva osećanja koja su se u meni uzburkala zbog ovog poljupca. Žudeo sam i čeznuo za njom. Bila mi je potrebna kao da mi život zavisi od nje.

Dođavola, moram da je uzmem. Ustao sam i podigao je tako da mi bude okrenuta leđima. - Uhvati se za ivicu kade - naredio sam joj.

Brzim pokretom sam ušao u nju, ispunivši je do kraja. - Aaah! - otelo mi se od zadovoljstva.

Ovo je osećaj kao kad se vratiš kući, kući u telu svoje ljubavi.

Moram da joj kažem. Moram da joj kažem da sam se zaljubio u nju. Moram da joj kažem da se preseli kod mene i da neću prihvatiti odbijanje.

Tražio sam od nje da mi da sve. Sada sam opet to tražio dok sam prodirao u nju, uzimajući ono što je moje.

Jer ona je sada bila moja.

Samo moja.

Zario sam se što sam dublje mogao, pronašavši utočište u njoj, u njenom prelepom telu, bežeći daleko od pakla u koji mi se život pretvorio. Daleko...

I onda sam svršio u nju, učinivši je svojom dok sam je ispunjavao svojim semenom.

Kada je orgazam utihnuo, seo sam u vodu i smestio je na svoje krilo.

- To mi je trebalo - rekao sam.

Klimnula je glavom, ne rekavši ništa.

- Izvini. Nisam te doveo do vrhunca.

- U redu je. - Osmehnula se pomalo nervozno.

Srce mi je snažno udaralo o grudnu kost. Imam toliko toga da joj kažem. Imam mnogo da joj dam. Mnogo... A plašio sam se da neće biti spremna da to prihvati.

Moraće.

Sada za mene više nema povlačenja.

Čvrsto sam rešio.

Zagledao sam se u njene plave oči.

- Rubi. Zaljubljen sam u tebe.

23.

Rubi

Zaljubljen sam u tebe.

Te reči su mi neprestano odzvanjale u glavi dok se para pušila oko nas, oko naših vrelih, vlažnih tela, što zbog tople vode, što od znoja.

Nikada nisam ni pomišljala da ću čuti te reči... i to od Rajana Stila, jednog od braće Stil, koji važe za najpoželjnije muškarce u Koloradu.

Ovo je delovalo skoro nestvarno.

Da li ih je zaista izgovorio? Ili se to mašta poigrala mnome, jer smo sedeli pod zvezdama onako obavijeni parom, uljuljkani u toplu vodu? Opijena prijatnim večernjim vazduhom, kao da sam bila u bajci. Sigurno sam umislila da mi je to rekao.

- Ne moraš još ništa da mi kažeš - rekao je. - Pođi sa mnom u krevet. Dugujem ti orgazam. Ili tri-četiri.

Dakle, nisam sve umislila.

Izveo me je iz kade, pomogao mi da obučem bademantil, a zatim me dopratio u kuću, gde nas je Riki dočekaio ushićeno trčkarajući oko nas.

Zaljubljen sam u tebe.

Zatim su po glavi počele da mi se vrzmaju i druge reči koje mi je uputio.

Od sada ću ja da te štitim.

Ne, to ne može tako. Nikada neću pripadati ni njemu niti bilo kome.

Moja težnja za nezavisnošću nagonila me je da mu to kažem, da mu stavim do znanja da nikuda neću sa njim i da svakako nisam njegovo vlasništvo.

Međutim, žudnja u meni je nadvladala tu moju želju za samostalnošću, pa sam pošla za njim u spavaću sobu, gde me je nežno spustio na krevet.

Zaljubljen sam u tebe.

I ja sam bila zaljubljena u njega. Već neko vreme sam svesna toga i htela sam to da mu kažem - silno sam to želela - ali sam ipak oklevala.

Sve vreme koliko smo zajedno nisam ni pomišljala da oseća isto što i ja. Nisam ni sanjala da će ikada ijedan muškarac osećati to prema meni niti da ću ikada *poželeti* da ijedan muškarac to oseti.

Rajan Stil, međutim, *nije* bilo koji muškarac.

Svukao mi je nakvašeni bademantil, koji mi se prilepio za kožu, još uvek blistavu od vlage. Stao je iznad mene. Tamna kosa mu je bila zaglađena unazad. Oči su mu plamtele, a one ružičaste usne bile su pune i pozivale su na poljubac. A tek njegovo telo... Ta široka ramena, savršeno oblikovan grudni koš, zategnuti trbušni mišići, bradavice boje bakra i crne malje svuda po telu.

Nadvio se nad mene i okrznuo mi usne svojim. Bio je to nežan, sladak poljubac. Zatim me je poljubio u obraz, pa u vrat, od čega mi je svaka ćelija u telu zaigrala. Prešao je usnama preko mojih grudi, preko dojki, i na kraju je stigao do bradavica.

Prešao je jezikom preko jedne dok je drugu trljao prstima. Zastenjala sam istegnuvši se, odigla kukove od kreveta, žudeći za njegovim poljupcima, jezikom, dodirom. Svime što je njegovo.

- Tako su lepe - promrmljao je uz moju kožu.

Zastenjala sam kada mi je uhvatio bradavicu zubima.

Već sam ovlažila zbog njega, već sam osetila onu mešavinu mirisa zemlje i mošusa, kojom je odisala njegova soba. Duboko sam udahnula, naslađujući se tim mirisom, dopustivši da mi uđe u pore, da me greje.

Rajan je nastavio da mi nadražuje bradavicu, malo me povlačeći, a malo sisajući i nežno ližući dok je drugu blago uvrtao prstima. Uvijala sam se pod njim, njišući kukovima i žudeći da me ispuni.

- Šta želiš, dušo? - upitao je. Osetila sam njegov topli dah na dojci.

- Mmm... tebe.

- Mene imaš. - Polako je prešao rukom preko moje dojke, pa niz stomak, do međunožja i onda je zavukao prste među moje usmine. - Kako si vlažna. Gospode. - Srednji prst mu je skliznuo u mene dok mi je palcem dražio klitoris.

Umalo sam skočila s kreveta. Vrhunac je došao brzo i razneo me u paramparčad. Kružila sam kukovima u ritmu grčeva koji su mi istovremeno prožimali telo i vreloom i ledenom jezom.

- Tako je, ljubavi. Svrši.

Ljubavi.

Čoveče.

Ako je to uopšte bilo moguće, njegove reči su pojačale doživljaj vrhunca, dok sam se uzdizala sve više, stežući u pesnice Rajanov svileni prekrivač.

Dok sam se polako spuštala na zemlju, utonuvši u dušek, odvojio je usne od moje bradavice i poljubio me.

Ljubio me je dugo i nežno. Bio je to poljubac pun ljubavi.

Morala sam da mu kažem. Morala sam otvoreno da mu kažem da sam i ja zaljubljena u njega. Međutim, sada sam samo htela da se istopim u ovom njegovom omamljujućem

poljupcu, da mu bez reči pokažem šta osećam. Obavila sam mu ruke oko vrata, privukavši ga bliže, što je moguće bliže. Jezici su nam se isprepleli, nadigravajući se, a iz grla su nam se otimali uzdasi, odzvanjajući u ustima onog drugog.

Volim te, Rajane, poručila sam mu tim poljupcem. Mnogo te volim.

24.

Rajan

Ovaj nežni poljubac je samo na tren rasplamsao strast u nama. Zbog Rubi je postao vatreniji, jer mi je zavukla jezik u usta, mameći moj, a ja sam joj rado odgovorio. Usne su nam se spojile, a koliko je bilo strasti među nama, ne bi me čudilo da sam video varnice da sam samo otvorio oči. Međutim, držao sam ih čvrsto zatvorene i utopio sam se u Rubin poljubac, u njeno telo.

Pored mene je ležala žena koju do pre samo nekoliko nedelja niko nije ni poljubio, a ljubila me je kao da je sama boginja ljubavi.

Opijalo me je to, ona me je opijala, pokazavši mi svoju snagu time što smo se okrenuli, pa je sada ona bila gore. Moram da je uzmem, da osetim kako se njeni vlažni zidovi stiskaju oko mene. Iako mi je bilo žao, odvojio sam usne od njenih.

- Zajaši me, dušo. Sedi na mene i zajaši me.

Podigla se, koža nam se lepila od znoja. Vazduh je mirisao na nju, na tu opojnu mešavinu mirisa žene sa aromom vanile. Mogao sam zauvek da ga udišem i nikada mi ne bi dosadio.

Kliznula je niz moj ud, a njene jedre dojke su se malo zanjihale. Bradavice su joj bile tamne i crvene su se od mojih dodira, i dalje tvrde kao zelene jagode.

Kako je sve ovo otišlo ovoliko daleko? Kako mi je postala sve na svetu? U vreme kada više nisam znao ko sam uopšte,

Rubi Li mi je pomogla da pronađem sebe. Potrebna mi je i mogu samo da se nadam da sam i ja potreban njoj.

Kukovi su joj radili kao klipovi, što me je izluđivalo. Kao da mi je telo gorelo dok su mi nervi bili napeti do krajnosti, nagoneći me da drhtim. Bradavice su mi se ukrutile kada je prešla prstima preko njih, a zatim mi je spustila šake na grudi da bi se oslonila dok se njihala sve brže.

Posegao sam za njom i počeo da joj nadražujem klitoris dok se ponovo spuštala na moj tvrdi ud. Ruke su mi odlutale ka njenim kukovima, tim prelepim ženstvenim oblinama, a onda sam joj obuhvatio onu savršenu zadnjicu. Mazio sam joj meku kožu, spuštajući se do središta.

Ona je moja. Osećao sam to u dubini duše. Morao sam da je osetim i kada je poda mnom, da me uzme celog.

Odigao sam je držeći je za kukove i okrenuo je na leđa. Za sekund sam se ponovo našao u njoj, snažno prodirući, ulazeći u njen uzani otvor i izlazeći iz nje. Podigao sam joj noge na svoja ramena - zahvaljujući jogi, bila je vrlo gipka - da bih pronašao položaj koji mi odgovara. Zagledao sam se u one plave blistave oči i iznenadio se videvši da joj se niz obraz skotrljala suza.

Ne, nisam je valjda povredio. Nisam valjda?

- Dušo?

- Molim?

- Jesi li dobro?

Klimnula je glavom. - Dobro sam. Samo nastavi. Molim te.

Nije morala više ništa da kaže. Nastavio sam da ga zarivam i povlačim se, da je uzimam, obeležavajući svoju teritoriju. Moram da je štitim. Niko ne sme da je povredi dokle god sam živ. Nikada više.

Kada su zidovi počeli da joj se grče oko mene, kada je vrisnula na vrhuncu, zario sam se u nju do kraja. I mene je

potresao orgazam, pa sam se izlio u nju. Zatvorio sam oči i ponovio:

- Zaljubljen sam u tebe, Rubi.

Onda sam se sručio na nju.

Ležali smo tako nekoliko trenutaka, oboje dišući ubrzano. Na kraju sam se pomerio da je ne bih pritisnuo svom težinom. Koža joj je blistala od znoja, a kosa joj je bila slepljena za čelo i ramena.

Nikada nije izgledala lepše.

Čekao sam. I čekao.

Čekao sam da mi kaže kako i ona oseća isto prema meni, da čujem reči koje sam priželjkivao.

Nije ništa rekla.

Neću da vršim pritisak na nju. Na kraju krajeva, ja sam prvi muškarac sa kojim je uopšte... bila. Međutim, kako god se okrene, preseliće se kod mene. Zarad njene lične bezbednosti. To nema nikakve veze sa tim šta osećam prema njoj.

Kakva je to bestidna laž.

Ova osećanja su potpuno nova za mene. Prethodnih godina, dok smo Ana i ja još bili zajedno, mnoge noći smo proveli upravo u ovom krevetu. Međutim, nikada nisam ni pomišljao da joj predložim da ostane ovde zauvek, da se useli kod mene. Naravno da ni njoj nikada nije bilo potrebno da je zaštitim.

Još nismo saznali ko je poslao poruku Rubi i rekao joj da se večeras ne vraća kući. Dobro, možda je to bila neka neslana šala, ali nisam hteo da rizikujem.

Bio sam sav moker od znoja. - Hoćeš da se istuširaš?

- predložio sam joj.

Zakikotala se. - Hoću. Dobra ideja.

Ustao sam i, povukavši je da ustane sa kreveta, privukao je u zagrljaj. Nekoliko trenutaka sam je samo tako grlio, uživajući u toploti naših tela, a onda sam je poveo u kupatilo. Uzeo sam dva čista peškira i dao joj jedan.

Pocrvenela je.

- Jesi li dobro?

- Jesam. Samo... Nikada se nisam tuširala s muškarcem. - Gledala je u svoja stopala. - Mislim, nije da se nisam *već* tuširala kod *tebe*.

Da. Probudila se usred noći, jer je loše sanjala, pa sam je zatekao pod tušem kako se trlja sunđerom do iznemoglosti.

- Ako želiš, prvo se ti istuširaj. Ostaviću te na miru.

- Osmehnuo sam joj se.

- Ne, naravno da neću. Ne znam zašto sam to uopšte rekla.

- Okačila je peškir na vrata kabine za tuširanje i otvorila ih. - Hajde da to uradimo.

Nisam se uzdržao i prasnuo sam u smeh. Zvučala je kao policajac koji se sprema da istraži mesto zločina. Dao sam joj nekoliko sekundi da se navikne na vodu, a onda sam ušao za njom. Kosa joj se prilepila za leđa i podsećala je na plašt od crnog satena. Predivan prizor. Uzeo sam svoj mejn 'n tejl - da, koristim šampon za konje. Ono što je dobro za Serhija, dovoljno je dobro i za mene. Sipao sam izdašnu količinu na dlan, mnogo više nego obično. Rubi ima mnogo dužu kosu od mene.

- Dođi. - Okrenuo sam je ka sebi i naneo joj šampon na kosu.

- Ne moraš to da radiš.

- Jesi li ti poludela? Pa ja uživam u tome. Tvoja kosa je kao umetničko delo. - Utrljao sam joj šampon na koren kose i onda ga razmazao do krajeva. - Možda nisam stavio dovoljno.

Nasmešila se. - Stavio si i više nego što treba.

Nastavio sam da joj trljam glavu i onda sam joj rekao da je zabaci kako bih je isprao pod tušem. Mlazevi vode su joj se slivali niz prelepo telo i opet mi se digao.

Dovraga.

Podigao sam je i ne razmislivši dva puta, okrenuo je tako da se oslanjala na zid tuš-kabine i još jednom prodro u nju.

Svaki put je bilo sve sve lepše. Svaki put bih sa tom ženom osetio nešto novo. Sada, dok je njena mokra koža klizila po mojoj, proželo me je sasvim novo osećanje - nešto strano i uznemirujuće, ali žestoko me je uzbudilo.

Nije to bila ljubav. To sam već osetio. Nije to bila strast niti požuda. Pored Rubi mi je to bilo dobro poznato. Ipak, ovo osećanje je bilo mešavina sva ta tri i još mnogih drugih. To je gotovo bio bol. Osećanje toliko čisto i jako da je bolelo, ali prijatno.

Prepustio sam mu se, zario se u njeno telo dok su mi grudi pritiskale njene dojke, s kojih je curila voda.

- Rajane - zastenjala je zatvorivši oči.

Nikada nije doživela jači orgazam, pa sam prodro duboko u nju, ispunivši je. I ja sam zatvorio oči, dopustivši da njeni zidovi, koji su me stisli, iscede i poslednju kap iz mene. Kada su trzaji popustili, još uvek udobno smešten u njoj, ponovo sam joj rekao: - Volim te.

Opet nije ništa rekla.

Spustio sam je na pod tuš-kabine, pa smo dovršili kupanje i sprali sapunicu jedno s drugog poljubivši se nekoliko puta.

Kada smo izašli iz kabine i obrisali se, kucnuo je čas da ozbiljno porazgovaramo.

- Rubi - rekao sam joj pogledavši je u oči, koje su bile pomalo crvene od tuširanja - moraš da se preseliš kod mene.

25.

Rubi

Šta?

Tri puta mi je rekao da me voli i svaki put sam htela da mu uzvratim, da potvrdim istinu koja mi je ležala u dubini duše.

Ali da se preselim kod njega?

Nema šanse.

Mora da mi je vilica pala do poda pošto mi je podigao bradu.

- Zar nećeš ništa da kažeš?

Dok smo bili pod tušem, dok su nam tela bila priljubljena jedno uz drugo kada smo vodili ljubav, kada me je pribio uza zid, odlučila sam da mu kažem šta osećam. Da mu kažem da ga volim.

A sada? Sada više nisam sigurna šta da kažem o bilo čemu.

- Ja...

- Šta?

- Ne mogu da se preselim kod tebe.

- Naravno da možeš.

Ovo je potpuno ličilo na Rajana. Takvog Rajana sam upoznala na Jamajki, Rajana koji preuzima inicijativu, ne prihvata odbijanje, uvek dobija ono što poželi i obrće sve u svoju korist.

Kada je saznao da mu je Vendi Madigan majka, umesto da se distancira, on je došao kod mene, gotovo me je fizički

primorao da vodimo ljubav, a ja ga, za divno čudo, nisam odbila.

Želela sam to.

Želela sam ga. Želela sam da mu pomognem kako god mogu. I dalje to želim. Međutim, neće mu pomoći ako se preselim kod njega, a neće ni meni.

- Ti si lud - rekla sam mu.

- Za tobom.

To mi je izmamilo osmeh. To je bila još jedna tipična Rajanova rečenica, kao i mnoge druge koje je izgovorio na Karibima - mada sam se trudila da ih ne shvatam ozbiljno, ali nisam mogla da odolim.

- Vidiš, ovaj...

Spustio mi je dva prsta na usne. - Ne moraš da mi kažeš da me voliš, Rubi.

- Ali ja...

Ponovo me je ućutkao. - Nije važno da li me voliš ili ne, tačnije, ne moraš to još da kažeš. Moram da se pobrinem za to da si u svakom trenutku na sigurnom. Ovde ćeš biti bezbedna.

- Savršeno sam sposobna da se brinem o sebi.

- Ne kažem da nisi.

- Pa donekle jesi to rekao. Neću da se preselim kod tebe samo da bih bila na sigurnom. Neću to tako.

- Onda se preseli kod mene zato što želiš.

Bilo bi isuviše lako da pristanem, da mu priznam da ga volim - a zaista ga volim beskrajno - i sakrijem se iza njegovih zidova kao iza štita. Iza *njega*.

Međutim, ne mogu to. Ja nisam takva. I nikada neću ni biti.

Spustila sam dlan na njegov obraz. - Rajane, jesi li siguran da me voliš? - Pokajala sam se što sam izgovorila te reči čim su mi prešle preko usana. To je iz mene progovorila ona "Rubi

koja ne veruje muškom rodu". Nedavno sam s njim izgubila nevinost. On je jedini muškarac s kojim sam bila. Zašto, za ime sveta, želi da bude sa mnom?

- Ja uvek govorim ono što mislim - rekao je. Njegove tamne oči bile su ozbiljne.

To je tačno. Toliko ga poznajem.

- Znam, samo... Mnogo toga se dogodilo tokom prethodne dve nedelje. Tvoja majka...

- Živeo sam u zabludi ko mi je majka. Trudim se da to prevaziđem. Borim se i da se pomirim sa činjenicom da si i ti učestvovala u tome, ali više ne mogu da potiskujem ono što osećam. Kada ti je stigla ta poruka... - Provukao je prste kroz mokru kosu. - Ne mogu da podnesem ni samu pomisao da ti je život u opasnosti. Čak i ako je to samo moguća opasnost. Proteklih nekoliko meseci sam živeo u strahu da su svi koje volim potencijalno ugroženi i više mi je muka od toga, Rubi. Zato moraš da se preseliš kod mene.

- Ne lupaj - rekla sam mu. - Nisi ti kriv.

- Možda i *jesam*. Možda želim bar prividno da imam bilo kakvu kontrolu nad svojim životom.

- Nada mnom *ne možeš*.

- Dođavola! - Ponovo je provukao prste kroz kosu. - Nisam to hteo da kažem i ti to dobro znaš.

Znala sam šta je hteo da kaže. Život mu se okrenuo naglavačke i sada je želeo da ponovo uspostavi kontrolu. Počevši od mene, to je očigledno.

Uhvatila sam ga za ruku i pomilovala ga po dlanu. - Slušaj. Razumem te. Razumem kroz šta prolaziš.

Rajan je pogledao nekuda preko mene i duboko udahnuo.

Prišao mi je kao vuk koji se prikrada vučici. Razum je urlao na mene da ga odgurnem i pobegnem odatle glavom bez obzira.

Međutim, moj libido je odneo prevagu nad razumom.

Trebalo je samo da kažem ne i odustao bi. Toga sam bila potpuno svesna, Rajan Stil nije nasilnik. On nema nasilničku crtu. Ali *jeste* dominantan. Od početka je takav; šarmom i duhovitošću uvek dobije ono što poželi. Sada se, međutim, nije nimalo šalio.

Srce mi je umalo iskočilo iz grudi, a stomak mi je treperio od iščekivanja. Ipak, nisam ga zaustavila kada me je uhvatio za ramena. Nisam ga zaustavila ni kada me je podigao snažnim rukama i odneo u krevet. Nisam ga zaustavila ni kada mi je bezmalo pocepao bademantil od frotira strgnuvši ga sa mene i kada mi je grubo razmakao noge.

Ne. Nisam ga zaustavila.

Nisam želela da ga zaustavim.

Žudela sam za ovim. Nikad ništa nisam radila protiv svoje volje. Znao je da sam takva, a i sada je bio svestan toga. Znao je koliko to želim. I koliko želim *njega*.

Nije ništa govorio. Kao da je preda mnom stajala divlja zver. Zavukao je jezik u moje međunožje, a onda je zastao i zapiljio se u mene, duboko udahnuvši.

Nanjušio je miris moje uzbuđenosti kao životinja. Kako me je to ložilo. Oči su mu bile zatvorene, ali je i dalje ćutao. Samo je nastavio da njuši miris koji se osećao u vazduhu.

Zato sam udahnula i ja i osetila miris njegovog uzbuđenja. Bio je to miris požude. Čitava soba je odisala njime.

Na kraju je otvorio oči, koje su postale još tamnije od strasti, i počeo da me liže između nogu.

Bradavice su mi se ukrutile, pa sam posegla da ih dodirnem, ali on mi je sklonio ruke i počeo prstima da ih nadražuje, istovremeno me ližući.

Ponovo sam zatvorila oči i postala njegova robinja, prepustivši se osećanjima koja je probudio u meni. Izvila sam

kukove, klizeći gore-dole i tarući se o njegove usne i lice. Brada od tri dana prijatno me je grebuckala. Ožariće me kao kopriva, ali nije me bilo briga. Nastavila sam da se tarem o njega, a njegova brada me je grebuckala po unutrašnjoj strani butina. Uhvatio je ritam mojih pokreta, sisajući mi kožu, zavlacheći jezik u mene i blago mi usnama povlačeći klitoris.

Poletela sam kao raketa i dospela na ivicu bezdana. Sva moja energija je pulsirala, zračeći iz mene i šireći se u meni ka najintimnijem središtu.

Kada sam se konačno pribrala, on me je i dalje lizao i, mada sam zacvilela kada je sklonio ruku sa moje dojke, zahvatio me je nov talas uzbuđenja kada mi je zavukao dva prsta. Kroz vrisak sam izgovorila njegovo ime - jednom, dvaput, tri puta. Nastavio je da me nadražuje prstima, pomerajući ih tako da ga je svaki delić mojih unutrašnjih zidova osećao.

Nisam imala sa čime da uporedim ovo osećanje, ali bila sam ubeđena da nikada ni sa kim drugim ne bih ovoliko uživala u seksu, Rajan Stil je dotakao nešto u meni, što sam predugo potiskivala.

Kada je naišao talas novog vrhunca, brzo me je okrenuo i prodro u mene otpozadi.

Zastenjao je nadvijen nada mnom, ne prestajući da prodire u mene. Ništa nije govorio, što me je iznenadilo. Obično je pričao tokom seksa. Bezobrazne reči. S vremenom sam počela da uživam u tome. Ovog puta pak toga nije bilo. Sada me je zaskočio kao izgladnela zver.

I dopustila sam mu to.

Svaki put kad bi prodro u mene, sve više sam mu pripadala. Sve više sam mu se predavala.

Odjednom me je probola oštra strela straha, pogodivši me pravo u srce.

- Rajane - prošaputala sam u pokrivač, znajući da me neće čuti.

- Rajane - prošaputala sam ponovo.

Bio je otelotvorenje telesne snage dok se neprestano svom silinom zarivao u mene. Svaki put kad bi prodro, osećala sam kako suština mog bića polako nestaje iz mene i utapa se u prekrivač. Da polako iščezava.

Više nisam šaputala njegovo ime, jer iako me je instinkt nagonio da mu kažem da stane, nisam želela da prestane. Donekle sam želela ovo. Donekle sam želela da postanem deo njega, da se izgubim u njemu.

Još jedan orgazam je bio neminovan, ali ugrizla sam se za usnu opirući mu se, bojeći se da će, ako ga doživim, sve što je Rubi Li biti preplavljeno svime onim što je Rajan Stil.

Ne mogu to da dozvolim iako sam donekle želela da se to dogodi.

Na kraju se zario duboko u mene i oteo mu se krik. Doživeo je vrhunac. Do tada sam ja već bila opružena na krevetu. Toliko me je divljački uzimao da više nisam imala snage da se oslanjam na ruke i kolena.

Iako mi je telo bilo zadovoljeno, obuzeo me je nemir. Rajan me voli. Rekao mi je to tri puta iako ja njemu nisam uzvratila, mada sam duboko u srcu i duši isto osećala prema njemu.

Sklonio se i legao na leđa pored mene. Ja sam ležala na stomaku i okrenula sam se na bok da bih ga pogledala. Grudi su mu se ubrzano podizale i spuštale, a telo mu se presijavalo od znoja. Ruku je spustio preko čela prekrivši oči.

O čemu razmišlja? Pogledala sam na sat na noćnom stočiću. Prošla je ponoć. To me nije iznenadilo.

Htela sam da se vratim u svoj stan. Ja sam policajka, zaboga. Ne mogu da dozvolim da me nečija poruka uplaši. S

druge strane, srce - koje je želelo da se potpuno predam Rajanu Stilu - nije želelo da odem.

Rajan je tiho zahrkao. Zaspao je.

Ja, po svoj prilici, neću zaspati pošto su me skolile svakojake misle. Ostaću ovde - samo zato što mi je mučna pomisao da se Rajan probudi i ne zatekne me pored sebe. Ne bih mogla da mu uradim to.

Moram da razmislim. Sve ovo mi je toliko novo i nepoznato da mi je jasno kako to ne mogu da rešim sama.

Sutra ću pozvati Melani i zakazati termin. Moram da se preispitam i shvatim šta hoću. Moram da budem celovita ličnost zbog Rajana.

Ipak, znala sam šta ću sutra prvo uraditi - čim se Rajan Stil probudi, reći ću mu da ga volim.

26.

Rajan

Probudio sam se umotan u prekrivač. - Rubi?

Dođavola. Pogledao sam na sat. Bilo je sedam. Zaboravio sam da podesim alarm. Kasno ću izaći na polja. Gde li je Rubi?

Obuzeo me je strah. Da nije otišla kući? Ne, ne bi to uradila. Ne bi sebe dovela u opasnost. Brzo sam ustao i pronašao ogrtač. Prošao sam kroz kuću kao furija. - Rubi!

Nije se odazvala.

Kada sam ušao u kuhinju, primetio sam da Riki sedi ispred vrata, na tremu. Utom sam ugledao Rubi kako sedi u dnevnoj sobi. Prišao sam sofi.

- Hej - pozdravio sam je.

- Zdravo, spavalice.

- Zašto me nisi probudila?

- Htela sam da te pustim da se naspavaš. Sinoć smo ostali baš dokasno.

- Trebalo je da ustanem pre dva sata - rekao je. - Ja sam ustala pre samo petnaest minuta. Nahranila sam Rikija, pustila sam ga napolje i skuvala kafu. Uskoro moram da krenem da bih stigla na vreme na posao.

Pomisao da će otići zbolela me je kao da me je neko probo kopljem kroz stomak. Moram nekako da je ubedim da se preseli kod mene. Ta pomisao je prizvala sećanja na prethodnu noć.

- Dušo...

- Šta je?

- Ovaj... Izvini.

- Zbog čega?

- Što sam pokušao da te... prisilim da vodimo ljubav da bi mi se povinovala.

Prasnula je u smeh. Prasnula je u smeh, jebote!

- Šta je toliko smešno, jebote?

- Nisi ti mene naterao ni na šta, Rajane. Već sam ti to više puta rekla. Ne radim ništa protiv svoje volje.

- Aha. Pa dobro. Onda je u redu.

- Ionako sam htela da te probudim - rekla je. - Moramo da porazgovaramo.

Da, zaista treba da razgovaramo i moram da smislim kako da je što pre ubedim da pređe kod mene.

Ustala je. - Hoćeš kafu?

Klimnuo sam glavom, pa smo prešli u kuhinju. Sipala je topli napitak u dve šolje i spustila ih na sto, a zatim je sela. I ja sam učinio isto.

- Rajane, prošla noć je bila... Nema reci kojima bih je opisala.

- Da li to znači da je bilo dobro ili loše?

Nasmešila se. - Bilo je dobro. Veoma dobro.

- Hvala bogu.

- Nego, htela sam da ti kažem nešto drugo... - Ugrizla se za usnu i oborila pogled. Zatim me je pogledala u oči. Njene plave oči su plamtele nekim posebnim sjajem. - Volim te, Rajane. Stvarno te volim.

Obuzela me je radost. I ogroman kamen mi je pao sa srca. Iako sam te reci hteo da čujem sinoć, uopšte nisam imao predstavu koliko mi znače dok joj nisu prešle preko usana.

- Stvarno? Ozbiljno?

- Da. I to već neko vreme. Samo nisam ni sanjala da i ti voliš mene.

Uzeo sam je za ruku i prepleo prste s njenim.

- Volim te. Nisam mogao ni da zamislim da ću ikada osetiti tako nešto. Bezmalo boli.

- Mnogo mi je drago što to čujem. Pošto nemam sa čim da uporedim ovo osećanje, nisam bila baš sigurna šta tačno osećam, ali ti si to savršeno opisao.

- Hoćeš li onda da se preseliš kod mene? Da mi dozvoliš da te zaštitim?

Zatvorila je oči i duboko uzdahnula. - Žao mi je, Rajane, ne mogu da se preselim kod tebe.

- Zašto? Kad se već volimo...

Podigla je ruku, stavivši mi do znanja da ne govorim više.

- Eto, zato. Zato što najpre moram da raskrstim nešto sama sa sobom. A iskreno, ni ti nisi spreman za ovo.

- Rubi, znam ja tačno za šta sam spreman.

- Stvarno? Pa i sam kažeš da ti se život okrenuo naglavačke. Zar ne treba sve to da prevaziđeš da bi započeo ozbiljnu vezu?

- Prilično sam siguran da je sad kasno za to, Rubi. Ova veza je već postala ozbiljna.

- Zato što se volimo?

- Da, zato što se volimo. Zar ne znaš ništa o vezama? - Pokajao sam se što sam to rekao čim sam izgovorio. Naravno da ništa ne zna o vezama. Ovo joj je prva. - Izvini. Nije trebalo to da kažem.

- U redu je. Ali mislim da je ovo nešto novo za oboje.

Što se toga tiče, bila je u pravu. - Jeste nešto novo.

Pa šta? Hoću da se preseliš kod mene. Hoću da budeš na sigurnom.

- To nije najbolji razlog da se preselim kod tebe - rekla je. - Možda ne znam mnogo o vezama, ali toliko znam.

- Dobro - odvratio sam. - Ali ja te volim. Zar to nije dovoljan razlog?

- To je predivan razlog. Volim i ja tebe i mnogo bih volela da živim ovde sa tobom. Ali prosto ne mogu. Ne dok ne rešim neke stvari.

- Zar ne možemo da ih rešimo zajedno?

- Volela bih da možemo. - Trljala mi je prste desne ruke. - Ima mnogo toga što nisam rešila, Rajane. Moram da poradim na tome pre nego što počnem da živim sa nekim.

Duboko sam uzdahnuo. - Moram ovo da ti kažem, dušo. Ne želim da se vratiš u svoj stan.

- Biću dobro,

- Iznajmiću ti hotelsku sobu u gradu.

- Rajane...

- Neću više da se raspravljam. Biće tako i tačka.

Otvorila je usta i očekivao sam da će uslediti žestoka rasprava, ali ipak nije ništa rekla.

- Dobro. - Stegla me je za ruku. - Moram na posao.- Ustala je i krenula, ali se gotovo istog trena ponovo okrenula ka meni. - A ti moraš da otkriješ šta hoće tvoja majka.

Sranje. Umalo da zaboravim da je moja majka poslala Rubi mejl da hoće da se vidimo. Odmah sam poslao poruku svom nadzorniku, napisavši mu da ću izaći na teren tek po podne. - Dobro. Želiš da pođeš sa mnom?

- Volela bih da mogu, ali moram na posao.

- Dobro, ali nismo završili razgovor.

- Rajane, rekla sam ti...

- Ne, ne o preseljenju, nego o toj tvojoj novoj teoriji koju si mi pomenula. O onoj za koju si rekla da mi se neće dopasti.

Moja majka je izgledala umornije nego obično. Ipak, zračila je lepotom. Ni sam nisam znao zašto je tako posmatram. Video sam je na fotografijama iz mlađih dana i stvarno je bila prava lepotica. Objektivno posmatrano, sada je preda mnom sedela šezdesetogodišnja žena smeđe, masne kose sa sedim izraskom. Doduše, oči su joj bile lepe - plave, svetlije od Rubinih, ali nisu sijale kao Rubine, mada se činilo da joj se u njima ogleda najdublji deo duše. Kada bi me pogledala, lice bi joj se ozarilo, i uvideo sam zašto je privukla mog oca.

- Hvala ti što si došao - rekla mi je smešeći se.

- Rubi mi je rekla da si ukrala telefon svoje doktorke i sa njenog naloga poslala mejl.

- Snalazim se.

- Ako nastaviš ovako i ako te uhvate, oduzeće ti i to malo privilegija koje još uvek imaš.

- Ne brini za mene, drago dete. Sve držim pod kontrolom.

- Jel' ? Pa da držiš sve pod kontrolom, verovatno ne bi bila ovde.

Tiho se nasmejala. - Dragi moj, tvoj otac nikada nije razumeo kako moj život funkcioniše, a vidim da ne razumeš ni ti.

U to nije bilo sumnje. - Kad si već pomenula mog oca, imam mnogo pitanja za tebe.

- Slobodno pitaj sve što te zanima. Ja pred svojim sinom nemam tajni.

To je bila prva laž tog dana. Čitavog života je krila veliku tajnu od mene i tek mi ju je nedavno otkrila, ali sada nije trenutak da je prozivam zbog toga. - Među očevim papirima smo pronašli izvod iz matične knjige umrlih. U njemu stoji

ime izvesnog Džona Kaningama, koji je slučajno umro na isti dan kad i moj otac i čije se fizičke osobine gotovo potpuno poklapaju sa očevim. Isti taj izvod se u bazi podataka države Kolorado vodi pod imenom mog oca. Isti je broj i sve ostalo. Samo je ime promenjeno.

- Dobro. I?

- Dakle, moj otac je živ?

- Naravno da jeste. Pa zar ti to nisam već rekla?

- Vendi, ti lažeš čim zineš. Kako da znam kad lažeš, a kad govoriš istinu?

- Nikada te ne bih lagala za oca, Rajane. Ti i on ste mi sve na svetu.

- Pa gde je on? Zašto si dozvolila da sve ove godine mislim da je mrtav?

- Ne znam gde je, Rajane.

- To su čiste gluposti. Zašto kriješ oca od mene?

Njene plave oči su se zamaglile od suza. - I ja bih volela da znam gde je. Ono što sigurno znam jeste da će kad-tad doći po mene i izbaviti me odavde.

- Možeš li da stupiš u kontakt s njim?

- Imam nešto za tebe - rekla mi je.

- Nemoj da menjaš temu, Vendi.

- Možeš li, molim te, da me zoveš majko?

Aha, kad na vrbi rodi grožđe. - Dobro. - Učiniću sve samo da saznam istinu. Morao sam da uložim veliki napor da tu reč prevalim preko usana. - Majko.

Čuvar koji je sedeo pored nje dodao joj je kutiju sa nakitom. Ona ju je polako gurnula preko stola ka meni. - Ovo je za tebe.

Otvorio sam kutiju. Na pamučnoj podlozi ležala je narukvica od platine ili belog zlata, nisam bio siguran šta je od ta dva, i bila je optočena safirima.

- Šta je ovo? I šta će meni ženska narukvica?

- Tvoj otac mi ju je dao na dan kad si se ti rodio. Rekao je da je pripadala njegovoj majci. Nikada je nisam nosila. Nisam mogla da nateram sebe da je stavim na ruku. Svaki put kad bih je pogledala, mislila sam na tebe i na ono čega sam se odrekla. Zato želim da je uzmeš. Čuvaj je da bi me se sećao.

Moja prva pomisao bila je da je narukvica zaprljana. Zaprljana očevom izdajom i izdajom majki. Da, obeju. I Dafni Stil me je obmanula. Ništa dobro ne može proizići iz onoga što mi Vendi pruži.

Međutim, pogledao sam svoju majku. Zaista se rastužila, Oči su joj bile zamagljene od suza i upale. I nehotice sam osetio trunčicu sažaljenja prema njoj.

Možda ću je ubediti da uradi nešto ako se prema njoj budem ponašao kao prema majci. Ako se budem pretvarao da je volim. Ta pomisao mi je bila mrska, ali bile su mi potrebne informacije. Zato sam uzeo narukvicu iz kutije i prešao prstima preko nje. Zar je stvarno pripadala mojoj baki? Ona je umrla pre nego što sam se rodio, a Tajson i Džo su tada bili mnogo mali da bi zapamtili da li je ikada nosila narukvicu sa safirima.

- Predivan komad nakita - prokomentarisao sam. - Moj otac te je sigurno mnogo voleo.

Nisam imao predstavu o tome; možda i jeste. Možda... Bredforda Stila, zapravo, nisam dobro poznavao. Niko od nas nije. Možda ova žena jeste i možda se njihov odnos nije svodio samo na seks. Možda je ona ključ,

- Hvala ti što si to rekao - kazala je Vendi.

- Pronašli smo pravu ljubav jedno u drugom.

Zašto onda nije otišao tebi kada nam je majka umrla? To pitanje mi je zatitralo na usnama, ali ga nisam izgovorio. Ako pomenem Dafni Stil, neću postići ono što sam zacrtao.

- Ova narukvica je skupocena. Zašto si je zadržala? Mogla si da je prodaš.

- Nisam mogla da se rastanem od nje, a novac mi nije bio potreban. Znaš to.

To je tačno. Rekla mi je da joj je moj otac platio pet miliona dolara da me se odrekne. Međutim, vreme isplate se ne poklapa. Sa računa Stilovih je skinuto pet miliona dolara pre dvadeset pet godina, otprilike u vreme kada je Tajson otet. Ja sam rođen pre trideset dve godine.

- Zašto je onda nisi nosila kad već nisi mogla da se rastaneš od nje?

- Ne očekujem da me razumeš.

- Onda mi pomози. Pomози mi da te razumem... majko.

27.

Rubi

- Čestitam - rekla mi je Melani. - Ti si prvi pacijent koji je ušao u ovu ordinaciju posle nekoliko nedelja. - Osmehnula se.
- Baš je dobar osećaj ponovo raditi ovde.

- Drago mi je da je moj teča povukao tužbu protiv tebe zbog nestručnog lečenja - rekla sam joj.

- I meni je drago. Ipak, postoji još mnogo nerazjašnjenih pojedinosti u vezi sa Đinom i njenom smrću te kakve veze sa svim tim ima... ovaj... tvoj otac.

Moj otac. Nezaobilazni deo svake priče.

- Koliko sam razumela, došla si da sa mnom popričaš kao sa stručnim licem. Cenim što imaš poverenja u mene, Rubi. Zaista.

- Tajson i Džona kažu da si najbolja u svom poslu.

Nasmejala se. - Možda su pomalo pristrasni.

Nadam se da je osetila iskrenost u mom glasu.

- Rajan mi je detaljno ispričao koliko se Tajson promenio nabolje otkada je počeo da dolazi kod tebe. A znam i celu priču o tome koliko je propatio zbog mog oca i ostalih. Ne bih došla ovamo da ne mislim da si najbolji psihoterapeut u državi. Zahvalna sam ti što si pristala da me primiš tako brzo.

- Nikakav problem. Tek sledeće nedelje se zvanično vraćam na posao, ali već sam dolazila da sredim ordinaciju. Jesi li gladna? Znam da u ovo vreme imaš pauzu za ručak. Možemo da naručimo nešto da nam donesu.

- Ne. Hvala. - Snažno sam stezala rukohvate kožne fotelje boje zimzelenog drveća u koju sam se smestila. Je li i Tajson u njoj sedeo? Je li i Đina tu sedela?

- U redu. Kako mogu da ti pomognem?

Odakle da počnem? Uzvrpoljila sam se. - Moram da postanem... - *Sranje, Rubi. Samo prosto reci.* - Moram da postanem celovita osoba, Melani. Ne znam tačno odakle da počnem, ali to treba da bude ishod.

- Zašto misliš da to već nisi?

Nisam se uzdržala i prasnula sam u smeh. - Šališ se? Bila sam devica do trideset druge godine. Više od deset godina sam birala odeću tako da me muškarcima ne bi primećivali. Neke čak ni to nije sprečilo, ali bar sam uspela da ih zaplašim i oteram od sebe.

- Znači, više nisi devica?

- Sigurno si čula što se sve dogodilo na Jamajki.

Nasmešila se. - Stilovi ne pričaju o ljubavnom životu, ali svakako sam imala neki predosećaj.

Obrazi su mi goreli.

- Nemoj da se stidiš. Ja sam dovoljan dokaz da niko ne može odoleti muškarcima iz porodice Stil.

To mi je izmamilo osmeh. - Znači li to da si se u početku opirala?

- Da. Ali nismo se sastale da bismo pričale o meni.

To je tačno. I još je *plaćam*. Tačnije, plaća je moje osiguranje. - Otkrivam neke stvari o sebi koje me... iznenađuju. Čak me pomalo i brinu.

- Šta je u pitanju?

Udahnula sam i lagano izbacila vazduh iz pluća. Moram da kažem šta mi leži na duši. Nemam šta da izgubim. - Prilično dugo se plašim muškaraca. Skupila sam hrabrost i

usudila se da budem sa Rajanom, ali nikako nisam očekivala da će to prerasti u nešto ozbiljnije.

- Da li je preraslo u nešto ozbiljnije?

Klimnula sam glavom. - Zavolela sam ga. Znaš šta je još luđe? Voli i on mene.

- Predivno! I samo da ponovim ono što sam ti već rekla preko telefona. Sve što kažeš tokom terapije ostaje među nama. Neću sad odjuriti kod Džone i preneti mu.

- Znam. - Melani je suvi profesionalac.

- Šta si to otkrila o sebi što te muči?

Ponovo sam se promeškoljila. - Oduvek su me privlačili muškarci. Samo nisam dopuštala sebi da se upustim u bilo kakav odnos s njima. Nisam htela da ih privlačim.

- To je savršeno logično s obzirom na ono što si preživela zbog oca.

Pre nekoliko nedelja sam ispričala Melani da je otac nasrnuo na mene, ali da sam uspela da pobegnem pre nego što je stigao da me siluje.

- Shvatam. Zaista. Ali onda pogledam ljude oko sebe kao što su Tajson, Đina, Kolin Mors, ljude koji nisu imali sreće da se izvuku. Ne znam kako se Kolin bori sa tim budući da se to desilo nedavno, ali Tajson i Đina se nisu zavetovali na celibat.

- Kako se drugi snalaze u sličnim okolnostima, u suštini nije naročito važno. Svi smo mi različiti. Svako od nas rešava probleme na svoj način.

To me nije naročito utešilo.

- U svakom slučaju, očigledno je da si se poprilično izvukla iz svoje školjke. Izgubila si nevinost i zaljubila se. To su izuzetno važne stavke u životu.

- Svesna sam toga. I želim da budem sa Rajanom. U stvari, želim to više od svega. Ali me nešto sprečava u tome.

- Šta?

- Prvo, moj otac. Nisam uspela da ga izvedem pred lice pravde i zato se osećam kao da nisam uspela u životu.

- Nemoj tako, Rubi. Tvoj otac je svima uspeo da umakne, ne samo tebi.

- Znam. Ipak... Moram da ga strpam iza rešetaka kako bih živela normalno.

- Ko to kaže?

- Ja kažem.

Osmehnula se. - Dakle, najpre moraš da se pobrineš da oca smestiš u zatvor da bi mogla da s nekim da budeš u vezi.

Zakikotala sam se. - Kad se to tako kaže, stvarno zvuči glupo.

- Nije to glupo, ali je *nebitno*. Zašto kažnjavaš sebe zbog onoga što je tvoj otac učinio?

- Ne kažnjavam.

- Kažnjavaš i te kako. Sama si rekla da ne možeš da se upustiš u ozbiljniju vezu sa Rajanom, iako bi to volela, upravo zato što je tvoj otac na slobodi.

- Da, želim. Samo neću da osećam želju za tim.

- Emotivno vezivanje za druge ljude odlika je ljudskih bića, Rubi. Nije greh što želiš da budeš sa nekim u vezi.

- Znam. Samo hoću da kažem... da nikada nisam ni *pomišljala* da ću to poželeti.

- Ni ja nikada nisam pomišljala da ću zatrudneti u četrdesetoj, pa eto. Nikad se ne zna šta donosi sutra - rekla je uz osmeh.

- Ovo je malo drugačije.

- Jeste, znam, ali nikad se ne zna. *Ljudi* se menjaju. Možda si se i ti promenila. Nema ničeg lošeg u tome.

Da li sam se promenila? - Nikada nisam planirala da postanem ovakva.

- I planovi se menjaju.

- Da, znam. Možda ti ovo nisam baš najbolje objasnila.

- Sasvim si mi lepo objasnila. Ipak, sa nečim ćeš morati da se pomiriš.

- Na šta misliš?

- Na to da nisi odgovorna za očeve postupke. Nikada nisi ni bila.

- Naravno. Znam.

- Da, ti to znaš, ali donekle kriviš sebe i zato osećaš toliku odgovornost za sve njegove žrtve i smatraš da si upravo ti dužna da ga smestiš iza rešetaka.

- Ja samo...

- Ne možeš sebe da kriviš zbog svog porekla. Tebi i Rajanu je to zajedničko,

I jeste. Zapravo, nikada nisam razmišljala o tome na taj način. - Čini mi se da se on bolje bori sa tim od mene. - Zatim sam odmahнула glavom. - Žao mi je što sam to rekla. Ne želim da umanjim važnost onoga što mu se desilo. Prolazi kroz težak period. Samo mu je ponekad lakše nego ostalima.

- Zvuči kao da se normalno ponaša.

- I ponaša se tako. Mada mu se ponekad sve skupi. Mislim da me još uvek pomalo krivi.

- Ali ipak ti je rekao da te voli, zar ne?

Osmehnula sam se. - Jeste.

- Onda te ili ne krivi ili je, ako te i krivi, njegova ljubav verovatno jača od svega drugog što oseća prema tebi. To je dobro.

- Valjda jeste.

- Zato mi reci. Da li je ljubav koju osećaš prema njemu jača od razloga koji te sprečavaju da budeš s njim?

28.

Rajan

Vendi se nasmešila. - Zvuči prekrasno kada me nazoveš majkom.

Donekle mi je drago što je to njoj lepo zvučalo pošto je meni bilo toliko odvratno da sam umalo svaki put povratio po onom stolu kad bih je tako oslovio. Tu ženu nisam smatrao svojom majkom. Ni Dafni Stil više nisam smatrao majkom. I šta ću sad?

- Hoćeš li mi pomoći da razumem?

Zatvorila je oči, a po njenom izrazu lica rekao bih da je odlutala u neki lepši svet. - Tvoj otac i ja smo se upoznali u srednjoj školi.

To sam već znao.

- Bio je mnogo zgodan i lep. I izuzetno snažan. Čak i u sedamnaestoj godini. Sa njim sam izgubila nevinost. I on sa mnom. Bili smo srodne duše, Rajane. Zato si ti tako važan. Ti si potomak dve srodne duše.

I dalje je nisam razumeo. Ovo je sve očigledno deo Vendine zablude. Ona možda misli da je moj otac njena srodna duša, ali on nju nikada nije tako doživljavao.

Ili možda jeste?

- Zašto vas dvoje onda niste ostali zajedno?

- Dafni Stil je zatrudnela.

- Znam tu priču.

- Eto, zato nismo ostali zajedno.

- A kasnije? Posle smrti moje ma... Dafni Stil?

Oči su joj se zamutile, činilo se, od... besa. - Do tada se previše toga dogodilo. Dobio je još jedno dete s njom. U ono vreme je bila tek u drugom mesecu trudnoće.

Da. Nosila je Mardžori. - Već rekoh da znam tu priču, majko.

- Tvog brata su kidnapovali.

Sada je razgovor već krenuo u željenom pravcu.

- Nije mogao da ti oprost, zar ne? Zato što si učestvovala u Tajsonovoj otmici?

Uzdahnula je. - Nisam htela to da uradim, Rajane. Moraš da mi veruješ. Nikada ne bih svesno doprinela da ijedno dete pati.

Pročistio sam grlo i pogledao u svoje butine, očajnički pokušavajući da suzbijem gnev koji sam osećao prema ženi koja me je donela na svet. Bio sam svestan da ništa neću postići ako se razbesnim. - Dakle, istina je da si imala udela u Tajsonovoj otmici. - Misli su mi se rojile kao pčele u košnici. - Moja... - *Sranje*. - Dafni je nosila Mardžori u stomaku kada je Tajson kidnapovan. To je u pitanju, zar ne? Koliko je to bolesno. Bila si besna što je druga žena nosila njegovo dete.

- Nije to bolesno, Rajane. Trebalo je da mi ostane veran. Kada si se ti rodio, obećao mi je da više nikada neće spavati ni sa jednom drugom ženom.

Krv mi je ključala u venama. Dozvolila je da muče i siluju jedno dete? Dete čoveka koga navodno voli? A sve zato što je u svom malom, poremećenom umu umislila da je moj otac vara. Morao sam da se uzdržim da ne povratim, jer nosim gene ovog čudovišta.

Stegao sam sto toliko da su mi zglavci pobeledi i naterao sebe da ostanem da sedim, iako sam silno želeo da ustanem i šutiram tu ženu do iznemoglosti. Svoju majku, jebote.

- Obećala si da ćeš mi reći istinu, majko.

- To je istina, drago moje dete. Nema tu ničeg više.

Pročistio sam grlo. - Lan Vejd kaže da Tajsonova otmica nije bila planirana.

- Lari Vejd zna vrlo malo. On nije bio mozak te grupe.

- Ali nije ni glup. Pobogu, on je advokat.

- Jeste, advokat je. Kao i Tom. Štaviše, njih dvojica su zajedno studirali pravo. - Ponovo je zatvorila oči.

Morao sam da zaustavim ovaj nostalgični izlet u sećanja na dane iz mladosti. Bilo mi je potrebno da otkrijem još mnogo istina, i to odmah. Kako nam je Tajson pričao, Lari je u toj grupi uvek samo izvršavao šta mu kažu ova druga dvojica, Simpson i Matijas.

- Ko je onda bio glavni naredbodavac te grupe? Matijas?

Otvorila je oči i zagledala se u mene.

- Šta ti misliš?

Njen pogled mi je sve rekao.

Matijas je i dalje na slobodi, a čak ni on nije najopasniji.

- To si bila ti. Ti si bila glavna... majko.

Ponovo se osmehnula. Bio je to majčinski osmeh. Osetio sam mučninu.

- Ti si genijalac. Oduvek sam to znala.

Ipak, nije otvoreno priznala.

- Reci mi, majko. U kom j to svetu dopustivo da se otme i zlostavlja dečak kad hoćeš da se osvetiš čoveku koji te je navodno varao?

- U *mom* svetu.

Ova žena je stvarno bolesna. Prokleta je umobolna. Žuč mi se popela uz grlo, pa sam na jeziku osetio gorčinu. - U *tvom* svetu?

- Obećala sam da ću govoriti istinu, dušo. Nisam ti obećala da ćeš je razumeti.

- Zamolio sam te da mi pomogneš da je razumem, ali sve je ovo previše zamršeno.

- Ustao sam, kipteći od gneva. - Ko bi, dođavola, mogao ovo da razume?

Sedela je između dva bolničara i u tom trenutku jedan od njih je ustao. - Gospodine, morate da sednete i smirite se, jer ću inače morati da vas zamolim da odete.

Saberi se, Rajane. Vidiš da je počela da priča. Nemoj sada sve da pokvariš.

Seo sam.

Stegao sam vilice. - Gde je, kog đavola, moj otac? - procedio sam kroz stisnute zube.

- Naći će te kad dođe vreme.

- Jesi li mu pomogla da lažira svoju smrt?

- Za njega bih sve učinila.

To nije bio odgovor na moje pitanje. - Kako to uporno smeš da tvrdiš kada si naredila da otmu i siluju njegovog sina?

- Taj mali je samo bio kolateralna šteta. Žrtva nesrećnog spleta okolnosti. Ali trebalo bi da mi budeš zahvalan, Rajane.

- Zahvalan? Jesi li ti normalna? Na čemu, dođavola?

- Što sam te tog dana pustila da pobegneš. Zato što si moj *sin*.

29.

Rubi

Zato mi reci. Da li je ljubav koju osećaš prema njemu jača od razloga koji te sprečavaju da budeš s njim?

Melanino pitanje sam neprekidno premotavala u glavi.

Da! Ta reč mi je bila duboko smeštena u umu i tu sam je izvikivala na sav glas. Međutim, samo sam izgovorila: - Ne znam. Ova osećanja su mi potpuno nepoznata.

- Savršeno te razumem.

- Nikada nisam ni pomišljala da ću zavoleti nekog muškarca. Ne ovoliko.

- Prava ljubav ume da te iznenadi kad ti se tako prikrade. Ja sam živi dokaz - rekla je smešeći se.

- Nije me iznenadilo samo to osećanje - odvratila sam.

- Nego šta još?

- Pa i... - Progutala sam knedlu jer mi je postalo neprijatno.
- I seks.

- Šta sa seksom? Zar ne uživaš u njemu?

- O, da. - Bože, obrazi su mi sigurno poprimili boju vatrogasnog kamiona. - I te kako uživam.

- Šta onda ne valja?

- Više nisam... Kada sam sa njim, ne prepoznajem sebe. Kao da gubim svoju pravu prirodu. Kao da *želim* da izgubim svoje ja. To me plaši.

- Zašto?

- Zato što se brinem sama o sebi još otkad sam bila dete. Nisam se oslanjala ni na koga sem na sebe još od svoje sedamnaeste godine. I sada odjednom treba da budem spremna da se svega toga odreknem? To mi nikako nema smisla. Kao sinoć...

- Šta se dogodilo sinoć?

- Pa... naterala sam sebe da ne doživim orgazam. Znam da to zvuči smešno. Orgazam je nešto neverovatno lepo. Donekle mi nije jasno kako sam ovoliko dugo mogla bez toga.

- Zašto si naterala sebe da ga ne doživiš? Šta je razlog, po tvom mišljenju?

- Uplašila sam se. Više kao da to nisam ja. Pretvaramo se u neki hibrid Rubi i Rajana, Nisam spremna na to.

- Mislim da bi trebalo da napraviš korak unazad i sagledaš to iz drugačijeg ugla - rekla mi je.

- Imaš vrlo malo iskustva, pa nemaš sa čim ovo da uporediš, ali kada pronađeš pravu ljubav sa pravom osobom, svakako ćeš osetiti kako postajete jedno. To je jedan od razloga koji je čini tako posebnom.

- Znači, ovo je prava ljubav?

- Samo ti i Rajan možete da odgovorite na to pitanje.

Zatvorila sam oči na nekoliko sekundi. Već sam znala odgovor.

- Da te pitam nešto - nastavila je. - Da li ti je odbojno to osećanje? To da postaješ jedno s njim?

- Nije. - Setila sam se one opijenosti kad nam se tela sjedine. - Dopalo mi se. Upravo me to i plaši. Ne želim da izgubim sebe.

- Rubi - rekla mi je Melani, nagnuvši se prema meni. - Mislim da to zapravo znači da konačno *pronalaziš* sebe.

Tog popodneva, kad sam završila s poslom, otišla sam u teretanu da se malo izduvam kik-boksom. Tokom terapije sa Melani nisam pominjala jezivu poruku koja mi je sinoć stigla niti da imam propušten poziv s nepoznatog broja. Naravno da se tom broju nije moglo ući u trag. Plavci su došli u moj stan i proverili ga, uveravajući me da je tamo bezbedno. Rajan mi je, uprkos tome, iznajmio sobu u obližnjem hotelu i uplatio noćenje, i stvarno sam htela da prespavam tamo. Samo *neću da osećam želju* za tim da prespavam tamo. To mi je izgleda životni moto u poslednje vreme. Neću da zavisim ni od koga, hoću da odem u svoj stan i dokažem da mi niko ne može nauditi.

Ipak, nisam neuništiva. Ako sam ičega svesna, onda sam svesna toga.

Melani mi je rekla da neću izgubiti svoje ja već da ću na taj način možda pronaći sebe. Kod nje sam otišla s razlogom - da bih postala celovita ličnost pre nego što se odvažim na neki ozbiljniji korak s Rajanom. Zar je moguće da je taj korak faza u postizanju te celovitosti?

Zašto misliš da to već nisi, Rubi?

Završila sam s vežbanjem i obrisala lice peškirom. Istuširaću se na brzinu, a onda...

Pravac hotel.

Ključ su mi ostavili na pultu na recepciji. Uzela sam ga i brzo se popela na četvrti sprat da pronađem svoju sobu. Otvorila sam vrata i bacila tašnu i torbu sa stvarima na obližnji stočić. Plavci su bili zaista ljubazni, pa su je spakovali umesto

mene, a sam bog zna šta ću sve pronaći unutra. Gde li je krevet? Sranje, nije valjda iznajmio apartman od više soba?

Stilovi i njihov novac. Oni nikada ništa ne rade polovično i uvek biraju najbolje.

Uzela sam svoje stvari i krenula prema vratima na drugom kraju dnevne sobe. Otvorila sam ih i...

Umalo sam kriknula.

Rajan je stajao tamo, potpuno odeven, razbarušene kose, i gutao me pogledom iskonske požude, koja je sevala iz tamnih i prodornih očiju.

- Svuci se.

- Raje...

- Rekao sam ti da se svučeš. Potrebna si mi. Odmah.

Nešto duboko u meni nateralo me je da izvršim njegovu zapovest. To nešto što me je plašilo i zbog čega sam se osećala kao da potpuno gubim svoju ličnost.

Mislim da to zapravo znači da konačno pronalaziš sebe.

Da li je tako? Da li je zaista tako?

Da li gubim svoju ličnost zato što želim da se povinujem Rajanu Stilu i dam mu ono što želi? Da mu dam ono što mu je potrebno?

Kako je znao da ću doći ovamo? Zar sam toliko predvidiva? Umalo sam se vratila u svoj stan.

Ali nisam.

On je znao da se neću vratiti tamo.

Kako je to mogao znati? Kako?

- Čekam - rekao je.

Skinula sam jaknu. Prsti su mi drhtali dok sam raskopčavala košulju, pa sam i nju skinula. Zatim i grudnjak. Sagnula sam se da raspertlam cipele, a onda sam ih izula.

Nožnim prstima sam izula čarape. Otkopčala sam kaiš i pantalone, pa ih povukla naniže sa sve gaćicama.

Stala sam naga ispred Rajana.

Naga i ranjiva.

Rubi, mislim da to zapravo znači da konačno pronalaziš sebe.

Kucnuo je čas da to otkrijem.

30.

Rajan

Snažno i brzo sam je povukao ka sebi i poljubio je strasno i pohotno. Njen miris se već osećao u vazduhu. Osetio sam ga i pre nego što je skinula gaćice.

Bila je zrela. Zrela za mene. Samo za mene.

Odvojio sam usne od njenih i duboko udahnuo.

- Niko više neće ljubiti ove usne, Rubi. Niko više neće uzimati tvoje zategnuto, vitko telo. Jesi li razumela?

Njene plave oči su se zamutile, a usne porumenele i nabubrele od silovitog poljupca.

- Odgovori mi. Jesi li razumela?

Klimnula je glavom, drhteći.

Još jednom sam snažno priljubio usne uz njene.

Nijedna žena do sada nije ovako reagovala na mene. Kada bismo se ljubili, među nama je iskrilo od zanosa i žudnje, i prosto nisam mogao da poverujem da niko do sada nije ljubio ove usne. Ali tako je. Samo ja sam ih ljubio i zato mi se mutio razum. Bio sam opijen od žudnje. Od strasti. Od požude.

Od ljubavi.

Ono što sam osećao prema ovoj ženi nikada ranije nisam osetio. To me je kopkalo, izjedalo. Bila je to glad koja se mora utoliti. Dok sam je držao uza se, osećajući njeno golo telo preko svoje odeće, postao sam svestan da više nikada ne želim da je pustim.

Kosa joj je bila vezana u rep, pa sam ga uhvatio i snažno povukao, zbog čega su nam se usne naglo i glasno razdvojile.

- Obožavam da se ljubim s tobom - rekao sam.

- Obožavam da ljubim tvoje usne. Obožavam osećaj kada nam se jezici dodiruju. Obožavam sve što nam se dešava kad smo zajedno, Rubi.

Pre nego što je stigla da odgovori, zapušio sam joj usta još jednim poljupcem. Nastavili smo da se ljubimo i polako sam je odveo do kreveta dok kolenima nije dodirnula dušek, a onda je sela.

Tačno sam znao šta želim od nje. Nisam hteo da je plašim, ali morao sam da tražim ono što mi je potrebno. Otkopčao sam kaiš i farmerke, povukavši ih niz noge sa sve boksericama.

- Uzmi ga u usta - naredio sam.

Iako sam očekivao da će početi sa nežnim, kratkim poljupcima, odmah se bacila na njega.

Zastenjao sam. Kako je dobro! Da li bilo šta može da pruži tako božanstven osećaj? Možda. Zgrabio sam je za rep i počeo da ga povlačim naizmenično od sebe i ka sebi. Mogla je da me zaustavi da je htela. Bila je obučena policajka. Međutim, kada sam je pogledao u one plave oči, video sam da sijaju od pohote i zadovoljstva.

Dopadalo joj se ono što radi. Dopadalo joj se i ono što sam joj ja radio.

Gospode, ona je savršena žena za mene.

Toliko sam bio napaljen, toliko naložen da sam znao da neću još dugo izdržati. Ma koliko sam hteo da joj se prospem niz grlo, morao sam prvo da prodrem u nju.

I dalje sam bio obučen. Ipak, nisam mogao da čekam. Bila mi je potrebna, i to odmah. Iako me je bolelo, izvukao sam ga iz njenih usta. - Lezi, dušo.

Poslušala me je i raširila noge.

Na trenutak sam je pogledao. Pogledao sam to prelepo, nabreklo ružičasto meso. Udahnuo sam miris koji kao da je

dopirao odasvud. Širio se iz njenog božanstvenog tela, koje je ležalo preda mnom.

Spustio sam ruku na krevet i prodro u nju.

Blagi bože.

Kad prodrem u nju, osećam se neverovatno.

Ostao sam zariven do kraja nekoliko sekundi, uživajući u tome kako njeni zidovi grle moj ud. Na trenutak sam pomislio da bi mi život bio kao u bajci kad bih samo mogao zauvek da ostanem u njoj.

Međutim, sve me je bolelo, a ud mi je pulsirao od pritiska. Zato sam se izvukao i onda ponovo zario u ono sluzavo grotlo. Uzviknula je.

- Svrši - naredio sam joj. - Svrši odmah.

Njeni zidovi su počeli da se stiskaju oko mene i onda je uzviknula moje ime - što je bila pesma za moje uši.

Zar stvarno mogu da je dovedem do vrhunca samo ako joj to naredim? Od te pomisli sam zapevušio, likujući. Ponovo sam se izvukao, pa se vratio, ispunivši je, uzimajući je, predajući joj se, njoj i samo njoj.

Kada sam prestao da drhtim, ud je napokon prestao da mi pulsira, pa sam zatvorio oči, pokušavajući da sprečim ono što je moralo da se desi.

Ipak, nisam uspeo.

Suza mi je kanula i skotrljala se niz obraz, a zatim joj se pridružila još jedna.

31.

Rubi

I dalje sam bila pod utiskom orgazma kada sam primetila tragove suza na njegovom licu. Izvukao se iz mene i navukao bokserice i pantalone mada ih nije zakopčao.

Čekala sam. Čekala sam da mi kaže šta da radim. S jedne strane, smatrala sam da je pogrešno čekati zapovest, s druge strane sam osećala da je to savršeno u redu.

Međutim, umesto da mi bilo šta naredi, samo je piljio u mene. Ne u moje nago telo. Gledao me je pravo u oči, a u njegovim očima sam videla ogromnu patnju. Imala sam utisak da mu gledam pravo u dušu. Nešto ga je mučilo. Nešto ozbiljno. Toliko ozbiljno da mu je izmamilo suzu... a potom još jednu.

Uzdržala sam se da ne zinem od čuda. Nisam htela da pominjem suze. Zbog toga bi mu bilo neprijatno.

I dalje je bio potpuno odeven. Pridigla sam se i uhvatila ga za ruke, povukavši ga da sedne na krevet pored mene.

- Rajane - obratila sam mu se - je li sve u redu?

Pustio mi je jednu ruku i prevukao prst duž moje ruke i ramena, pa preko jagodične kosti i sve do gumice kojom sam vezala kosu u rep. Povukao ju je, pa su mi se uvojci rasuli po ramenima. - Tako si lepa, jebote - rekao je.

U očima mu je i dalje bilo neke tuge. Kapci su mu bili teški, a tamne zenice zamučene. Nastavio je da me dodiruje, nežno me milujući po celom telu.

Zatim je zatvorio oči i duboko udahnuo. - Uvek mogu da osetim tvoj miris. Taj miris me izluđuje. Zato te želim još više.

Dotakla sam ga po obrazu. - Ovde sam. Tvoja sam.

Otvorio je oči. - Danas se nešto dogodilo. - Potom je malčice nakrivio glavu. - Ne, nisam se lepo izrazio. Ništa se nije dogodilo. Samo sam nešto zaključio. Čitav moj život je bio jedna velika laž.

- Rajane, to nije tačno. Znam da još uvek ne možeš da se pomiriš sa činjenicom da te nije rodila žena koja je majka tvojoj braći i sestri. Ali ćeš...

Spustio mi je dva prsta na usne. - Nisam mislio na to. Jesam li se privikao na novonastale okolnosti? Ni približno. Ali pomiriću se s tim. Ono što sam danas otkrio, na neki čudan način, još mi je važnije. Sve ono u šta sam verovao poslednjih dvadeset pet godina netragom je nestalo.

Dvadeset pet godina? Rajan ima trideset dve, kao i ja. Šta li je otkrio što baca novo svetlo na poslednjih dvadeset pet godina njegovog života? To mora da se dogodilo kada je imao sedam godina.

Imao je sedam godina kada su kidnapovali Tajsona.

Nežno sam sklonila njegovu ruku sa svojih usta. - Šta je bilo, Rajane? O čemu to pričaš?

- Moj brat Tajson je proteklih dvadeset pet godina za mene bio heroj. A sada...

- A šta sada?

- Išao sam kod svoje umobolne majke.

To sam već znala, naravno. Rekla sam mu za onaj mejl koji mi je stigao od Vendi.

- Šta se dogodilo?

- Zamolio sam je da mi kaže istinu. Tražio sam od nje da mi pomogne da je razumem.

- Provukao je prste kroz neukrotivu kosu.

- Nikada je neću razumeti, Rubi. Nikada neću razumeti kako je mogla tako nešto da radi.

- To je dobro - rekla je. - Ni ja nikada neću razumeti zašto očeva zlodela. I ne želim da ga razumem. Ne želim da mi mozak radi na tako izopačen način.

- Svestan sam toga. I slažem se s tobom, ali ono što sam danas saznao menja sve.

- Uveravam te da se ništa nije promenilo - rekla sam mu. Možda je od Vendi saznao mnogo više nego što je iko od nas očekivao. Možda je otkrio da se ona krije iza svega kao glavni nalogodavac. Ipak, nije sada trenutak da mu iznosim svoju teoriju.

- Ali jeste.- Stegao me je za ruku. - Tog dana sam se izvukao, a izvukao sam se jer me je Tajson oslobodio iz stiska čoveka koji me je držao i rekao mi da bežim. Uglavnom, oduvek sam mislio da je bilo tako.

Nisam bila sigurna šta da kažem, pa sam ćutala i samo sam ga držala za ruku, trljajući mu dlan svojim palcem.

- Međutim, majka mi je danas rekla... Gospode, imaš li predstavu koliko mi je ogavno da je zovem majkom?

Nasmešila sam se s gorčinom.- Naravno,

Napokon su mu se usne razvukle u osmejak.

- Naravno da imaš. Glupo je što sam te uopšte pitao.

- Ispričaj mi. Meni možeš sve da kažeš. Ja... Ja te volim.

Uzdahnuo je. - Volim i ja tebe, dušo.

- Onda mi veruj. - Bile su to teške reci, to mi je bilo jasno. Znala sam da i dalje misli kako sam ga izdala kada sam dala vlas njegove kose Mardžori da bi se odradila analiza DNK. Volimo se, ali moraće da prođe još neko vreme da bismo ostavili to iza sebe.

Zažmurio je. - Trudim se.

- Znam.

Otvorio je oči. - Majka mi je rekla da su me onog dana Simpson i Matijas pustili zato što sam *njen* sin. Zato su oteli Tajsona, a mene nisu. Zato što sam potomak te poremećene veštice, koja je očigledno tog dana izdavala naređenja. - Zastao je na trenutak i progutao knedlu. - Imaš li predstavu kako se sad osećam, Rubi? Znaš li da mi je to promenilo život iz korena?

- Rajane, to ništa ne menja.

- Sve ove godine... Moja sećanja na taj dan... - Ustao je sa kreveta i pridržao pantalone da mu ne spadnu. Zakopčao ih je i vezao kaiš, a onda se uzvrteo. - Tajson. Brat za koga bih život dao. Brat za koga sam mislio da mi je *spasao* život. Da me je spasao od užasne sudbine koja je njega zadesila narednih meseci. - Udario je pesnicom vrata ormara. - A sada? Sada sam saznao da je sve to laž. Nije me Tajson spasao tog dana, nego moja majka sjebanog mozga.

- Slušaj - rekla sam - najvažnije je da si se tog dana izvukao, zar ne?

- Ne. Nije, Rubi. Izvukao sam se isključivo zahvaljujući tome što mi je ona majka. A moj jadni brat... - Jedva se uzdržavao da ne zaplače.

- Moj jadni brat je prošao kroz pakao kog sam ja bio pošteđen jer sam sin one bolesne luđače.

Izjedala ga je krivica. Sada ga je još više grizla savest. Oduvek ga je grizla jer je uspeo da pobjegne. Voleo je Tajsona bezmalo kao da je božanstvo jer ga je spasao zle sudbine. Međutim, izjedala ga je krivica što je uspeo da pobjegne. A sada još i ovo... Ustala sam i prišla mu. Zagrlila sam ga, ali nije reagovao.

- Nije pošteno - rekao je.

Mazila sam ga po nadlakticama, koje su i dalje bile skrivene ispod pamučne košulje. U ovom trenutku bih mogla da mu kažem mnogo toga. Mogla bih da mu kažem da nije kriv ni za šta. Mogla bih da mu kažem da nema razloga da se oseća krivim i da Tajson ne bi nikada pozeleo da se njegov brat tako oseća. Mogla bih da mu kažem i to da se možda sve i dogodilo onako kako je te događaje zapamtio. I da ga možda njegova umobolna majka laže. Međutim, nisam mu ništa rekla. Samo sam se privila uz njegove grudi.

- Ne, nije pošteno, Rajane.

Smrknuo je, a dobro sam znala da se uzdržava da ne zaplače. Htela sam da mu kažem da se ne uzdržava preda mnom, da se slobodno isplače, jer će mu biti lakše. Međutim, i meni je bilo teško da zaplačem pred nekim. Sada mora da veruje u svoju snagu. Neću da mu to oduzmem.

Nisam ga puštala iz zagrljaja. Još uvek sam bila gola, a on obučen. Nekoliko sekundi smo stajali tako zagrljeni, a činilo se da prolaze minuti.

Na kraju sam se odmakla. - Hoćeš li da ti donesem čašu vode?

- Može. Hvala.

Ušla sam u kupatilo i ogrnula skupoceni bademantil. Zatim sam napunila čašu vodom i vratila se, pruživši je Rajanu. Ponovo je seo na krevet.

- Jesi li ikada porazgovarao sa nekim o onome što se dogodilo tog dana? - upitala sam ga.

Klimnuo je glavom. - Morao sam svima da ispričam kad sam se vratio. Rekao sam majci, tačnije, ženi za koju sam u to vreme mislio da mi je majka, ocu, policiji. Posle toga sam dugo imao noćne more. Čak i kad se Tajson vratio. Međutim, nikada nismo pričali o tome. Majka i otac nikada to nisu pominjali. A onda je moja majka... ovaj... Dafni...

- Ona *jeste* bila tvoja majka, Rajane, u svakom smislu te reči. Nimalo se ne usteži da razmišljaš o njoj kao o majci.

Otpio je poveći gutljaj vode. - Otac nam nije dopustio da vidimo njeno telo.

- Verovatno je hteo da vas zaštiti.

- Nisam siguran da mu je iko od nas to oprostio. To je bio još jedan nož koji mi se zario u stomak kad je umro. Tačnije, kada je lažirao svoju smrt. I dan-danas me grize savest što mu nisam oprostio. A sada? - Provukao je prste kroz kosu. - Saznajem da moja majka uopšte nije moja majka, a da moj otac, po svoj prilici, nije mrtav.

Sedela sam pored njega ne progovarajući. Ionako nisam znala šta da mu kažem. Samo sam htela da bude svestan da sam pored njega i da može da se osloni na mene.

Otpio je još malo vode. - Ni ti nećeš verovati svojim ušima. Kako mi je Vendi rekla, ona je bila mozak operacije.

To me nije iznenadilo. Već sam i sama zaključila. Pao mi je ogroman kamen sa srca jer ne moram ja to da mu saopštim.

- Često je navraćala kod nas, čak i pre nego što je majka umrla. Radila je u Denveru kao novinarka *Nacionalne mreže vesti*. Koliko nam je poznato, bila je pametna, dobra novinarka. Više puta je nagrađivana za svoj rad. Ko bi rekao da je pravi sociopata.

- Inteligentni zločinci znaju kako da sakriju tragove. - Ja to najbolje znam.

- Nikada nisam ozbiljno razmišljao o razlozima njenih poseta. Sada znam zašto se vrzmala oko nas.

- Da bi te viđala? Da bi viđala tvog oca?

- upitala sam,

- Kako je rekla, i jedno i drugo. A sad ću ti reći ono najizopačenije u celoj priči. Želiš li da znaš zašto je orkestrirala Tajsonovu otmicu?

Stomak mi se zavezao u čvor. Zaista sam želela da znam. Morala sam da saznam, - Zašto?

- Zato što je moja majka nosila Mardžori u stomaku. Prema Vendinim rečima, moj otac joj je obećao da više nikada neće spavati ni sa jednom drugom ženom, a u njenom bolesnom umu, on ju je varao sa sopstvenom suprugom.

Podigao je čašu i ono malo preostale vode u njoj pljusnuo sebi u lice. - Možeš li da poveruješ? Naredila je da muče i siluju desetogodišnje dete jer je moj otac vodio ljubav sa svojom zakonitom suprugom.

Samo što mi srce nije prepuklo. I moj otac je snosio podjednak deo odgovornosti za ono što se desilo Tajsonu kada su ga kidnapovali. Na kraju krajeva, on je, zapravo, pomogao da se to sprovede u delo. Međutim, negde u dubini duše, malo mi je laknulo što nije baš on bio inicijator svega što se desilo tom sirotom dečaku.

- Mog brata su oteli, mučili, silovali... - Zajecao je i utom mu se još jedna suza skotrljala niz obraz.

Žarko sam želela da je obrišem, ali nisam htela da ga uznemirim. On to ne bi želeo.

- Po naredbi žene koja je moja biološka majka. Isti taj nalogodavac je naredio da mene puste. Sve ove godine Tajson je bio moj heroj. Mislio sam da me je on spasao. Da mi je on pomogao da se izvučem. A sada?- Ustao je i zavitlao praznu čašu o zid. Srca se rasula po podu. - Zar je sve ove godine moja majka taj heroj? Zar je moja rođena majka zaslužna za to što sam se izvukao? Zar je moja majka, jebote, kriva što je moj brat preživeo pakao? - Okrenuo se prema meni, a u njegovim očima sam videla neizmeran bol. - Kako sad, jebote, da živim s tim?

32.

Rajan

Rubi ništa nije odgovorila. Nisam to ni očekivao od nje. Iako je to pitanje bilo retoričko, ionako nije bilo zadovoljavajućeg odgovora. Ima ona dovoljno svojih briga.

Podigla je tašnu, koju je bila spustila na pod čim je ušla u spavaću sobu, i prišla telefonu na stolu. - Samo da javim recepciji da pošalju nekog da počisti ovaj nered.

Takva je bila Rubi. Uvek mora sve da sredi. Uvek mora sve da dovede u red. Tako rade policajci.

Nekoliko sekundi kasnije je rekla: - Oдох da se obučem. Sići ćemo do bara na piće da bismo im oslobodili prostor da sve usisaju i počiste. Važi?

Samo sam klimnuo glavom.

Pokupila je svu svoju odeću i otišla u kupatilo. Ja sam ponovo seo na krevet.

Pre nego što smo moja braća i ja uopšte saopštili Mardžori istinu, sve ove godine smo se pitali zašto je naš otac celu tu stvar gurnuo pod tepih. Zašto nam nikada nije dopustio da se izborimo kako dolikuje sa tom teškom nesrećom koja nas je zadesila tog leta. Tajson je trebalo odavno da ode na terapiju, kao i svi mi. Da smo tada mogli da se suočimo s tim, da smo tada mogli...

Zaboga, Dafni Stil bi možda danas bila živa. Džo, Tajson i Mardžori su ostali bez majke.

Bio sam besan. Ali ne više na svoju braću i sestru. Niti na Rubi. Bio sam gnevan na svoju majku. Svoju biološku majku.

Začudo, neko drugi je pak u meni pobuđivao još veći gnev.

To je bio moj otac. Bredford Stil.

Nikada nije dopustio da se naša porodica oporavi. I dalje mi nije bila jasna prava priroda veze između njega i Vendi. Možda to nikada neću ni saznati. Doduše, nisam mogao da budem ljut na svog oca što je vodio ljubav sa svojom sopstvenom ženom i podario nam sestru. Međutim, bio sam besan kao ris. Uprkos tome da ni ja ne bih postojao da nije bilo njega, bio sam ludački besan na njega što se vucarao sa Vendi iako je bio u braku sa Dafni. Bio sam još gnevniiji što nas nije pustio da se oporavimo od Tajsonovog stradanja. Posmatrao sam kako se oba moja brata muče sve ove godine, nikako ne uspevajući da prebrode Tajsonovu otmicu. Moj otac je mogao da nađe način da se sve to izbegne.

Naprotiv, ostavio nas je da se batrgamo. Doduše, jeste se brinuo o svojoj porodici kada je njegova žena oduzela sebi život, vaspitavajući nas da shvatimo vrednost napornog rada i novca, ali nikada nas nije pustio da se lepo oporavimo. Onda nas je, pre sedam godina, ponovo napustio, ovoga puta zauvek.

Utom mi je nešto palo na pamet. On je "umro" pre sedam godina, kada je Mardž napunila osamnaest. Tada je zakonski postala punoletna. Kao da je sačekao da sva njegova deca postanu punoletna. Mora da tu ima nečeg.

Rubi i ja smo sedeli u separeu u hotelskom baru, a među nama je na stolu stajala boca kaberna iz vinograda Stilovih.

- Ne mogu da verujem da si upravo platio bocu svog sopstvenog vina - rekla je.

- Šta da kažem? To je najkvalitetnije vino iz vinske karte.

Otpila je gutljajčić iz vitke vinske čaše. - Volela bih da umem nekako da te posavetujem, Rajane.

- Ne opterećuj se. Sve je u redu.

- Ne, ni blizu nije u redu. Ipak, moraš imati na, umu da te niko ne smatra odgovornim za ono što se desilo Tajsonu,

- Znam. - Zbog toga mi, ipak, nije bilo nimalo lakše.

- Išla sam kod Melani - kazala je.

Razrogačio sam oči. - Misliš, kod nje na terapiju?

Klimnula je glavom. - Pomogla mi je. Zapravo, mnogo mi je pomogla. Potrudicu se da idem kod nje jednom nedeljno ako mi raspored dozvoli. Razgovarale smo o svemu i svačemu, a jedna od tema je bilo to što sam se oduvek osećala odgovornom za zločine koje je počinio moj otac. Zato sam i postala policajka i trudila se da okajem njegove grehe time što sam se usavršila u svom poslu. Još nisam uspela da ga strpam iza rešetaka, ali sam zato strpala mnoge druge dupeglavce.

- Nisi odgovorna za njegove postupke.

Osmehnula se. - Ne, nisam. Kao što ni ti nisi odgovoran za postupke svoje majke.

Nisam mogao da se ne nasmejem. Sam sam sebi iskopao jamu u koju sam upao. - Znam, znam.

- Znam da znaš, a isto tako znam da ti zbog toga nije nimalo lakše.

- Znaš li čega se najviše plašim? Toga što sve ovo moram da ispričam braći.

- Zašto te to plaši? Oni te vole kao i ranije.

- Kako da kažem Tajsonu? Kako da mu kažem da je moja majka naredila da ga muče da bi kaznila mog oca jer je *njegova* majka ostala trudna? I da su me pustili tek tako samo zato što sam njen sin?

- Zar on to već ne zna? Čini mi se da si mi rekao da je Vendi Džou i Tajsonu bezmalo sve ispričala.

- Da, ali to je bilo pre...

- Pre čega?

- Pa, pre svega, pre nego što su saznali ko mi je majka. Drugo, svi smo mislili da je Vendi čaknuta lažljivica.

- Vendi i *jeste* čaknuta lažljivica.

- Više nisam baš toliko siguran u to.

Rubi je oborila pogled i neko vreme piljila u svoju čašu.

- Šta je bilo? - upitao sam.

- Razmišljam već neko vreme o Vendi - rekla je. -

Imam jednu teoriju, ali još mi se nije ukazala prilika da popričam s tobom o njoj. Deo si već razotkrio sam - to da je Vendi držala sve konce u rukama i imala mnogo više uticaja nego što je bilo ko od nas mogao i zamisliti. Međutim, razmatrala sam još jednu mogućnost.

- I?

- Nemoj pogrešno da me shvatiš. Vendi je izopačeni psihopata. I da, lažljivica je. Ja sam do sada imala posla sa raznim lujkama, Rajane, ali nešto u vezi sa Vendi nikako mi se ne uklapa. Ta žena je inteligentna. I to ne prosečno, već natprosečno. Kada laže, ubeđena sam da laže sa nekim ciljem. Iz tačno određenog razloga. Možda povremeno glumi da je čaknuta i laže, ali mislim da ona uvek zna šta radi.

Odmahnuo sam glavom. - Iskreno, dušo, ništa u vezi sa tom ženom me više ne može iznenaditi.

- Žao mi je što mi se nije ukazala prilike ranije da razgovaram sa tobom o ovome.

- Ne opterećuj se. Svi smo bili u gužvi. Uzgred, jesi li uspela da uđeš u trag onom broju sa kog ti je sinoć poslata poruka da se ne vraćaš kući?

- Nažalost, nisam. Izgleda da je u pitanju jednokratni broj, koji je, naravno, nestao sa lica zemlje.

- Onda bar znamo da to verovatno nije poslala moja majka - rekoh.

- Ne mora nužno da znači. Tvoja majka uvek nekako nađe način da dobije ono što želi. Sigurno je lako ubedila bolničara da joj prokrijumčari jednokratnu karticu.

- Sranje. - Provukao sam prste kroz kosu. - Baš sam pomislio da konačno postoji nešto za šta ona *nije* odgovorna.

- Policija je danas dolazila u moj stan. Ispostavilo se da je sve na svom mestu. Možda je bila samo lažna uzbuna, _

- Ne zanima me. Želim da budeš ovde, gde si na sigurnom.

- Razumem te. Mogu ponosno da kažem da svih ovih godina nisam napravila nikakvu glupost.

- Nervozno se nasmejala. - Na primer, nisam vozila dvesta četrdeset kilometara na sat i pritom se javila na telefon.

- Pravo u metu - rekao sam. - Ali bio sam...

- U redu je - prekinula me je. - Tačno znam kako ti je bilo. Misliš da ja nisam pomišljala da sebi prekratim muke i dignem ruke od svega ne bih li ostavila sve to sranje za sobom? Veruj mi, ne znaš koliko sam samo puta došla u iskušenje da uradim to.

Nasmejao sam se na silu. - Kada sam se te upoznao i počeo da se zaljubljujem, nisam ni pomišljao da ćemo imati toliko zajedničkog.

- Misliš na DNK koji bismo radije da nemamo? - Odmahnula je glavom. - Ni ja.

- Idalje veruješ da je tvoj otac umešan u nestanak Lize i Džulijet?

Klimnula je glavom. - Zašto bi me inače pozvao da mi kaže da ne razgovaram sa Šejnom? Možda nije direktno umešan u

to, ali ima udela u tome. A sada, kad je Vendi potvrdila da se bave trgovinom ljudima, sve mi ima više smisla.

Prasnuo sam u smeh.

- Šta je? - upitala je.

- Smešno mi je to što si upotrebila izraz "ima smisla". Kao da išta od ovoga uopšte i ima smisla.

Otpila je gutljaj vina i osmehnula se. - Pa, ono, jeste. Kada se protiv nečeg boriš predugo, počne da ti deluje normalno. Ja to viđam svakog dana na poslu. Policajci moraju da se bore protiv toga.

Popio sam svoje vino i nasuo još jednu čašu.

- Moramo da pronadžemo tvog oca, Rubi. Ali i *mog*.

33.

Rubi

- Oboje znamo odakle da počnemo - rekla sam.

Rajan je klimnuo glavom, otpivši malo vina.

- Da. Od moje majke.

- Ili... - Zupčanici mog uma su se okretali vrtoglavom brzinom. - Pošto tvoja majka dosad nije bila predusretljiva, a i nikada ne znamo da li govori istinu...

- Ali i sama si rekla da uvek tačno zna šta priča, bilo da govori istinu ili ne.

- Jeste, ali to nam u suštini ne pomaže mnogo pošto nikada ne znamo zašto nam nešto govori. Možemo ponovo da pokušamo da izvučemo nešto od Larija Vejda, ali iskreno, ne verujem da je on učestvovao u svim igrama koje su moj otac, Simpson i Vendi zakovali.

- I meni nešto govori da je tako - rekao je Rajan - a Tajson uporno tvrdi da je Lari samo izvršavao ono što mu ovo dvoje narede. O, bože!

- Šta je bilo? - upitala sam.

- Ne mogu da verujem da sam zaboravio na to. Sećaš li se kada si se vratila u prostoriju za posete i rekla da hoćeš da popričamo, onda kad smo poslednji put išli kod Larija?

- Sećam se.

- Pitao sam ga za simbol na Simpsonovom prstenu, na prstenu koji su svi oni imali. Naravno, nije hteo da priča o tome, ali je zato rekao nešto veoma zanimljivo. Rekao je:

“Shvatam zašto te to toliko zanima. Đavo se krije u detaljima. Samo pitaj svoju majku.”

Mislim da mi je vilica tresnula o pod. - Možda je Brajsov teča u pravu. Možda ono *jeste* simbol zla.

- Melani često kaže da Lari uvek priča u zagonetkama. Bilo bi čudno da koristi taj kliše kada pričamo o prstenu sem ako nije hteo nešto da mi kaže.

Uzdahnula sam. - Volela bih da kažem da me bilo šta od ovoga iznenađuje, ali odavno znam koliko je moj otac zao čovek.

- Ali i *moj* otac je nosio taj prsten - rekao je Rajan.

- Ne možemo pouzdano znati da je on uopšte imao predstavu šta taj simbol znači.

Obrve su mu se spustile. - Moj otac je sigurno znao. Da nije, bar bi pitao.

- Ne možeš to znati, Rajane. Čak i da je pitao, mogli su lako da ga slažu.

- Pre dva-tri meseca bih možda poverovao u tu priču, dušo, ali više ne. Moj otac je očigledno bio dobro upoznat sa tom tematikom, možda ne toliko kao ostali, ali svakako jeste. Pobogu, pa finansirao ih je.

- Jesi li imao sreće sa njegovim testamentom? - upitala sam ga.

- Nisam. Još ga nismo pronašli. Džo će stupiti u kontakt sa advokatom koji nam ga je pročitao, ali ako mu je otac isplatio sve usluge, možda nam to ništa neće pomoći.

Uhvatila sam ga za ruku preko stola.

- *Razrešićemo* ovo. Pogledaj samo šta smo sve saznali. Obećavam ti da se neću smiriti dok ne vidim svog oca iza rešetaka, gde mu je i mesto.

Ispio je i drugu čašu vina. - Znam da nećeš odustati, kao ni moja braća. Ja, s druge strane... - Uzdahnuo je.

- Ne znam koliko više mogu ovo da podnosim.

Bio je tužan i imala sam utisak da se oseća kao da je sam na svetu. Razumela sam i zašto. Došao je večeras kod mene, jer sam mu bila potrebna, pa sam mu pružila ono što mu treba. To mu očigledno nije bilo dovoljno. Čak sam i *ja* znala da seks ne rešava probleme. Može malo da ublaži napetost, ali ništa više. Protrljala sam mu nadlanicu. - Dosad su sigurno pokupili srću. Hajde da se vratimo u sobu i odemo na spavanje. Ujutru će sve biti bolje.

Pokušao je da se osmehne, ali videlo se da to čini na silu. - Volim te, Rubi. Stvarno te volim. Ali ne znam da li će ikada više išta biti bolje.

*

Posle napornog dana na poslu spremala sam se da se vratim u hotel u kome mi je Rajan iznajmio sobu na nedelju dana. Utom mi je zazvonio telefon.

- Detektivka Li.

- Ja sam, Šejna.

Osvrnula sam se po kancelariji. Većina osoblja i policajaca je već otišla kući jer je radno vreme prošlo. Nije bilo nikoga u blizini, pa sam mogla slobodno da pričam.

- Šejna, jesi li dobro?

- I dalje mislim da me ponekad neko prati. Možda sam to samo umislila.

- Možda. - Nisam verovala u to, ali nisam htela da se dodatno uzrujava.

- Stigla mi je još jedna poruka. - Prigušila je jecaj. - Samo je pisalo "upomoć".

- Da li se video broj pošiljaoca?

- Nije. Bio je skriven.

- Šejna, ovo se dešava već drugi put. Molim te, daj mi odobrenje da pristupim listi tvojih telefonskih razgovora. Možemo da otkrijemo o čemu se radi.

- Ali... Plašim se.

- Te poruke su ti stigle na mobilni, je li tako? Na onaj broj na kom si me blokirala?

- Da.

Dobro je. Imam taj broj. - Slušaj, ako misliš da su ti to poslale Džulijet i Liza, dugujemo im da to dublje istražimo.

- Znam. Znam. Samo se mnogo plašim. Prestravljena sam.

- Potpuno te razumem. Zar nije dolazila policija da popriča s tobom? Poslala sam ih tamo.

- Dolazili su, ali ja ne znam mnogo i...

Veza se prekinula.

Sranje. - Šejna? Šejna?

Uzalud sam je dozivala. Brzo sam ušla u trag tom broju. Bila je to govornica na benzinskoj pumpi u istočnom delu Los Anđelesa. *Ponovo* sam pozvala losanđelesku policiju i ispričala im šta se dogodilo. Nisam očekivala da će išta preduzeti, ali morala sam da pokušam.

Utom mi je ponovo zazvonio telefon.

34.

Rajan

Ponovo sam sedeo na mestu na kome najmanje želim da budem - u prostoriji za posetioce u psihijatrijskoj bolnici, naspram svoje majke. Nisam očekivao da ću ovog puta imati više sreće i dobiti još neke odgovore, ali morao sam da pokušam.

- Gde je moj otac?

- Već sam ti rekla da ne znam.

- Majko, obećala si mi da ćeš biti iskrena prema meni, pa mi dopusti da i ja budem iskren prema tebi. Zato ću ti otvoreno reći da ti ne verujem da ne znaš gde je moj otac.

- Stvarno ne znam. Pozove me kad mu nešto treba.

- Bolnica bi trebalo da ima listu primljenih poziva.

- Možda. Ne znam.

- Ili te možda zove na mobilni telefon?

- Možda. Ne znam.

- Ovde, koliko znam, ne smeš imati pristup mobilnom telefonu, ali očigledno je da umeš da ga nabaviš kad ti zatreba.

- Kako da pronađem telefon za dolazni poziv, pobogu?

- To ti pričam. - Naravno, od nje me ništa ne bi čudilo. Možda negde krije prokrijumčaren mobilni telefon. - Zato sam siguran da ti neće smetati ako zamolim upravu bolnice da mi pokaže listu dolaznih i odlaznih poziva.

- Meni sigurno neće smetati, drago dete, ali to su lični podaci. Neće ti dozvoliti da im pristupiš - rekla je, sablasno se osmehnuvši.

- Možda. Videćemo. - Naravno da će mi dozvoliti. Para vrti gde burgija neće.

- Tvoj otac mi zaista nedostaje.

I meni. Te reči su mi bile navrh jezika, ali nisam ih izgovorio. Već mnogo godina mi otac nedostaje. Sada više ne znam ni koje on zapravo.

- Ne sumnjam da je tako pošto ste vas dvoje srodne duše i sve to. - Jedva sam se uzdržao da ne prevrnem očima.

- Volela bih da mogu da ti objasnim koliko tvoj otac i ja značimo jedno drugom - rekla mi je.

- Više puta sam te to zamolio, majko. Molim te, pomози mi da to razumem.

- Mislim da niko ne može razumeti šta znači biti srodna duša dok sam ne iskusi tu povezanost. Reci mi, Rajane. Je li tvoj odnos sa onom policajkom takav?

Ni u ludilu ne bih razgovarao sa ovom ženom o svojoj vezi sa Rubi. - Suviše smo kratko u vezi da bismo to još znali, majko. Zašto mi ne kažeš kakav odnos imate ti i moj otac?

Zatvorila je oči i osmehnula se sanjarski. Jezivo sanjarski. - Bili smo povezani u svakom smislu. Fizičkom. Psihičkom. Emocionalnom. Duhovnom. Čak i transcendentálnom.

- Transcendentálnom? Hoćeš da kažeš da ste ti i moj otac postojali u nekoj drugoj dimenziji?

Otvorila je oči. - Da. Ponekad sam se tako osećala.

Još jednom sam morao da se uzdržim da ne prevrnem očima.

- Dobro. Šta tačno podrazumevaš pod tim?

- Da je ta naša povezanost imala neki poseban smisao. Osećali smo fizičku glad jedno za drugim. Ali nije se svodilo samo na to. Žudeli smo jedno za drugim.

Ovog puta sam morao da se uzdržim da ne povratim. Pri pomisli da su moj otac i ova žena bili zajedno, uz sve ono što znam o njoj, poželeo sam da se isповраćam pred njom. Povrh svega, činjenica je da sam ja plod tog spoja...

Progutao sam pljuvačku da odagnam mučninu.

- Zašto onda niste ostali zajedno?

- Kada sam završila drugi razred srednje škole, odselila sam se s porodicom. Iako smo bili razdvojeni, pisali smo jedno drugom i viđali se kad god smo mogli. Među nama je uvek bilo hemije. Patili smo jedno za drugim. Nismo mogli da se nađemo u istoj prostoriji, a da ne pocepamo jedno drugom odeću.

To je bila laž. Kako sam odrastao, viđao sam Vendi i oca zajedno. Povremeno je dolazila kod nas. Čak je navraćala i kada je otac navodno umro. Upravo ona nam je pomogla da sakrijemo od medija šta se desilo Tajsonu da ne bi raširili priču i van zemlje.

Samo sam prokomentarisao: - Dobro.

- Naša ljubav je bila kao one iz romana. Kao ljubav Romea i Julije.

- Romeo i Julija su na kraju izvršili samoubistvo - rekao sam.

- Svejedno, nas dvoje smo bili kao oni. Dvoje zaljubljenih protiv kojih su se urotile zvezde.¹

¹ Engl.: *star-crossed /overs* - aluzija na 5. stih prologa *Romea i Julije*.
(Prim. prev.)

- Zašto se onda moj otac oženio Dafni? Ako je bio zaljubljen u tebe, zašto joj prosto nije plaćao alimentaciju? Nije morao da se oženi njome.

- Zato što je Bredford Stil častan čovek. Snosio je odgovornost za svoje postupke.

Častan čovek? Nekad sam mislio da je tako. Više ne. - Jesi li tražila od njega da ostane s tobom?

- Nisam ni morala. Poznavala sam ga dovoljno dobro i znala sam da će uraditi ono što mora. U to vreme smo se oboje viđali s drugim ljudima. - Odmahnula je glavom i prevrnula očima. - Dafni nije ni bila Bredov tip.

- Meni su izgledali kao srećan par.

- Kako to možeš da kažeš? Imao si samo devet godina kad je umrla. Šta jedan devetogodišnjak zna o ljubavi i sreći?

To je bila kap koja je prelila čašu. - O ljubavi i sreći znam više nego što ćeš ti ikada znati, majko.

- Zar očekuješ da ću se zbog toga uzrujati? Kako bih i mogla? Moja najveća želja, drago moje dete, i jeste da ti život bude ispunjen srećom i ljubavlju. Želim ti samo najbolje. Tvoj otac je bio najbolji na svetu.

- Da li je to što si osećala prema mom ocu zaista bila ljubav? - upitao sam je. - Ili je to možda bila opsesija?

Nasmešila se. Već sam se navikao na njen sablasni osmeh. - Dragi moj, da li uopšte ima razlike između toga? Šta je uopšte ljubav? Šta je opsednutost?

Uzdahnuo sam i provukao prste kroz kosu. - Molim te, majko. Molim te da mi pomogneš da pronađem oca.

- Zašto ti je to toliko važno?

- Kako možeš to da me pitaš? Zato što mi je otac, za boga miloga. Zato što mi duguje objašnjenje što mi se svet srušio.

- Rajane - obratila mi se ozbiljno - molim te da dobro razmisliš šta želiš. Ja obožavam tvog oca. On mi je sve, ali isto

tako mi je naneo i mnogo bola. Oženio se drugom ženom. Morala sam da se odreknem svog sina zbog njega. Toliko smo nas dvoje bili čvrsto povezani. Radila sam sve što je tražio od mene. Sve iz ljubavi koju sam osećala prema njemu. Iz opsesivne ljubavi pune žudnje. - Zatvorila je oči i uzdahnula. - Ponekad nas ono za čim čeznemo na kraju uništi.

35.

Rubi

- Detektivka Li.

- Rubi, Mark ovde.

- Zdravo.

- Moram da te zamolim da ostaneš posle radnog vremena. Stigle su nam neke informacije, pa ćeš morati to da pogledaš.

Dovraga. A baš sam se radovala što ću otići na večeru sa Rajanom. Obećao mi je da će me odvesti u najbolji restoran u gradu da se malo počastimo. - Naravno. Samo da obavim jedan razgovor.

Poslala sam poruku Rajanu da je šef tražio da ostanem duže na poslu i da mi je žao što neću moći da se pojavim na toj romantičnoj večeri. Potom sam otišla u Markovu pomalo izolovanu kancelariju, koja se nalazila na kraju hodnika.

Vrata su bila zatvorena, što je bilo čudno. Mark se zdušno zalagao za to da vrata svima budu stalno otvorena. Da li da pokucam ili samo uđem? Da bih igrala na sigurno, pokucala sam.

- Uđi - doviknuo je, ali mu je glas bio nekako... čudan.

Nakrivila sam glavu i okrenula okruglu kvaku. Imala sam čudan osećaj da nešto nije kako treba. Međutim, to je Mark, čovek kome verujem. Ne samo da je odličan policajac već mi je i prijatelj. Otvorila sam vrata.

Prigušila sam krik. Srce mi je tuklo kao pomahnitalo.

Maskirani napadač je držao glok uperen u Markovu slepoočnicu.

- Žao mi je, Rubi - rekao je Mark, sada već drhtavim glasom.

- I ti si mi neki policajac - rekao je onaj čovek prigušenim glasom. - Ušao sam ovamo bez problema.

Mark ne bi upao u zamku sem ako nije izuzetno dobro smišljena. Još nisam upoznala čoveka koji je uspeo da prevari mog šefa.

Utom sam shvatila. Mučnina je počela da mi se penje uz grlo. Kako li je, dođavola, samo upao ovamo sa oružjem? Imao je saučesnike. Nekog *iznutra*. Postoji li neko koga moj otac ne može da obrlati?

- Spusti pištolj, Teo,

Pogledao me je onim izrazito plavim, čudnim očima. To su ta obojena sočiva o kojima su pričali Džona i Melani. Preko lica je nosio crnu masku, prikrio je boju očiju i pokušao da zamaskira i sopstveni glas, ali ja bih ga uvek prepoznala.

- Evo kako ćemo - rekao je moj otac. - Opozovi braću Stil i prestani da mi dahćeš za vratom. Jesi li razumela? U suprotnom, tvoj šef će bogu na istinu.

- Nemoj da ga slušaš, Rubi - dobacio je Mark. - Blefira.

Moj otac je snažnije pritisnuo pištolj na Markovu slepoočnicu, toliko da mu se koža naborala. - Ne blefiram...

Ne, moj otac nije blefirao.

- Pusti ga - rekla sam.

- Neću dok ne uradiš ono što sam ti rekao.

- Koliko si samo glup - dobacio je Mark, a da mu glas nije ni zadrhtao. Taj čovek ima čelične živce. - Samo glup čovek može da uđe u policijsku stanicu i zatraži da se izvrši nešto protivzakonito. Kako si uopšte prošao pored obezbeđenja? Pored plavaca na dužnosti? Odavde nećeš izaći živ.

- Ti ćeš umreti *pre* mene - odvratio je moj otac.

- Treba ti novac, zar ne? - rekla sam. - Ja ga nemam, ali mogu da ga nabavim.

- Od svog dečka Stila?

- Kakve veze ima od koga je? Valjda je važno samo da ga nabavim.

- Jedini novac koji hoću jeste novac njegovog oca.

Podigla sam obrvu. - Onda mi reci gde je njegov otac.

- On je mrtav.

- To je stara pesma. Znamo da je živ. Znamo da je lažirao sopstvenu smrt. Samo ne znamo zašto je to uradio.

- Ni ja ne znam mnogo više od tebe.

- Lažeš. Sad si ostao bez para, zar ne? Koliko si platio Milsu i Džonsonu? Da ih ubediš da prestanu da istražuju slučaj Stilovih?

- Ne znam o čemu pričaš.

- Rubi - obratio mi se Mark staloženo. - Mogu ja ovo da rešim.

Imala sam pištolj u futrolji na ramenu. Brza sam, ali ne bih mogla dovoljno brzo da reagujem. Dok izvadim pištolj i ustrelim oca, Mark će uveliko primiti metak u glavu.

Nekim čudom, nisam se plašila za sopstveni život. Toliko godina je prošlo, a otac me do sada nije smaknuo. Mogao je, ali nije. Bila sam ubeđena da neću izgubiti život.

Za Markov život pak nisam bila sigurna. Moram da ga izvučem odavde.

Sve ovo je izgledalo potpuno nestvarno. Mark je istaknut detektiv i poznat majstor borilačkih veština. Kako je moj otac uspeo da ga sredi?

Sem ako...

Mark nimalo nije delovao uplašeno. Čak se i najbolji policajci na svetu uplaše kada im je pištolj prislonjen uz glavu.

Nema šanse da se Mark uortačio sa mojim ocem. Nije valjda?

Nemam ja vremena za ovo. Moram da verujem u Markovo poštenje. Izvući ću ga iz ovog škripca, pa makar to značilo da ću morati da propustim priliku da smaknem oca.

- Pusti ga - rekla sam mu. - Nabaviću ti novac ako je to ono što tražiš. Ubediću Rajana da digne ruke od svega. Učiniću sve što treba. Mark je dobar policajac. On nije kriv ni za šta.

- Niko na ovom svetu nije nedužan.

Više nisam mogla da izdržim. - Pogotovu ti. Reci mi, zašto si se pretvorio u tako bolesnog skota?

Moj otac se zbunio na tren, a Mark je iskoristio taj trenutak i brzinom munje izveo savršeni udarac otvorenom šakom i odgurnuo ruku mog oca.

Međutim, začuo se pucanj i Mark je pao.

Dok sam stigla da izvadim revolver, moj otac je već istrčao iz kancelarije.

- Brzo za njim - rekao je Mark boreći se za dah.

- Dobro sam. Možeš da ga uhvatiš. Pucaj na njega.

Iz boka mu je liptala krv. Nije on bio nimalo dobro.

Ako sad krenem, mogla bih da uhvatim Matijasa. Da privedem tog skota. Neko je sigurno čuo pucanj. Stigla bi hitna pomoć...

Ali možda ne bi stigla na vreme.

Morala sam da se uzdržim da ne potrčim za ocem. Nije on vredan Markovog života. Pritisnula sam prostreljeno mesto da bih usporila krvarenje, a onda sam otcepila deo Markove košulje da bih napravila privremeni zavoj.

- Drži se, šefe. Bićeš ti dobro.

- Žao mi je, Rubi. Pre... pretio je mojoj ženi. Nisam znao šta da radim. Morao sam da te pozovem... - Oči su mu se zatvorile i izgubio je svest.

Policajci su nahrupili unutra u roku od nekoliko sekundi, a ja sam pozvala hitnu pomoć. Mark je jedva disao nekoliko minuta kasnije, kada je pomoć stigla. Odmah su mu stavili masku za kiseonik i prebacili ga na nosila. Ostala sam da odgovorim na pitanja policajaca koji su došli.

Kada su me policajci ispitali koliko su hteli, zagledala sam se u svoje ruke umrljane Markovom krvlju i postala svesna da drhtim. Misli su mi se kovitlale u glavi, a pred očima navirali prizori krvoprolića od maločas. Njegova supruga. Moram da javim Ivon, njegovoj supruzi. Brzo sam izvadila mobilni iz džepa i okrenula Markov broj.

Zazvonilo je.

Pa još jednom.

Zatim i treći put.

Utom se začulo jedno zadihano: - Halo?

- Ivon? Ovde Rubi Li iz policijske stanice.

- Zdravo, Rubi.

I pored jedanaest godina rada u službi, još se nisam navikla da saopštavam loše vesti. Stomak mi se vezao u čvor.
- Moraš da odeš u bolnicu. Mark je ranjen.

36.

Rajan

- Hoćeš da kažeš da te je ljubav prema mom ocu uništila?

- Na neki način.

- Zašto si ga onda i dalje jurila? Zar uživaš da te neko maltretira?

Na licu joj se pojavio usiljen osmeh. - Tvoj otac me nikada nije maltretirao. Sem u spavaćoj sobi.

Stvarno nisam bio raspoložen da slušam šta je moj otac radio u krevetu sa tom ženom. Ponešto baš i ne moram da znam. Ali ako ću tako saznati nešto korisno...

- Šta pod tim podrazumevaš? - Jedva sam se naterao da te reči prevalim preko jezika.

- Tvoj otac je voleo vezivanje. Baš kao i ja.

Ovo je potpuno suvišna informacija. - Je li?

- Da. Voleo je da me veže. Međutim, nije voleo da ja njega vezujem.

Pročistio sam grlo. - Stvarno?

- Da. To nije podnosio. Proteklih nekoliko godina su za njega pravi pakao.

Šta? Ustao sam. - Ne držiš valjda mog oca negde vezanog? Kao zatočenika? Zla veštice!

Ponovo sam ugledao onaj usiljen osmeh.

- Rajane, zar se tako razgovara s majkom?

Pogledao sam čuvare. - Završili smo. Ova veštica zaslužuje da je vežete lancima. Neću se vraćati.

Dok sam izlazio, zazujao mi je telefon. Stigle su mi dve poruke od Rubi. U prvoj mi je napisala da večeras ne stiže da odemo na večeru. A druga mi je upravo stigla.

Ja sam u bolnici Valikrest. Šef mi je ranjen. Moramo da razgovaramo.

- Najpre sam pomislila da je Mark tajno sarađivao sa mojim ocem - rekla je Rubi kad mi je ispričala šta se dogodilo.
- Zatim sam odagnala tu misao. Poznajem ga već tri godine. On je dobar policajac. Htela sam da ga ispoštujem i verujem u njegovo poštenje.

- Možda se nisi prevarila - rekao sam. - Da je tako dobar u borilačkim veštinama kao što tvrdiš, s lakoćom je mogao da razoruža tvog oca. I kako je, pobogu, Matijas uspeo da uđe u stanicu, i to sa oružjem?

Zavrtela je glavom. - Ne mogu tako da razmišljam. Ne mogu da se udubljujem u to šta bi bilo kad bi bilo i razrađujem svaki scenario. Šef mi je ranjen, a ja sam kriva za to.

- Zaboga, Rubi, zar već nismo vodili ovakav razgovor? Kako si, dođavola, *ti* kriva za ovo?

Rubi je ustala sklonivši nekoliko uvojaka s lica koji su joj ispali iz repa. - Zato što je on moj jebeni otac! Kada će se sve ovo završiti, Rajane?

I ja bih to voleo da znam. Nisam imao odgovor na to pitanje, pa sam samo rekao: - Isama znaš da nisi kriva.

- Bio je tamo. Bio mi je nadohvat ruke, ali sam ga pustila da bih spasla šefa, koji je možda bio njegov saučesnik. Donela sam pogrešnu odluku.

- Uradila si ono što si smatrala ispravnim. Niko ne može da ti prebacuje zbog toga.

- Ali šta ako sam ga pustila da pobegne da bih spasla čoveka koji je možda bio u dosluhu s njim?

- Verovala si svom šefu. Već neko vreme ga poznaješ. On je uvek bio dobar policajac, zar ne?

- Koliko znam, jeste. Nema nijednu mrlju u biografiji. Ipak, to ne mora ništa da znači.

- Rubi, nisi vidovita.

- Trebalo je da budem. Kada je u pitanju Teodor Matijas, trebalo bi da sam dosad naučila da čitam misli, jebote. - Ponovo je sela. - Dođavola! Trebalo je da sledim svoj instinkt. Imala sam osećaj da se neko poigrava mnome, da je Mark nekako upleten u to. Zašto se nisam ponašala u skladu sa tim? Do sada sam uvek slušala svoju intuiciju.

- Je li njegova žena ovde? - upitao sam.

Klimnula je glavom. - Tamo je, sa nekom rodbinom. - Pokazala je prema ženi u ogromnoj čekaonici, oko koje je stajalo još nekoliko ljudi.

- Kakva je prognoza?

- Lekari još ništa nisu rekli. Ipak, bolje bi mu bilo da je živ. Imam mnogo pitanja za tog skota.

- Ne znaš pouzdano...

- Znam, znam - rekla sam. - Ovo je poslednji put da nisam poslušala intuiciju. Poslednji put, jebote. Kako sam mogla da budem toliko glupa?

Pomazio sam je po podlaktici. - Nemoj da kriviš sebe.

- Lako je tebi da kažeš.

Hteo sam da joj odbrusim i započnem raspravu, ali sam se uzdržao, ne dopustivši da mi reči izlete iz usta. Neću sada da je opterećujem pričom o poseti svojoj majci. Kasnije ću da joj pričam o tome.

- Izvini - brzo je dodala, - Nije trebalo to da kažem.

Ne, nije, ali joj ipak to nisam rekao.

Lekar u plavoj bolničkoj uniformi ušao je u čekaonicu i prišao pravo supruzi Rubinog šefa, Razmenili su nekoliko reči i žena je odmah briznula u plač.

- Izgleda da se nije izvukao. Eto kako prođe svako ko se petlja sa mojim ocem. - Suza se skotrljala niz Rubin obraz. Ljutito ju je obrisala. - On ne zaslužuje da pustim ijednu suzu zbog njega. Niti iko ko je sarađivao sa mojim ocem.

Uhvatio sam je za ruku i povukao da sedne pored mene. - I dalje ne znaš šta se tačno desilo.

- Sada, pošto je umro, nikada neću ni saznati.- Uzdahnula je, - Pretpostavljam da bi trebalo nešto da kažem njegovoj supruzi.

- Ne, ne moraš. To može da sačeka. Sada je rodbina s njom. Biće ona dobro. Ti i ja moramo da odemo odavde što pre.

- Kuda ćemo?

- Šta kažeš na večeru?

Prekrstila je ruke preko grudi. - Nije mi do jela.

- Dobro. Onda ćemo u hotel.

Usiljeno se osmehnula. - Stvarno nisam raspoložena za to, Rajane.

Nasmešio sam se i uhvatio je za ruku. - Prepusti to meni.

*

Pružio sam Rubi čašu vina koje sam nasuo iz boce sa etiketom *merlo stil*, kupljene u hotelskom baru.

Otpila je poveći gutljaj i uzdahnula. - Dobro je - rekla je.

- Žao mi je što si morala da prođeš kroz sve to - kazao sam.

- Večeras? Ili tokom čitavog života? - Otpila je još jedan gutljaj vina.

- I jedno i drugo. Nagledala si se svega i svačega, previše i za tri života.

- Kao i ti. I menije žao.

Okrznuo sam joj usne svojima; samo taj mali kontakt bio je varnica koja mi je zapalila prepone. - Hoćeš da pričamo?

Opet je uzdahnula. - O čemu? O čemu više ima da se priča? To je što je. - Osmehnula se. - Znaš šta? Hoću da se tucam.

Razrogačio sam oči. Nisam mogao da verujem da je to izgovorila devojka koja je do pre samo nekoliko nedelja bila devica i koja je pre samo nekoliko minuta rekla da nije raspoložena za to.

- Tako nećeš pobeći od problema - rekao sam joj. - Sam bog zna da sam i to pokušao, kao što znaš.

- Da, no ima li nečeg lošeg u tome što želim da se osećam dobro, pa makar i nakratko?

Osmehnuo sam se. - Baš ničeg. - Uzeo sam joj čašu i spustio je na sto. Pogledao sam je. Izgledala je iscrpljeno; kosa joj je poispadala iz repa, a kapci su joj bili teški. Nosila je svoju uobičajenu policijsku uniformu, sa sve onom košuljom. Moraćemo još da poradimo na njenom stajlingu...

Međutim, sada sam samo hteo da je utešim, a da budem iskren, i samom mi je bila potrebna uteha.

Tokom razgovora sa majkom prilično sam se uzdržavao da ne prasnem. Bio sam ljut na nju i na kraju sam joj rekao da je zla veštica. Ništa bolje nije ni zaslužila. Da li je moj otac stvarno negde zatočen? Dobro sam znao da ne treba slepo da verujem u ono što mi majka govori. Otišao sam besan odande, rekavši da neću da se vraćam.

Međutim, to je bila laž.

Opet ću otići kod nje. Odlaziću joj u posetu sve dok se ovo ne razreši.

Moja prokleta majka...

Dala mi je onu narukvicu. Narukvicu sa safirima, koju joj je navodno poklonio moj otac. Još od tada je nosim unaokolo u džepu. Ne znam ni sam zašto. Sigurno ne zato što mi je Vendi nedostajala i da bih time nadomestio njeno odsustvo. Ne podnosim ženu koja mi je podarila život. Zato sam smatrao i da je ta narukvica uprljana njenom pokvarenošću.

Međutim, nije, nije uprljana. Pripadala je mojoj baki.

Dok sam posmatrao Rubi i primetio da se boja njenih očiju odlično slaže uz safire kojima je srebrnastobela narukvica optočena, najednom sam shvatio šta ću s njom.

Pokloniću je Rubi. Savršeno će istaći njen porcelanski ten.

Neobično je što mi ranije nije palo na pamet da joj je poklonim, ali sada, gledajući je ovako utučenu i potištenu, pozeleo sam da joj je dam. Taj komad nakita je bio kao stvoren za nju. Nikada ne bi bio toliko lep na Vendi - a čak ni na mojoj baki, sudeći po fotografijama - ali uz nju će Rubina lepota savršeno doći do izražaja.

Izvadio sam je iz džepa. Bila je prilično teška. - Imam nešto za tebe. - Otvorio sam šaku i pružio joj je.

- Šta je ovo?

- To je narukvica. Kao stvorena je za tebe. Nisam to shvatao sve do sada, ali zato je i imam. Da bih je dao tebi.

- Nisi je kupio?

Nisam hteo da je lažem. Da li će je uzeti kada sazna istinu?

- Majka mi ju je dala. Rekla je da je pripadala mojoj baki i da ju je dobila na poklon od mog oca kada sam se rodio, - Prezrivo sam othuknuo, odmahnuvši glavom.

- Nemam pojma da li je to istina. Ko to može znati, jebote? Samo znam da sam je čuvao i nosio sa sobom razmišljajući šta da radim s njom i kada sam te pogledao, jednostavno se sve uklopilo.

Prešla je prstima preko narukvice. - *Lepa je, zaista.*

- Napravljena je za moju baku, ali je kao stvorena za tebe.
- Je li? - Ugrizla se za donju usnu. - Ne mogu da je uzmem
- rekla je i vratila mi ju je.

Odjednom mi ništa nije bilo tako važno kao to da ona uzme narukvicu i nosi je - kao da sam time hteo da izvučem bar nešto dobro iz povezanosti sa ženom koja me je rodila.

- Molim te. Želim da je uzmeš. Ozbiljno ti kažem. Nisam imao predstavu zašto je dospela kod mene, ali sada znam. Evo. - Uzeo sam narukvicu i zakačio je oko njenog desnog zgloba. - Savršeno ti pristaje. Zaista, kao da je napravljena za tebe. Pogledaj kako ti lepo ističe ten. A i slaže ti se sa bojom očiju.

- Nije to za mene - dobacila je uz primesu podsmeha.

- Pogledaj me. Ne mogu da nosim ovako nešto.

- Možeš. - Prešao sam prstima preko njenog zgloba. - Prelepa si. Lepša si od svih svetlucavih drangulija na svetu zajedno.

Zavrtela je zglobom. - Teško da se može reći da je ovo drangulija.

- Možda nije, ali tebi stoji savršeno. Zadrži je, molim te. Meni za ljubav.

- Stvarno je predivan poklon, ali ti ovo nisi kupio kao poklon za mene, Rajane. Zašto ti je toliko važno da je uzmem?

- Kako da joj objasnim? - Zato što ne verujem da bih uspeo da odaberem nešto što ti lepše pristaje od ovoga, dušo. A i ako je budeš uzela i nosila, znam da je uvrnuto, ali na to što mi je Vendi Madigan majka neću više gledati kao na prokletstvo. Možda će iz toga proizići i nešto dobro.

Nasmešila se i pomilovala me po obrazu, a narukvica je zasvetlucala. - Nešto veoma dobro je već proizašlo iz toga, Rajane, a to si *ti*.

Srce samo što mi se nije istopilo. Koliko samo volim ovu ženu. Privukao sam je u nežan zagrljaj. - Stvarno si divna - prošaputao sam joj na uvo. - Zadrži narukvicu, molim te.

- Ako ti to toliko znači, zadržaću je - rekla je odmaknuvši se. - Ali iskreno, gde ću ja ovo da nosim? Na posao svakako ne mogu.

- Nosićeš je večeras - rekao sam joj. - Nosićeš tu narukvicu... i ništa više.

37.

Rubi

Neobično se osećam što sam navikla da izvodim striptiz za Rajana. Izgleda da voli da ja budem gola, a da on ostane obučen. Da budem iskrena, i meni se tako dopada. Donekle sam se osećala ranjivo, to da. Veoma ranjivo. Međutim, ta ranjivost bila je isprepletana sa urođenim osećajem moći.

Žena je moćno biće, a njena moć se krije u ženstvenosti. Ja sam svoju ženstvenost toliko dugo krila da tu moć nikada nisam iskusila. Otkad znam za sebe, trudila sam se da izgradim snažno telo i snažan um, nikada se ne obazirući na svoju ženstvenost. Do sada sam mogla bez nje. Bar sam tako mislila.

Sve do sada.

Oslobodila sam telo odeće i stala pred njega naga, ostavivši na sebi jedino narukvicu sa safirima kao ukras. Bradavice su mi se napele dok me je nemo posmatrao, a pod farmerkama, ispod pojasa, pojavila se izbočina. Moć.

Imam moć nad njim.

I to mi se sviđalo. Veoma.

Svaki put bih se ja razgolitila za njega, a on bi me obučen napao, doveo do vrhunca, i na kraju prodro u mene, ne udostojivši se da skine odeću. Ovog puta pak nije bilo tako.

Ostao je na odstojanju iako sam čeznula da me uzme, da me osvoji.

Ćutala sam nekoliko trenutaka gledajući ga netremice, ali morala sam nešto da kažem. - Šta to radiš?

- Ti si uvek izvodila striptiz za moje oči. Red je da i ja tebe počastim.

Ostala sam bez daha kada je počeo da otkopčava košulju, dugme po dugme. Posle svakog otkopčanog dugmeta preda se mnom ukazivao novi deo njegove preplanule kože, a srce mi je kucalo sve brže. Žudela sam da ga dodirnem, osetim njegovu kožu pod prstima, ali uzdržavala sam se, opčinjena njegovim pokretima, napinjanjem mišića, šuštanjem njegove odeće dok se svlačio.

Rajan Stil je bio neopisivo lep. Remek-delo prirode. Košulja mu je pala na pod. Zatim je podigao nogu i otarasio se jedne čizme, a onda i druge. Polako je raskopčao kaiš i farmerice. Kliznule su mu niz kukove zaustavivši se kod gležnjeva. Skinuo ih je stopalima, kao i čarape.

Rajan Stil je stajao nag preda mnom u svoj svojoj lepoti, a njegov ud je štrcao ka meni u svoj svojoj veličanstvenosti.

Stajala sam nepomično i nemo piljila u njega, opirući se porivu da posegnem za njim, pređem prstima preko zategnutog tela, uhvatim ga za čvrsti ud i zavučem ga u sebe.

Duboko sam udahnula.

U vazduhu se osećao miris vanile, ali i nečeg drugog. Miris Rajana. Mešavina mog mirisa i te muževne arome zemlje. Ponovo sam udahnula, dopustivši da ta opojna mešavina prodre u najdublje slojeve mog tela.

Prišao mi je i podigao mi ručni zglob, zagledavši se u skupoceni komad nakita koji sam nosila.

- Prelepa si. Savršeno ti stoji.

Pogledala sam je i ja. Safiri su bili tamnoplavi poput boje ponoćnog neba i isticali su moj svetao ten, a platina je svetlucala srebrnastim sjajem.

- Nikada nisam ni sanjala da ću nositi ovako nešto - rekla sam. - Nikada nisam ni sanjala da ću uopšte imati nešto ovako savršeno lepo.

- Nije ona lepa - rekao je milujući me po podlaktici - nego ti. - Privukao me je sebi.

Usne su nam se spojile, isprva nežno, klizeći jedne preko drugih, milujući se. Razdvojila sam ih za njega i odmah osetila njegov nemiran jezik. Uzvratila sam mu poljupcem, prepustivši se laganom ritmu i nežnosti. Nismo se često ljubili ovako. Obično smo bili divlji. Ali ne i ovog puta. Ovo je bio nežan poljubac. Poljubac utehe, a ne pohote.

Uteha mi je sada bila preko potrebna.

Nastavili smo da se ljubimo, držeći čvrsto ono drugo u zagrljaju, pomalo se njišući kao da smo na podijumu i plešemo uz baladu.

U glavi su mi svirale razne melodije. Muzika koju prvi put čujem obavijala nas je, titrajući u vazduhu dok smo plesali u laganom ritmu. Poljubac je postao strasniji, ali ne onako kao da smo gladni jedno drugog. Tešio me je poljupcima. Usne su nam se stopile od vreline, a pošto sam ga ljubila zatvorenih očiju, imala sam utisak da lebdim na oblaku. Na mekom, ružičastom oblaku utehe i ljubavi.

Iako su mi između nogu sevale varnice od neizdržive vreline, nisam imala želju da prekinem poljubac i zatražim nešto više. Digao mu se i sada mi je pritiskao stomak; i ja sam žudela za tim. Međutim, ni on nije napravio nijedan pokret koji bi ukazao da želi da prekine poljubac.

Nastavili smo naš lagani, čarobni ples sve dok nisam blago udarila nogom o ivicu kreveta. Rajan se nije odmakao nego me je brzo podigao u naručje, ne odvajajući usne od mojih, a onda smo legli na krevet, i dalje se ljubeći.

Nadvio se nad mene, oslanjajući se na ruku da me ne bi suviše pritiskao. Nismo prestajali da se ljubimo. Odmicali smo se samo da bismo se prepuštali lepoti kratkih poljubaca samo usnama i ponovo spajali usne i uplitali jezike.

Dugo smo tako uživali.

Temperatura u mom središtu je porasla i počela sam da njišem kukovima napred-nazad. Rajan je polako prodro u mene, toliko lagano da u početku gotovo nisam ni osetila.

Bila je to slatka ispunjenost. Savršena uteha.

Stenjao je, ulazeći i izlazeći iz mene.

Njegovi uzdasi odzvanjali su mojim telom.

Obavila sam nogu oko njegovog struka, klizeći niz njega dok su nam se tela spajala iznova i iznova. Bilo je to lagano i nežno vođenje ljubavi - nešto što do sada nisam iskusila.

Rajan mi uvek pokaže nešto novo.

Sve što želim jeste da budem sa njim. To je sve što mi treba. Kad bih mogla zauvek da ostanem s njim, da budemo kao dva pustinjaka i nikada ne izađemo iz ove sobe...

Odagnala sam tu misao, jer sam bila svesna da je to nemoguće. Nisam htela da me opsedaju puka sanjarenja. Ne sada.

Prepuстила sam se uživanju u sadašnjem trenutku. Obavila sam obe noge oko njegovih leđa i naslađivala se time što je u meni. I dalje je polako radio kukovima napred-nazad, ulazeći i izlazeći iz mene, a ja sam osećala svaki centimetar njegovog tvrdog uda unutar svojih zidova.

Bilo je to vrhunsko uživanje i rado sam mu se predala. Osetila sam da sam potpuna u toj sjedinjenosti sa njim.

Rajan je na kraju odvojio usne od mojih, napravivši trag od poljubaca od mojih usana ka uhu. - Moram da svršim, dušo.

Zajecala sam i na kraju se rastala od osećanja slatke utehe, približavajući se vrhuncu, koji je bio neminovan.

- Svrši - rekla sam mu. - Svrši sa mnom, Rajane,

Prinela sam usne njegovom vratu i počela da sisam glatku kožu dok me je orgazam tresao kao zemljotres. Zamišljala sam da letimo, lebdimo iznad tla, među oblacima, dok su nam oboma tela drhtala od siline vrhunca. Ovaj orgazam je bio drugačiji. Mislila sam da se odričem utehe kada sam se prepustila da bih svršila, ali to osećanje je još uvek trajalo. Iako mi se telo treslo, što je bila reakcija na fizički zanos, uteha me je obavijala kao meki veo.

Oboje smo ostali bez daha kada je drhtanje uminulo. Uprkos tome, ono predivno zadovoljstvo me je i dalje preplavljivalo.

Nekoliko trenutaka smo samo tako ležali u tišini.

Rajan se na kraju okrenuo na leđa.- Čoveče.

- Baš tako - složila sam se.

- Dušo, ne znam za tebe, ali meni je upravo ovo trebalo.

- I meni. Mislim da smo oboje tražili utehu.

- To sam shvatio tek sad kad si to izgovorila. - Nasmešio se. - Hvala ti.

- Zašto mi zahvaljuješ?

- Zato što mi uvek daješ ono što mi treba, Rubi. Kad god ti to tražim, ili mi dopustiš da uzmem šta mi treba ili da ti to dam. Šta god mi je potrebno.

- Ovaj... Nikada nisam razmišljala o tome. Ali znaš da te volim, Rajane. Pružiću ti šta god poželiš samo ako mogu.

- Zato si ti posebna.

Nije bilo ničeg posebnog u vezi sa mnom, ali nisam imala nameru da se nadmudrujem sa Rajanom u trenucima

blaženstva. Reč posebnost može se upotrebljavati samo u kontekstu Rajan Stila i njegove braće.

- Znaš, pre ili kasnije ću ipak morati da se vratim u svoj stan.

- Zašto? Moja kuća na ranču bi ti savršeno odgovarala, a tamo ima mnogo prostora, pa možeš da biraš gde ćeš da se smestiš.

Opet smo se vratili na tu temu. Nisam bila spremna da se preselim kod njega, ali nisam htela da se raspravljamo posle ovako predivnog vođenja ljubavi. Zato sam samo rekla:

- Smislićemo već nešto.

Zakikotala sam se kada mu je stomak zakrčao.

- Izgleda da smo zaboravili da jedemo - rekao je. - Sada više ništa ne radi.

- Da pozovem rum-servis? - rekao je upitno podigavši obrve.

- Sigurno je prošla ponoć.

- Da vidim šta mogu da uradim.- Ustao je i počeo da traži telefon po džepovima farmerica.

Iskoristila sam priliku i balavila pred predivnim prizorom - njegovom kao izvajanom zadnjicom. Sećam se da sam, dok smo bili na Jamajki, slučajno dodirnula njegov anus. Onda sam se plašila toga, a sada sam želela da istražim i najsitniji delić njegovog prelepog tela, uključujući i zabranjene zone.

Na trenutak mi je telom prostrujala jeza. Ako sam ja to osećala... verovatno je i on.

I dalje sam bila prilično neiskusna kada su muškarci u pitanju. Umirala sam od želje da načnem tu temu iako me je to pomalo plašilo. Ako ni zbog čega drugog, ono zbog toga što sam želela da ga dodirnem tamo, a možda i da ga liznem. To ni u ludilu ne bih mogla da radim s nekim drugim. Ali s

Rajanom... S njim sam želela sve da probam. Sve što je kosmos imao da mi ponudi.

Rajan se ponovo okrenuo prema meni, i dalje nag, pa me upitao uz osmeh: - Šta kažeš da naručimo na picu?

- Zvuči savršeno - odgovorila sam.

- Doneće je za oko pola sata. Ne znam šta bismo mogli da radimo do tada?

38.

Rajan

Rubi je i dalje ležala na krevetu glave poduprte jastucima. Telo joj je sijalo, orošeno znojem, a sa ručnog zgloba joj je svetlucala narukvica sa safirima. Na trenutak sam zamislio njeno telo u bikiniju od safira i platine. I sa možda nekoliko sitnih dijamanta zbog jačeg efekta.

Međutim, Rubi nisu bili potrebni takvi ukrasi. Ona je najlepša kad je gola i kada joj je kosa puštena. Kosa joj je još uvek bila vezana u rep, sada već malo razbarušen. Povukao sam je napred i skinuo joj gumicu sa kose.

- Zaboga, Rajane. Sad ću biti sva čupava.

- Nećeš. Prelepa si.

Oborila je pogled, postidevši se.

Podigao sam joj bradu, nateravši je da me pogleda u oči. - Sve u vezi sa tobom je predivno, Rubi. Svi to uviđaju sem tebe. Trudila si se da skrivaš tu svoju lepotu, da je pokrivaš, ali ja sam je primetio. - Osmeh mi je zaigrao na usnama. - I, znaš šta? Mislim da još nisi doživela ni približno dovoljno orgazama.- Brzo i kratko sam je poljubio, a zatim sam joj pomazio vrat nosom, spuštajući se naniže, uštinuvši obe bradavice usnama. Na kraju sam joj raširio noge i udahnuo onaj njen sladak miris.

I uronio sam. Zavukao sam jezik u vlažan otvor, štipkajući joj klitoris. Imala je tako dobar ukus sada kad su nam se sokovi pomešali. Pogledao sam je odozdo, videvši da me ona već

posmatra pomalo zamućenog pogleda. - Mislim da bih mogao večno ovako da te ližem, dušo.

Nastavio sam da je stavljam na slatke muke, zavljučeci jezik u ono vlažno grotlo, a onda sam ubacio i dva prsta. Samo to je bilo potrebno da je povedem preko ivice. Snažno me je stegla za ruku, pa sam na trenutak odvojio usta od nje da bih posmatrao kako joj usne drhte u ritmu talasa vrhunca koji ju je zapljusnuo.

Ali samo na trenutak. Zatim sam ponovo zario jezik u nju.

- Rajane! - kriknula je. - Rajane! Gospode!

Rubi je još bila neiskusna.

- Divota - prošaputao sam posmatrajući raj među njenim nogama.

Međutim, ona me je zgrabila za kosu i povukla naviše. - Želim te u sebi. Odmah. Molim te.

Morao sam da joj se povinujem pošto me je tako lepo zamolila. Lagano sam se podigao, uštinuvši usput obe ukružene bradavice, a onda sam uronio u njeno užareno grotlo.

Blaženstvo.

Potpuno me je obgrlila iznutra. Bez ikakvih prepreka. Kao da je njena unutrašnjost stvorena baš za mene. Stenjao sam dok sam ga izvlačio i ponovo prodirao u nju. Pravi raj. Zemlja blaženstva. Pravo u raj među nogama žene koju volim.

Zatvorio sam oči i prepustio se trenutku, toj ženi, dok sam...

Neko je pokucao na vrata.

Zastao sam u pola pokreta.

Rubi se zakikotala. - Stigla je pica.

Kao da je i moj stomak shvatio da je hrana blizu, odmah je zakrčao.

- Sranje - procedio sam.

- Moraš da otvoriš, inače će dostavljač otići.

Izvukao sam ga, teška srca, i ustao, na brzinu navukavši farmerke, mada se iz aviona videlo da mi se digao.

Rubi je prasnula u smeh. - Ja ću otvoriti. - Ustala je i doviknula: - Samo trenutak! - Potom je ogrnula bademantil iz kupatila i izašla iz spavaće sobe.

Otišao sam u dnevnu sobu da joj se pridružim. Sipala je još dve čaše merloa i stavila dva parčeta pice na papirne ubruse.

- Dođi na klopu - pozvala me je.

Udahnuo sam miris začina i paradajza. Pice i vina. Posle toga ćemo na spavanje.

A onda... sutra.

Kad sam se vratio na ranč, projahao sam kroz vinograde da se uverim da je sve kako treba. Potom sam otišao na uobičajenu degustaciju onoga što je zrelo u buradi. Moraću da angažujem nekoga da mi pomogne. Džejd mi je pomagala u kancelariji kada je prvo došla u ovaj grad, ali se zaposlila u kancelariji državnog pravobranioca čim je položila pravosudni ispit. Otada nisam nikog drugog zaposlio.

Na pamet mi je pala Rubi.

Ona bi bila odlična za ovaj posao. Pametna je i brzo uči. Sem toga, voli vino i želi da nauči više o njemu. Međutim, znam da nikada ne bi napustila posao u policiji. Ne bih mogao to da tražim od nje. Smatrala bi to uvredom.

Sada je na poslu i najverovatnije odgovara na pitanja o smrti svog šefa. Još jedna osoba je izgubila život od ruke

Teodora Matijasa. Njeni i moji roditelji su pravi uzori, nema šta.

DNK ne laže. Zapitao sam se da li je Rubi ikada razmišljala da uradi analizu DNK. Moj sudbina je sada već zapečaćena, ali možda njena nije. Da li je potpuno sigurna da je ćerka Teodora Matijasa? Nije nimalo ličila na njega ako se izuzme boja kose. Naravno, to ne mora ništa da znači. Ni Tajson ni Džo nisu nimalo ličili na Dafni Stil sem što su imali istu boju kose kao ona.

Neću da načinjem tu temu, ali ako sama to bude pomenula, podržaću je ako poželi da uradi test. Međutim, da bi ga uradila, moramo da nabavimo Matijasov DNK. To već predstavlja problem.

Pogledao sam u telefon da vidim koliko je sati. Uskoro je vreme ručka. Sastaću se sa Tajsonom i Džoom u glavnoj kući da porazgovaramo o prstenu budućih zakonodavaca. Imam svašta da im ispričam.

- Da, tako je rekao. - Odgrizao sam komadić ukusnog hamburgera. - Đavo se krije u detaljima.

- Možda je to rekao tek onako - kazao je Tajson.

- A možda je baš nešto važno - dobacio je Džo. - Možda nam kroz zagonetku pokazuje kuda da tragamo dalje, kao što je rekla Melani.

- Ali zar nije pomalo neverovatno da je Brajsov teča sve povezao samo time što je pokrenuo kompjuterski program i malo izmenio oblik onog simbola? Moglo je da ispadne bilo šta - prokomentarisao je Tajson pijuckajući ledeni čaj.

- Jeste - odvratio je Džo - ali ne može se poreći da je u pitanju simbol za ženski pol. Ostala značenja možda jesu tačna, ko zna.

- Matijas ima tetovažu feniksa - dobacio sam. - To je još jedan simbol zla, odnosno, đavola.

- Narode - obratio nam se Tajson - ja sam poslednja osoba na svetu koja bi stala na Matijasovu stranu, ali hoću da kažem da mnogo ljudi voli feniksa kao simbol. Većina njih verovatno i ne zna da ga okultisti povezuju sa đavolom. Dođavola, pa i Džejd je nameravala da izabere tu tetovažu. Hvala bogu što nije.

- Moja majka mi nije mnogo pomogla - rekao sam.- Ali to me ne čudi.

- I neće ništa da kaže o ocu?

Odmahnuo sam glavom.- Samo je rekla da će nas pronaći kad bude spreman. I - progutao sam knedlu - manje-više mi je otkrila da ga negde drže zatvorenog.

- Šta?

- Ništa što ti ona kaže ne shvataj ozbiljno - rekao sam. - Ali otprilike je to htela da mi stavi do znanja.

- Moramo da ga pronađemo - rekao je Džo.

- Kako? Lari neće ništa da nam kaže - dobacio je Tajson. - A Vendi čak i ne zna šta je prava istina.

- Možda i *zna* - odvratio sam. - Rubi ima teoriju da postoje razlozi iza svake Vendine laži. Misli da je Vendi veoma proračunata.

- I Lari je rekao da je ta žena genije - dobacio je Džo.

- Lari je psiho - rekao je Tajson. - Imajte na umu da je učestvovao u svemu što su mi radili. Nije samo stajao sa strane i posmatrao.

- Tajse, svi su oni za psihijatriju. To je činjenica. - Džo je pročistio grlo. - Štaviše, postoji nešto što treba ozbiljno da uzmemo u obzir.

- Šta to? - upitao sam.

- Treba da razmotrimo mogućnost da je možda i naš otac bio poremećen koliko i svi ostali članovi tog društva.

39.

Rubi

Kada sam po stoti put ispričala šta se prethodne večeri desilo između Marka i mog oca, napokon su me pustili da idem.

Trebalo je da se vratim u hotel i to sam i nameravala, ali Rajan mi je poslao poruku da će se kasno vratiti u grad, jer mora da popriča sa braćom. Mogu samo da zamislim o čemu će razgovarati. Zato sam odlučila da iskoristim dodatno slobodno vreme i odem u posetu teći i tetki, Rodniju i Eriki Kejts. Erika je očeva sestra i čitavog života se potuca po mentalnim bolnicama. Njihova ćerka Đina, koja je bila Melanina pacijentkinja, navodno je izvršila samoubistvo zato što nikako nije mogla da prevaziđe to što ju je moj otac seksualno zlostavljao dok je bila dete.

Moj otac - jebeni uzorni građanin.

Melani i ja smatramo da je verovatno ubijena i da ju je po svoj prilici ubio moj otac, a da je namestio da izgleda kao samoubistvo.

Iznenadila sam se kada mi je Melani rekla da je moj teča povukao tužbu protiv nje. Da nije nešto saznao u međuvremenu? To sam nameravala da otkrijem.

Odvezla sam se do kuće koju su iznajmili u gradu. Stigla sam pred ulazna vrata i pokucala.

Nisam očekivala da će teča otvoriti, pa sam se prijatno - ili možda neprijatno - iznenadila kada se pojavio na vratima.

- Detektivka - pozdravio me je.

- Moram da porazgovaram sa tobom.

Otvorio je vrata sa mrežicom. - O čemu, kog vraga? Izvoli unutra.

Ušla sam i krenula za njim u dnevnu sobu.

- Izvoli, sedi - rekao mi je.

Smestila sam se na kauč.

- I? Šta hoćeš? - upitao je, smestivši se na stolicu preko puta mene.

- Moja prijateljica Melani mi je rekla da si povukao tužbu protiv nje.

- Jeste, povukao sam.

- Drago mi je što si to učinio, ali me zanima zašto si to uradio.

Ustao je i nervozno se ushodao po prostoriji, a onda je ponovo seo. - Zar stvarno moram da ti kažem? Ti bi bar trebalo da znaš kakav je čovek tvoj otac.

- *Oduvek* si to znao, zato nemoj da mi prodaješ tu priču. Zašto si povukao tužbu? Imaš li možda neku novu informaciju o Đininoj smrti?

- Zar ne bi policajci saznali to pre mene?

- Što se policije tiče, slučaj je zaveden kao samoubistvo. To više niko ne dovodi u pitanje.

- Sem tebe.

- Da, Trudim se da isteram to do kraja. Ali dobro znaš, kao i ja, da moj otac nikada ne ostavlja tragove. U poslednje vreme je, međutim, postao malo neoprezan, sada kad Vejd i Simpson više nisu u igri.

Rodni je duboko uzdahnuo. - Nikada i ni zbog čega ne bih naudio svojoj ćerkici.

- Pa zašto si onda dopustio da joj moj otac naudi?

- Nisam mu dopustio.

- Ne pričaj gluposti. Oduvek si znao kakav je. Kako si smeo da je ostavljáš samu s njim? Kako?- Čvrsto sam se uhvatila za jastuče na stolici na kojoj sam sedela da ne bih ustala i izvukla pištolj.

- Ti to ne razumeš.

- Šta ne razumem? Da je moj otac manijak? Veruj mi, odavno sam to uvidela. Silovao bi me da nisam pobegla. Verovatno bih sad bila robinja nekom dileru droge da nisam uzela život u svoje ruke još u petnaestoj godini.

- Dakle, znaš.

- Da se moj otac bavi trgovinom ljudima? Da. To sam saznala od tvoje prijateljice Vendi Madigan mada sam i sama prokljuvila o čemu se radi.

- Niko od nas nije nameravao da to ode toliko daleko. - Protrljao je čelo. - Nikada nisam hteo da Erika i Đina budu upletene u ovo. Obe su prošle kroz pakao zbog toga.

- Pošto je Erika poludela, a Đina umrla, da, slažem se. Sigurno su prošle kroz pakao, pogotovu što si ti sve to mogao da sprečiš.

- Niko se ne može kajati zbog toga više od mene.

- Dozvolio si da ti se ovo desi pred nosom, Rodni. Nemaš privilegiju da se kaješ.

Na to nije ništa rekao.

- Moram da te pitam nešto. Je li Đina stvarno umrla?

- Naravno da jeste. Zašto to dovodiš u pitanje?

- Zato što nisam videla njeno telo. U poslednje vreme, kako sam приметila, ispostavlja se da mrtvi zapravo i nisu mrtvi.

- Zatekli smo je mrtvu u autu u garaži. Kremirali smo je.

- Dakle, ti si pronašao telo?

- Nisam. Erika ga je pronašla.

- Ali video si ga kasnije?

- Ne. Do tada ga je islednik već odneo.

U glavi mi je brujalo. - Hajde da nešto raščistimo. Ti uopšte nisi video leš svoje ćerke?

- Nisam. Mada je često viđam u košmarima.

Umalo sam povratila. - Molim te, poštedi me licemernog tugovanja. Dozvolio si da je moj otac siluje. Valjda ti je bar nešto značila.

Odmahnuo je glavom. - Ne shvataš.

- Veruj mi da mi je drago što ne shvatam. Ali ne menjaj temu. Kažeš da nisi video Đinino telo? Da ga je videla samo Erika?

Klimnuo je glavom. - Tako je.

Ovog puta sam ustala i počela da se šetam po sobi, gazeći cipelama sa gumenim đonom po izlizanom tepihu. - Jesi li siguran u to da je Erika videla telo? Jesi li siguran da je to bilo Đinino telo?

- Naravno da sam siguran! Erika me ne bi lagala u vezi s tim.

- Misliš? Ili možda nije umela da odredi razliku. Njeno mentalno stanje nikada nije bilo sjajno.

- Volela je svoje dete! Oboje smo je voleli.

Drugi put sam se jedva uzdržala da ne povratim. Ma koliko sam želela da mu saspem u lice da neko ko voli svoje dete ne sme da dozvoli da bude silovano, nisam htela da produbljujem tu temu.- Koliki uticaj moj otac ima na Eriku?

- Erika zna kakav je, ali on je ipak njen brat.

- Videla sam izvod iz knjige umrlih, Rodni. Piše da si ti pozvao policiju. Kako si mogao da javiš policiji ako uopšte nisi ni video telo?

- Erika je bila van sebe. Zato sam morao ja da popričam s policijom.

- Lažeš. Ako je islednik stigao tamo pre tebe, naveo bi Eriku kao lice koje je prijavilo smrtni slučaj. Nemoj da me praviš budalom.

- Ne radim to. Kunem se.

Zvučao je iskreno, ali to nije moralo ništa da znači. Ovi budući zakonodavci su očigledno vaspitavani da lažu. Nije bilo važno da li je to laž ili nije. Moj otac je već nekim čudom uspeo da uđe u bazu zaštićenih podataka i unese izmene. Stilovi su to otkrili. Neko je lako mogao da izmeni ime lica koje je prijavilo smrtni slučaj u Đininom izvodu iz knjige umrlih i navede Rodnija u toj rubrici. Jeste uvrnuto, ali ima smisla da je moj otac hteo to da uradi kako bi zaštitio svoju sestru od svakog mogućeg ispitivanja.

- Moram da porazgovaram sa Erikom.

Odmahnuo je glavom. - Ona ne želi da je bilo ko posećuje. Medicinska sestra je sada s njom.

- Jesi li joj obezbedio celodnevnu negu?

- Ne. To ne možemo da priuštimo. Osiguranje pokriva troškove za medicinsku sestru koja se brine o njoj svake večeri po četiri sata.

- Dobro. Možda bih mogla da pitam medicinsku sestru da li je u redu da porazgovaram s njom?

- To je nemoguće.

- Zašto?

Ustao je i zavukao ruke u džepove pantalona.

- Zato što ta medicinska sestra ne postoji. Slagao sam. Mislio sam da ćeš je ostaviti na miru ako kažem da je uz nju medicinska sestra.

- Zaboga, Rodni, ne želim da joj naudim. Samo hoću da popričam s njom. Đina mi je bila sestra od tetke i koliko god želim da zaboravim svoje poreklo, u sve to je umešan moj otac. Možda ona zna nešto što će mi pomoći da ga pronađem.

- U tome i jeste stvar. Ona ne želi da ga pronađeš.
- Uprkos svemu što je uradio Đini? Kako je to moguće?
- Plaši ga se. Kao i ja.

Razrogačila sam oči. Nisam to uzela u obzir mada je trebalo. Moj otac je imao uvrnutu predstavu o odanosti najbližoj rodbini.

- Molim te, pusti me da popričam s njom. Ako se uznemiri, otići ću.

- Žao mi je. Ne mogu.

Pošto je Erika ionako potpuno luda, verovatno ne bi ni imalo svrhe da razgovaram s njom. Odlučila sam da ne vršim pritisak. Možda Rodni zna još nešto.

- Slušaj, moj otac je sinoć bio u gradu. Došao je u stanicu. Sigurno mu je neko pomogao. Da se nije tebi obratio?

- Nije. Nema on toliko poverenja u mene da bi od mene tražio pomoć.

- A u koga ima poverenja? U Vendi?

- Teško, a i ona je zaključana u ludnici.

- Znam. Ko bi još mogao da dođe u obzir?

- Simpson.

- On je mrtav. Ko još?

- Samo još jedna osoba mada se s njom još odavno gadno posvađao. A i taj je mrtav.

- Ko je u pitanju?

- Stil. Bred Stil.

Sedela sam u hotelskoj sobi i kucala na laptopu. Rajan još nije stigao, a nije mi ni poslao poruku već nekoliko sati, pa sam se zabrinula.

Takođe sam brinula kako ću da mu saopštim ono što sam saznala u razgovoru sa tečom, pogotovu to što je, kako je Rodni tvrdio, Bred Stil neko u koga moj otac ima poverenja... ili je bar nekada imao. To Rajanovom ocu nije naročito išlo u prilog.

Postoji mogućnost i da Rodni laže. Zapravo, nikome iz tog društva ne verujem ni reč.

Međutim, šta ako govori istinu? Šta onda to govori o Rajanovom ocu i o njegovoj upletenosti u ovo zamršeno klupko?

Nisam želela da razmišljam o tome. Ipak, jedno je sigurno. Ako je Bredford Stil živ, moramo da ga nađemo. Bez njega niko od nas neće moći da stavi tačku na sve ovo.

Trgla sam se kada se okrugla kvaka na vratima okrenula. *Opusti se, to je Rajan.*

Usne su mi se razvukle u osmeh kada su se vrata otvorila.

40.

Rajan

Krv mi se sledila u žilama.

Nije mi to prvi put tada palo na pamet, ali prvi put je to neko izgovorio.

Naš otac je možda psihopata kao i ostali iz njegovog društva.

Tajson je klimnuo glavom. - Džo je u pravu.

- Znam da jeste - rekao sam. - Samo ne želim da razmišljam o tome da su mi oba biološka roditelja mentalni bolesnici. Kakav li to luđački DNK nosim u ćelijama? Ne razumem. Šta se dogodi čoveku da postane takav? Šta ga nagoni da čini takva zlodela?

- Raje - obratio mi se Džo - kad bismo mogli da utvrdimo šta ih nagoni, rešili bismo ovu zavrzlamu.

- Otac je lepo živeo - nastavio sam. - Imao je divne roditelje, koji su ga voleli. Pošteno je radio i stekao bogatstvo. - Odmahnuo sam glavom. - Prosto ne shvatam zašto je sve pošlo naopako.

- Budi srećan što ne razumeš - odvratio je Tajson. - To znači da nisi nasledio taj njegov ludački gen. Drago mi je što niko od nas nije.

- Ali on je bio uzoran građanin - rekao sam. - Svi su ga poznavali i poštovali, i kao običnog i kao poslovnog čoveka.

- Onima koji gledaju sa strane često se čini da psihopate žive kao bogovi - rekao je Džo na to. - Evo, na primer, Vendi. Ona je bila ugledna novinarka. Tom Simpson je, eto, bio naš

gradonačelnik, a Lari državni pravobranilac. Sada znamo da su svi oni vodili tajni život.

Trgao sam se. - Hoćeš da kažeš da je i naš otac imao tajni život?

Džo je uzdahnuo. - Mislim da je to sada već očigledno. Već sam nadugačko razgovarao o tome sa Melani. Mnoge psihopate nikada ne dolijaju zato što su inteligentni i umeju da zataškaju svoje zločine. Takvi su naš otac, Tom, Lari i Vendi. To nisu glupi ljudi.

Počeo sam se po glavi. - Hoću da saznam sve pojedinosti o svom životu i kako sam uopšte došao na svet.

- Pa to već znaš - rekao je Tajson.

- Ne, ne znam. Ne znam pouzdano da li se otac kresao sa Vendi. - Rubina uvrnuta teorija mi se stalno vrtela u glavi i mada sam je isprva odbacio, često sam se vraćao na nju, razmatrajući je iznova. - Ne bi me čudilo da se nekako dokopala njegove sperme i otišla na veštačku oplodnju.

- Kako je mogla da se dokopa njegove sperme? Sumnjam da je otac ikada išao u banku sperme. Znam da ne želiš da veruješ u to, Raje, ali naš otac jeste spavao sa Vendi.

- U pravu si. Ne želim da znam.

- Niko od nas to ne žel - složio se Tajson - Svi smo mislili da naš otac nije takav čovek. Ali jeste bio sa njom. Ti si dokaz.

- Ipak, želim da to dublje istražim. Pozvaću sve banke sperme u Koloradu - Nisam se uzdržao i prasnuo sam u grohotan smeh, - Blagi bože, šta ja to trabunjam? Otac nikad ne bi donirao spermu, a takvi podaci su ionako verovatno strogo poverljivi.

- Verovatno smatraš da zaslužuješ objašnjenje za ono što se desilo - rekao je Džo. - Ali vreme je da se pomiriš sa činjenicom da objašnjenja nema, uglavnom, ne onakvog koje trezveni ljudi smatraju logičnim.

- Zato dovodimo u pitanje očevu mentalno stanje - složio se Tajson.

Nisam mogao da osporim zapažanja svoje braće, ali prosto nisam bio spreman da se pomirim sa tim da sam potomak ne jednog psihopate već njih dvoje. Kako je, dođavola, došlo do toga? Otac je voleo majku... to jest Dafni. S druge strane, moja majka tvrdi da je voleo nju i samo nju.- Ne vidim nijedan dokaz da je otac voleo Vendi ako se izuzme to što ona tako tvrdi - rekao sam.

- Ni ja - kazao je Džo. - I meni je to nelogično od samog početka. Ako su bili toliko zaljubljeni jedno u drugo, zašto ona nije stupila na scenu kada je majka umrla? To nema nikakvog smisla.

Oteo mi se uzdah. - Možda nikada nećemo saznati odgovore na sva pitanja. Nikome od njih se ne može verovati, a to se odnosi i na našeg oca.

Tajson je klimnuo glavom. - Moram i to da prihvatim iako bih voleo da znam zašto sam morao da prolazim sve ono mučenje. Međutim, najvažnije je da pronađemo Matijasa i izvedemo ga pred lice pravde. Onu dvojicu smo već uhvatili. Vendi je u psihijatrijskoj bolnici. Ostao je još samo on.

- Da, ali taj najbolje ume da se izvuče. - Pogledao sam Tajsona, svog brata koga sam oduvek smatrao herojem. Nisam želeo da mu postavim ovo pitanje, ali morao sam. - Tajse... Čega se tačno sećaš u vezi sa danom otmice? Čega se sećaš u vezi sa mojim bekstvom?

Tajson je zatvorio oči.

- Ako ne želiš da pričaš o tome, ne moraš.

Otvorio je oči.- U redu je. Ali prvo mi reci šta te tačno zanima.

Vendi je već rekla Tajsonu i Džou da sam pošteđen zato što sam njen sin, a ja to nisam želeo da potvrdim. Međutim,

nisam imao izbora ako sam već hteo da mi Tajson odgovori na pitanje. Brzo sam prepričao svoj razgovor sa Vendi.

- Užasno me grize savest, Tajse - rekao sam. - Izjeda me to što su me poštedeli jer sam sin one ludače. Trebalo je da kidnapuju mene.

- Nemoj tako da govoriš - rekao je Džo.

- To je jače od mene. Moram da znam. Zar se tako sve odigralo, Tajse? Meni je ostalo u sećanju da me je držao neki čovek, ali da si ti nekako uspeo da ga šutneš među noge. Onda me je pustio, a ti si mi doviknuo da bežim.

- Da, i ja sam to tako zapamtio - rekao je.

- Dakle, ipak si to bio *ti*. Ti si me spasao. Vendi laže.

- Ma koliko i ja sam želeo da to pripišem sebi - dodao je Tajson - bilo bi sasvim logično da su Simpson i Matijas lako mogli da savladaju dvojicu malih dečaka. Tad sam imao deset godina. Po svoj prilici ga nisam baš jako udario u prepone.

Kao da mi je nakovanj pao na stomak. Tajson je potvrdio da on najverovatnije nije zaslužan što sam uspeo da se spasem.

- Ne budi tužan, Raje - rekao mi je, - Drago mi je što si uspeo da pobegneš. Ne mogu da se ljutim na tebe, jer ti nisi ni za šta kriv.

- Možda bi trebalo.

- Slušaj, ne mogu da promenim ono što se desilo, a i da mogu, zar misliš da bih i na sekund pozeleo da si ti proživeo onaj pakao umesto mene? Ni u ludilu! Da sam mogao da biram da li ćeš u njihovim kandžama biti ti ili ja, odlučio bih da to budem ja.

- A ja bih odlučio da budem ja - dobacio je Džo uzdahnuvši. - Ne bih se ni na trenutak premišljao.

Pažljivo sam pogledao svoja dva brata. Veoma su ličili jedan na drugog. Iako smo sva trojica ličili na oca, Tajs i Džo

su fizički bili sličniji. Sada smo saznali i zašto je tako. Da li bih i ja odlučio da muče mene da sam imao izbora?

Odgovor mi je odmah došao, bez oklevanja.

Bih.

Učinio bih sve da zaštitim braću.

- I ja bih - složio sam se.

- Tako rade braća - rekao je Tajson.

U tom trenutku sam shvatio da u suštini i nije važno da li sam zahvaljujući Tajsonu uspeo da pobegnem. Važno je da je pokušao da mi pomogne i rekao mi da bežim.

I dalje je moj heroj - moj brat u svakom smislu - i to će uvek biti.

Bio sam umoran kao pas kad sam stigao u hotel. Ubacio sam karticu i otvorio vrata. Unutra je bilo mračno. Rubi je sigurno već otišla na spavanje. Iako bih voleo da je malo gnjavim, bio sam stvarno iscrpljen, tako da bi mi bilo najbolje da i ja odem u krevet. Neću da je budim.

Nasuo sam sebi pola čaše vina da se malo opustim i sedeo nekoliko minuta u dnevnoj sobi, razmišljajući o razgovoru koji sam vodio sa braćom. Sva trojica smo došli do istog zaključka - moramo da pronađemo oca. To je jedini način da dobijemo neophodne odgovore.

Uzdahnuo sam i iskapio vino. Ono što bi me najbolje umirilo jeste da se ušuškam pored Rubi.

Spustio sam čašu na sto i otvorio vrata spavaće sobe. I u njoj je vladala tama. Brzo sam se svukao i zavukao u krevet.

Nje nije bilo tu.

41.

Rubi

Pođi sa mnom ako želiš odgovore.

Znala sam da ne treba da nasedam, jer svom ocu nikada ne smem da verujem. Nažalost, već sam odavno izvadila pištolj iz futrole na nozi i telefon iz džepa kad je prekoračio prag moje hotelske sobe nepozvan. Međutim, očajnički sam želela da saznam odgovore i mada se odlazak s njim lako može pokazati kao najveća glupost koju sam uradila, radoznalost je ipak prevagnula. Nisam se zapitala kako se domogao ključa moje sobe niti kako je uopšte ušao u hotel neprimećen.

Iako mu ne verujem - baš nimalo - mislim da me ne bi povredio. Za njega je, kako se čini, sve to igra. Držaće se tik izvan mog domašaja, ali neće me dirati.

Prvi put sam ga videla bez skijaške maske i plavih sočiva. Nosio je crne pantalone, duks sa kapuljačom i kapu sa logom *Kolorado rokisa*, sakrivši crnu kosu. I pretpostavljala sam da će se sakriti iza tog gangsterskog izdanja.

Nismo otišli daleko. Samo smo prešli u drugu sobu u istom hotelu. Na poslednjem spratu. Sela sam na stolicu, s nelagodom.

- Može vino? - upitao je.

- Ne, hvala. - Ne dolazi u obzir da budem ni iole pripita,

- Nadam se da ti neće smetati ako se ja poslužim?

- Samo izvoli.

Nasuo je sebi i potom seo naspram mene. - Lepo izgledaš.

- Treba li da ti zahvalim na komplimentu?

- To je tvoja stvar. Uvek si bila lepa devojčica, Rubi. Stvarno ne shvatam zašto stalno skrivaš tu svoju lepotu iza te muške odeće.

Možda zato što si pokušao da siluješ svoju ćerku i što si joj usadio strah od muškaraca još kada je bila tinejdžerka.

Neko vreme sam ćutala. - Rekao si da ćeš mi reći ono što me zanima - kazala sam na kraju.

- Hoću, ali najpre moraš da mi garantuješ da ću bez problema izaći iz zemlje.

- Nema sile - odvrtila sam. - Jesi li zaboravio da sam ja predstavnik organa reda? Mogla bih odmah da te uhapsim.

- Bez pištolja? Teško. - Otkopčao je duks da bih videla da ima futrolu na ramenu i glok u njoj.

Iako mi se stomak vezao u čvor, kao i svaki put kad bih se suočila s nekim naoružanim, nisam se iznenadila. - Da si hteo da mi naudiš, učinio bi to odavno. - S druge strane, već sam uveliko smišljala kako da ga razoružam.

- Možda. Ko zna. Sit sam se zabavio posmatrajući te kako svih ovih godina pokušavaš da me uhvatiš.

- Izgleda da si pronašao i druge načine da se zabaviš. Eto, na primer... tako što siluješ i mučiš ljude. I decu. Ko zna, možda ih posle toga prodaješ u belo roblje. Sigurno ti je baš zabavno, jer se inače ne bi time bavio.

Nasmejao se. Da čovek ne poveruje! - Radim to zbog para, mala.

- Nemoj da mi prodaješ ta sranja. Možda ih prodaješ zbog novca, ali ih siluješ i mučiš čisto zabave radi. Priznaj, đubre bolesno.

- Zar se tako priča sa ocem?

- Priča se kada ti je otac bolesno đubre.

Na to nije ništa rekao. A onda sam ugledala prsten. Nosio ga je na desnoj ruci. Isti kao onaj koji je pripadao Tomu Simpsonu. Nisam mogla da odvojim pogled od njega. Da li je i na njemu isti simbol? Nisam ga lepo videla iz tog ugla.

- Obećao si da ćeš mi odgovoriti na pitanja - ponovila sam.

- Hoćeš li poverovati u bilo šta što ti kaže bolesno đubre?
- upitao je.

Moram da priznam, mada nerado, da je bio u pravu. Srce mi je lupalo kao bas-bubanj, ali nisam smela da odam da sam napeta. Moram da ostavim utisak da sam pribrana i da ga se ne plašim.

- Mogu li da pogledam taj tvoj prsten? - upitala sam.

- Naravno. - Skinuo ga je i pružio mi ga. - Kad dođe vreme, pripašće tebi. Ti si moja kćer jedinica.

- Hvala bogu što sam jedinica. Tebi bi trebalo zabraniti da se razmnožavaš.

- Verovala ili ne, nikada nisam ni hteo potomstvo. Odavno sam ti rekao da je odnos sa tvojom majkom bio samo seks na jedno veče sa kobnim posledicama.

Zagledala sam prsten, pretvarajući se da nisam čula njegovu otrovnu opasku. Bio je isti kao Simpsonov; čak je na njemu bio ugraviran i onaj zagonetni simbol. - Šta ovaj simbol predstavlja?

- To je simbol jednog starog kluba čiji sam bio član nekada davno.

- Da, Klub budućih zakonodavaca u srednjoj školi. Znam sve o tome.

- Dobar si istražitelj i policajac, Rubi. Ponosan sam na tebe.

Šta reći? - *Tebe* još nisam uhapsila.

- Istina, ali ja sam neuhvatljiv. Strogo vodim računa o svemu. Veoma sam oprezan.

Uzdizanje sebe. Moraću da pitam Melani da li je to simptom psihopatologije. Tačnije, pitaću je ako odavde izađem živa.

- Da se vratimo na prsten - rekla sam. - Šta ovaj simbol predstavlja?

- Simbolizuje našu posvećenost jednih drugima i klubu, između ostalog.

- Koja je bila svrha tog kluba?

- Šta misliš? Bili smo budući zakonodavci.

- Kakve biste zakone donosili? Koliko znam, ti samo *kršiš* zakon.

- Razmisli malo. Pametna si. Pobogu, ti si, moja ćerka. Ah, da, ako kojim slučajem misliš da ipak nisi moja i da je možda u pitanju kobna greška, ne lupaj glavu uzalud. Uradio sam analizu tvog DNK kad je tvoja keva uhvatila šturu. Mislio sam da je ta bludnica možda dala lažne podatke za tvoj izvod iz knjige rođenih.

Ustala sam iako mi je žilama strujao strah, ali nisam htela da mu dozvolim da govori ružno o mojoj majci. Uхватила šturu? Pobogu, žena je umrla. - Nemoj više nikad da pominješ moju majku.

- Nema problema. Ali trebalo bi da znaš nešto. Tvoja majka mi te je dala. Zbog nje su te poslali meni.

Smiri se, Rubi. Samo pokušava da promeni temu da ne bi pričao o prstenu. Duboko sam udahnula i lagano izdahnula. Ništa nisam prokomentarisala.

Nastavio je da me podbada. - Pozvala me je telefonom i rekla mi da više nema para da te izdržava te da je red na mene da te čuvam.

- Umrla je. Zato su me dali tebi.

- Tvoja majka nije umrla, Rubi. Ja sam odbio da te uzmem, pa te je i ona napustila i onda si završila u socijalnoj službi.

Kada su me pozvali iz socijalnog, nisam imao izbora, morao sam da te uzmem. Ali da bih bio miran, morao sam da potvrdim da si moja.

Ne. Majka me je volela. Dala je sve od sebe. Preplavila me je duboka tuga. Očevo lice mi se zamaglilo i počela sam da žmirkam. Ponavljala sam sebi da moram da ostanem prisebna. Moram. - Lažeš, kretenčino.

- Ne lažem.

- Ma nemoj? A gde je onda moja majka?

- Pojma nemam. Misliš da me je uopšte i briga gde je ona?

- Mislim. Gde je, majmunčino?!

- Nije te htela. Nema svrhe da je tražiš.

- Lažeš! Majka me je volela. Volela me je. - Jedva sam se uzdržavala da ne zaplačem. - Odoh ja odavde. - Ustala sam i krenula prema vratima, ali me je čvrsto povukao za ruku, zadržavši me.

- Ne ideš ti nikuda.

42.

Rajan

Srce mi je tuklo kao pomahnitalo. Gde li je Rubi, dođavola? Uključio sam svetlo i osvrnuo se oko sebe. Torba joj je ležala na noćnom stočiću. Brzo sam je otvorio i istresao sve iz nje. Tu su joj bili i novčanik i telefon. Nikuda nije išla bez njih.

Pogled mi je odlutao ka komodi.

Pozlilo mi je od onoga što sam ugledao.

Na drvenoj površini komode ležao je njen službeni pištolj. Gde god da je, bila je nenaoružana.

Brzo sam pozvao policiju, ali samo su mi rekli ono što sam već znao - mora da prođe dvadeset četiri sata od nestanka punoletne osobe da bi se pokrenula istraga, tako da ne mogu ništa da preduzmu.

Nisam mogao da sedim skrštenih ruku. Sigurno nikuda ne bi pošla svojevolejno bez telefona i oružja. Zato sam krenuo u potragu. Počecu od njenog stana. Broju sa kog je joj je poslata poruka upozorenja da se ne vraća kući nije se moglo ući u trag. Ništa čudno.

Bio sam potpuno iznuren, ali morao sam da je pronađem.

Nisam mogao da zamislim život bez nje.

Strčao sam niz stepenice i odvezao se do Rubinog stana. Naravno, vrata su bila zaključana. Zvao sam bravara i dao mu gomilu zelembaća da ih otvori, a da se ne vide tragovi obijanja. Dakle, para uvek vrti gde burgija neće.

Ušao sam u stančić koji se sastojao samo od majušne dnevne sobe, čajne kuhinje, spavaće sobice i kupatila. Upalio sam svetla i počeo da pretražujem. Nisam znao šta tačno tražim, ali saznaću kad budem pronašao.

Pregledao sam krevet u maloj sobici i skinuo s njega prekrivače i posteljinu. Zatim sam pretražio fioke komode. U njima nisam našao ništa važno sem gomile jednostavnog pamučnog donjeg rublja. I garderober joj je bio pun praktične odeće i obuće. Došao je red na dnevnu sobu.

S jedne strane se nalazila polica za knjige. Čvrsto sam odlučio da pretražim svaki milimetar, pa sam redom izvlačio knjige i prelistavao ih, tražeći bilo šta što je možda sakrila među stranicama.

Ništa.

Sklonio sam jastučice sa sofe i zavlacio ruke u pregibe opipavajući. Iskopao sam neki zalutali sitniš, ali to je bilo sve.

Pogledao sam ispod sofe. Tu je ležala samo jedna knjiga. Izvukao sam je. Bio je to stari primerak *Odbrane prava žena Meri Vulstonkraft*. Čuo sam za tu knjigu. Autorica je bila majka Meri Seli, žene koja je napisala originalnu verziju *Frankenštajna*. Ova knjiga je napisana u osamnaestom veku i predstavlja jedan od prvih traktata o feminizmu. Prelistao sam je i nasumično otvorio stranicu.

Jedan papirić iz nje odlepršao je na pod.

Podigao sam ga.

Bio je svetloružičast, bezmalo kao starinska hartija koju je moja majka - odnosno žena za koju sam nekada mislio da mi je majka - koristila za pisma i beleške. S jedne strane je bilo nekoliko crteža. Progutao sam knedlu kad sam ih prepoznao. Jedan je predstavljao simbol ženskog pola. Drugi je bio simbol sa Simpsonovog prstena. Ostali su bili njegove varijante.

S druge strane bile su ispisane neke reči - citat iz dela antičkog pesnika Euripida.

Nema goreg zla od loše žene.

Pošto sam pretražio celu kuhinju i nisam pronašao ništa, potrudio sam se da sve vratim na svoje mesto i poneo knjigu Vulstonkraftove i papir koji je bio u njoj sa sobom. Poslao sam Rubi poruku, nadajući se da će pogledati telefon kad se vrati u sobu, ali nisam očekivao da će mi odgovoriti,

I nije mi odgovorila.

Knjiga me je zbunjivala. Rubi možda i jeste čitala ranu feminističku literaturu, ali onaj papir sa crtežima i citatom bio mi je prava zagonetka.

Neko je to podmetnuo. Možda je doneo i samu knjigu, ali je sigurno sakrio onaj papir među njene stranice. Neko je bio u Rubinom stanu, prethodno je upozorivši da se tamo ne vraća.

Onaj citat mi je odzvanjao u ušima.

Nema goreg zla od loše žene.

Zašto Euripid? Da nije on imao nešto protiv žena? Ne razumem se naročito u antičku književnost. Moraću to malo da istražim. I zašto se tu nalazio crtež prstena?

U tom trenutku mi je sinuo odgovor, težak kao tona cementa, koja se obrušila na mene i gurnula me u ponor.

Citat.

Simbol sa prstena.

I jedno i drugo se odnosi na jednu ženu.

Moju majku.

43.

Rubi

- Ma nemoj? Ne možeš da me zadržiš. Ne zanima me šta imaš u futroli. Odlazim. - Ustala sam i krenula ka vratima.

Nije pošao za mnom niti me je uhvatio za ruku da me zadrži. Ne, to mu je bilo ispod časti. Znao je šta će me zadržati.

- Znam gde je Bred Stil.

Stala sam i više nisam mogla da se pomaknem. Kao da sam upala u živi pesak. - Gde je? - upitala sam, ne okrenuvši se da ga pogledam u oči.

- Na sigurnom je. Krije se.

- Zašto? - Još uvek sam mu bila okrenuta leđima.

- To je pitanje sa mnogo mogućih odgovora. Mogu da ti kažem šta ja mislim, mada je i to samo nagađanje.

Ovog puta sam se okrenula ka njemu. Obično namirišem lažova na kilometar, ali moj otac je bio profesionalac. Kladim se u brdo para da bi prošao na detektoru laži. Kao da ima led u venama.

- Prvo mi reci gde je on - rekla sam.

- Na jednom imanju na obali Jamajke.

Jamajke? Nedavno smo bili na Jamajki. Džulijet i Liza su otete iz odmarališta na Jamajki. Mučnina mi se istog trena popela uz grlo.

- Kakvo je to imanje? Da li tamo trguješ ljudima? Jesi li zato branio Šejni da razgovara sa mnom?

- Šejna ima sreće. I veoma je pametna.

- Znam. Uspela je da pobegne od tvojih siledžija, hvala bogu. Njene drugarice, međutim, nisu imale toliko sreće.

- Njene drugarice su na sigurnom.

- Šta to znači? Da nisu mrtve? Teško da to u tvom svetu znači da su bezbedne.

- One su žrtve sopstvene gluposti.

To nisam mogla da poreknem. - Pa šta? Čovek ne bi trebalo da bude osuđen na doživotno ropstvo i poniženje zbog trenutka nepromišljenosti. Pred tim devojkama je bila svetla budućnost.

- Zaista? Glumica u usponu u Los Anđelesu ima na svakom koraku. Tamo stalno pronalazimo žene. Spremne su da učine sve samo da im se pruži ta velika životna prilika. - Iz njegovog glasa je izbijala uobičajena prepredenost ljudi sa one strane zakona.

Kiptela sam od besa. - Majku mu, i one su ljudi! Zašto daješ sebi za pravo da izigravaš boga koji njihov život drži u rukama?

Nisam očekivala nikakav odgovor niti mi je on šta rekao, Moram da se smirim i priberem. Otac je uspeo da skrene s početne teme - priče o Bred Stilu.

- Šta Bred Stil radi na nekom imanju na Jamajki?

- Tamo je otišao svojom voljom.

- Vendi je rekla Rajanu da ga negde drže zatočenog.

- To je između nje i Stila. Ne znam šta on tamo radi niti da li je zatočen ili nije. Samo mogu da ti kažem da ga niko nije primorao da ode tamo.

- Jesu li tamo Džulijet i Liza?

Nije bilo odgovora.

- A šta je sa Đinom? Je li i Đina tamo?

I dalje je ćutao.

Mog oca je bilo teško pročitati, ali da je Đina stvarno mrtva, rekao bi mi to. U to nema sumnje.

Moja sestra od tetke je, dakle, živa.

- Nije se ubila, zar ne? Falsifikovao si njen izvod iz knjige umrlih i ubedio si svoju sestru da je njena ćerka izvršila samoubistvo. Nije bilo nikakvog leša, zar ne? Ubedio si Eriku da je videla telo i da tako kaže Rodniju. Gospode, nije ni čudo što je žena poludela!

- Nemaš pojma o čemu pričaš.

- Stvarno? Mislím da sam poprilično blizu istine. Je li i Đina na tom imanju? Verovatno i nju obučavaju da postane robinja? Ili ste je već prodali?

- Pametna si cura. Shvatićeš.

- Već sam shvatila. Raskrinkaću te i strpaću te iza rešetaka, pa makar to radila dok sam živa.

- Možda, videćemo - rekao je, pogledavši me onim lukavim smeđim očima kroz polusklopljene kapke. - Ali uveravam te da to neće biti večeras.

Sobom se prolomio gromoglasan zvuk.

Oglasio se protivpožarni alarm.

Moj otac se pobrinuo da dođe do evakuacije zgrade da bi neometano pobećao. A ja sam samo stajala nenaoružana i nemoćna da ga uhvatim.

Neću čak ni da pokušam.

Prošao je pored mene, blago se očešavši o moju ruku. - Nemoj da ideš liftom, Rubi. U slučaju požara, uvek idi stepenicama. - Posle tih reči je izašao iz sobe.

Potrčala sam za njim, ali hodnici su već bili puni gostiju hotela. Bilo je kasno, pa su uglavnom bili u bademantilima i pidžamama. Posmatrala sam kako se kapa sa logom *Rokisa* udaljava sve dok mi nije nestala iz vidokruga, zamakavši niz stepenište.

Opet sam propustila priliku.

44.

Rajan

Prokletstvo! Otkud alarm u ovo doba noći? I dalje sam bio budan, naravno, zato što sam bio zabrinut za Rubi. Gde li je ta devojka? Otvorio sam vrata naše sobe. Ljudi su se tiskali po hodnicima, pokušavajući da se domognu stepeništa. Zavladao je opšti metež.

Onjušio sam vazduh. Nije se osećao dim. Možda je lažna uzbuna. Verovatno je neko dete mislilo da je zabavno aktivirati alarm. Srednjoškolske gluposti. Vratio sam se u sobu i zatvorio vrata za sobom. Neću da odem.

Brzo sam proverio telefon. Ništa. Šetkao sam se tamo-amo po sobi, toliko da sam verovatno izlizio onaj tanki hotelski tepih, U njenom stanu nisam naišao ni na šta što bi mi ukazalo gde da je tražim, a ni pomoću knjige i ovog papira nisam mogao ni da pretpostavim gde bi mogla da bude.

Ne smem da je izgubim. Ne sada. Zapravo, nikada.

Setio sam se naše prve šetnje plažom na Jamajki pod mesečinom.

Oči su joj bile plave i bistre kao nebo. Neverovatno je da sam ih video i u mraku. Očaravale su me.

Je li ovo stvarno ona devojka koja je sedela do mene u avionu, stidljiva kao mišić? Gospode, kako li će tek izgledati kada se skroz dotera za venčanje?

Čoveče. Ostao sam bez reči.

Vragolasto sam se nasmešio. Rajan Stil se upravo prebacio na režim ultrajlertovanja.- Možda sam hteo da se prošetamo.

Prevrnula je očima. Onim prelepim, plavim očima, - Ma, daj - odvratila je uz sarkastičan osmeh.

- Hajde da se prošetamo. Moolim te. - Još šire sam joj se osmehnuo.

- Hvala na pozivu. Rado.

Ponovo sam je dodirnuo po ruci.

Opet se odmakla.- Ti si, izgleda, malo nasrtljiv? A znaš dobro da nisam na to mislila.

Čoveče, ovo neće biti nimalo lako. Usne su joj još uvek bile tamne iako joj se tokom večere verovatno skinuo crveni ruž. To je prirodna boja Rubinih usana, tamnije nijanse nego što je se sećam iz aviona. Ah, bože, koliko su me uzbuđivale,

Nisam se ranije usudio to da pomislim, ali ova tena je izgledala očaravajuće.

Zanosno.

- Oboje smo ovde, a noć je predivna.- Pogledao sam noćno nebo, osvetljeno mesečinom i osuto zvezdama. - To je samo šetnja. - Iako sam žarko želeo da je ponovo dotaknem, nisam to učinio. Očigledno je da joj to nije prijalo mada nisam bio siguran zašto. Ništa joj nisam uradio što ne bih bilo kome drugom. Samo sam je potpuno bezazleno dodirnuo po podlaktici. Čoveče, ala je plašljiva.

Uzdahnula je. - Dobro.

Mislio sam da joj neće predstavljati problem da me uhvati pod ruku, pa sam je ispružio. Međutim, odmahнула je glavom i krenula.

Ovo će sigurno biti pravi izazov jer još nisam upoznao ženu koju ne mogu da namamim u krevet. Ta pomisao me je iznenadila. Kad sam to poželeo da budem sa Rubi Li u krevetu? Međutim, nije bilo sumnje da to žarko želim.

Stvarno sam to želeo.

Bila je slične građe kao Džejd i visine oko sto sedamdeset. Iako joj grudi nisu bile velike kao Džejdine, bile su samo malo manje. Imala je veće grudi od Melani, pa čak i od Džulijet. I voleo sam kako poskakuju. Male tvrde bradavice su štrčale ispod pamučne plave majice. Očigledno je da nije nosila grudnjak, a da se ja pitam, ne bi uopšte morala da ga nosi tokom čitavog putovanja.

Pitanje je samo kako da joj priđem. Obično bih devojkicu uhvatio za ruku, naročito ako se šetamo niz plažu u ponoć. Međutim, Rubi očigledno nije želela da je dodirujem. Nisam znao zašto, ali razlog je verovatno bio njen otac. Na kraju krajeva, on je silovao mog brata i svoju sestričinu.

Tek tada sam postao svestan da stežem vilice.

Gospode bože. Da nije ta zver silovala i sopstvenu ćerku?

To, naravno, ne smem da je pitam. Možda je Rubi žena koju ne treba dirati. Možda bi trebalo da je ostavim na miru. Na kraju krajeva, nije tražila da joj se nabacujem iako još nisam propisno ni stigao do toga.

Definitivno bi trebalo da je ostavim na miru.

- Noć je stvarno čarobna - rekla je, prenuvši me iz misli.

Zaista jeste bila. Ponovo sam pogledao u zvezde, kojih je bilo bezbroj na nebu, i u skoro pun mesec koji se ogledao u talasima pred nama.

Onda sam pogledao nju.

Bila je najlepší prizor u toj noći.

Ta misao mi je došla gotovo niotkuda. Jesam li ikada pomislio da je neka žena lepša od zvezdane noći?

Ne, nisam.

Sada ne mogu da živim bez nje. Napokon sam shvatio šta moju braću vezuje za njihove supruge i zašto se toliko trude da sačuvaju to po svaku cenu.

Neću da dopustim da joj se bilo šta desi.

Taj prokleti protivpožarni alarm je i dalje zavijao. I dalje nigde nije bilo ni tračka dima u vazduhu.

Nisam poneo laptop, ali telefon jesam, a on je kao mini-kompjuter. Počeo sam da kucam, pokušavajući da shvatim šta treba da preduzmem, koga da zovem.

Svoju braću, naravno. Brzo sam okrenuo Džoa, ali sam se trgao začuvši da neko kuca.

Otvorio sam vrata, a pred njima je stajao krupan radnik obezbeđenja. - Morate da krenete, gospodine. To je naredba vatrogasne službe.

- Ne osećam nikakav dim - rekao sam.

- Bez obzira. Verovatno je lažna uzbuna, ali moramo sve goste da evakuišemo.

- Izvinjavam se, ali ja neću da idem. Moram da obavim neka važna posla odavde.

- Nemojte me primoravati da vas izvedem na silu. *Jedino me ceo odred može zadržati.* Te reci su mi bile navrh jezika, ali tip preda mnom je bio naoružan.

- Sranje. - Sklonio sam kosu sa čela. - Dobro, onda.

Poneo sam telefon i krenuo za njim niz hodnik ka stepenicama. Nekoliko preostalih gostiju je silazilo. Izgledalo je da se niko nije zabrinuo zbog požara.

Gosti u pidžamama i bademantilima su se okupili ispred hotela, u atrijumu pored bazena, koji je bio zatvoren za upotrebu jer je prošla sezona. Preleteo sam pogledom lica u tami, ne tragajući ni za kim posebno, i u jednom trenutku sam primetio da me posmatraju najlepše plave oči na svetu.

Rubi!

Potrčao sam prema njoj, umalo oborivši jednog starijeg čoveka. Izvinio sam mu se na brzinu zadržavajući ga da ne padne, a onda sam pojurio kroz gužvu ka svojoj ljubavi.

- Rajane! - Umalo mi je skočila u zagrljaj.

Poljubio sam je u oba obraza i u čelo. - Gde si bila?

Umro sam od brige!

- Nećeš mi verovati gde sam bila i ko je odgovoran što se oglasio glupi protivpožarni alarm. - Uzdahnula je.- Moj otac je bio ovde.

45.

Rubi

Kada je vatrogasna služba utvrdila da u hotelu nema tragova požara niti opasnosti od njega, sproveli su nas do soba. Prepričala sam Rajanu razgovor sa ocem još dok smo bili napolju, a kada smo se vratili u sobu, on mi je pružio neku knjigu.

- Je li ovo tvoje?

Meri Vulstonkraft. Zanimljivo. - Nije, ali zapravo sam oduvek htela da je pročitam. Odakle ti?

- Našao sam je u tvom stanu.

Povukla sam pramen kose. - Molim?

- Večeras sam bio tamo, jer sam te tražio. Sve sam živo prevrnuo ne bih li pronašao nešto što bi mi ukazalo gde bi mogla da budeš. Umro sam od straha, Rubi. Ostavila si i pištolj i telefon. Pomislio sam da te je neko kidnapovao.

- Donekle i jeste. Stvarno mi je žao što si se zabrinuo.

- Sada to nije važno pošto si dobro. Međutim, neko ti je ovo podmetnuo ispod sofe. Možda ti je neko poslao poruku da se ne vraćaš kući samo da bi te zadržao bar nakratko podalje da bi mogao da ti ovo doturi.

- Možda. Ali zašto bi neko doneo staru knjigu o feminizmu u moj stan?

- Zbog onoga što je bilo u njoj. - Pružio mi je neki svetloružičasti papir.

- *Nema goreg zla od loše žene.* Sjajno. U stan mi je upao ženomrzac.

- Mislim da to nije tačno. Okreni drugu stranu.

Kada sam je okrenula... zanemela sam. - Simbol.

- Da. I prvi crtež je tradicionalni simbol ženskog pola, baš kao što je Brajsov teča nagovestio.

- To onda znači da simbol ima oba značenja. Da predstavlja i ženski rod i zlo. Odatle citat. Loša žena.

- Ko je najgora žena koju poznaješ? - Rajanu se u očima ogledala tuga.

Brzo sam prinela šaku ustima jer nisam to htela da izgovorim.

Međutim, on je to izgovorio umesto mene.

- Moja majka.

- Onda smo bili u pravu, a tvoja majka ipak nije lagala. Ona stoji iza svega ovoga.

- Ovaj trag ukazuje na to. Ona je stvarno zla.

- Ni moj otac nije ništa bolji, a ni Brajsov, tako da nisi jedini koji se tako oseća, Rajane.

- Ružno je što ovo kažem, ali uvek sam smatrao da je tvoj otac najgori u tom ogavnom društvu.

- Da budem iskrena, i ja tako mislim.

- A sada, eto, saznajem da je to ipak moja majka. Žena u čijoj sam utrobi... - Protrljao se po zadnjem delu vrata. - Kako sada da živim s tim?

- Pre svega, još uvek samo nagađamo. Taj nazovitrage je možda podmetnut da bi nas odvratio od pravog puta.

- Nije to nagađanje. Tu me seci ako nije tako - rekao je.

Istini za volju, i ja sam to osećala. Pročistila sam grlo. - Što se tiče toga kako ćeš da živiš s tim, ophodi se prema tome kao i ja. Maksimalno se trudi da iz sebe izvučeš ono najbolje i ne dozvoli da te uništi to što si u srodstvu sa psihopatom. Nije lako, ali možeš ti to. Sem toga, ionako nemamo vremena da se

prepuštamo takvim mislima. Moramo da otkrijemo ko je ovo podmetnuo u moj stan i zašto je to uradio.

- Znam - odvratio je.

- Odneću i knjigu i papir sutra na posao i uzeću otiske sa njih. Nadajmo se da ćemo iz toga izvući nešto korisno. Možda ćemo bar otkriti ko ih je odneo kod mene. - Ipak, znala sam da nećemo. Ko god ih je tamo podmetnuo, najverovatnije je nosio rukavice, a jedini otisci koje ćemo pronaći biće Rajanovi i moji.

Ipak, moram da pokušam.

- I šta onda?

- Onda ćemo poći u potragu za tvojim ocem. Treba da počnemo tako što ćemo poslati policiju da pronjuška po ostrvcima oko Jamajke.

- Šta ako tvoj otac laže?

- Njega jeste teško pročitati - rekla sam - ali nisam stekla utisak da laže. Štaviše, imala sam jak osećaj da prvi put govori istinu.

- Zašto hoće da otkuca mog oca?

- Ne verujem da to želi. Mislim da hoće da namami tebe i tvoju braću na to imanje, gde god se nalazio, i da vas se reši jednom za svagda. Bar ja tako mislim. Sagledaj to iz njegovog ugla. Ona dvojica njegovih ortaka više nisu u igri. Vendi je u ludnici. Njegova sestra je potpuno skrenula, a sada je i moj teča Rodni progovorio. Povrh svega, mislim da mu ponestaje para. Zašto bi inače naredio da ubiju Džejdinu majku ako ne zbog novca od osiguranja? Počinje da se plaši i pravi greške. Nekoliko puta me je zvao, a večeras je još došao i u ovaj hotel iako obično radi iz senke. Svestan je da mu vreme ističe. - Uzdahnula sam. - Postavlja nam zamku. Zato moramo da ga navedemo da pomisli kako ćemo u nju upasti.

Rajan je klimnuo glavom. - Sranje. Porazgovaraću sa Džoom i Tajsom da vidim da li mogu da prepuste

nadzornicima vođenje imanja na nekoliko nedelja. Moraćemo da radimo na ovome svakog dana od jutra do sutra.

- Savršeno. Ja slobodnog vremena ima napretek. Odlazak na Jamajku je bio prvi odmor koji sam uzela otkad sam se zaposlila u policiji,

- Nema šanse. Ne dolazi u obzir da ideš sa nama. Ne smem da te dovedem u opasnost.

Mislim da sam zinula od neverice. - Ti to mene zavatlavaš? Radi se o *mom* ocu, koliko i o tvom. Zato idem i ja i tačka. Sem toga, ja sam obučeni policijski detektiv. Uz mene ćete imati prednost, s obzirom na to da od Milsa i Džonsona nema ni traga ni glasa.

- Daj, Rubi. Nemaš predstavu kroz šta sam večeras prošao. Pomislio sam da si nestala.

- Dobro sam. Idem i ja sa vama.

- Molim te, nemoj to da mi radiš. Moram da budem siguran da ti ne pretila nikakva opasnost.

- Odlično. Ti ćeš biti siguran da sam bezbedna, a ja ću umreti od brige dok ti radiš ko zna šta u blizini ljudi koji su možda i opasniji od mog oca. To nije pošteno, Rajane.

- Dođavola!- Provukao je prste kroz razbarušenu kosu, a onda me je ščepao. - Ima da uradiš ono što sam ti rekao, jebote!

- Ne možeš...

Njegove usne su već bile na mojima. Nadigrao me je, pokorio me je, i mada se moj um opirao i bunio, telo mu se potpuno predalo. Usne su mi se razdvojile, a jezik mi je poleteo da dočeka njegov.

Gubila sam samokontrolu u prisustvu tog čoveka. Bila sam nemoćna da se oduprem strasti koja je buktala među nama. Istopila sam se od njegovog poljupca i pustila ga da me odvede u neki lepši svet.

Svet u kome nema Teodora Matijasa, Ni Vendi Madigan.

U svet u kome postojimo samo Rajan i ja. Samo onaj spoj Rajan-Rubi koji postanemo kada se prepustimo požudi, pa se zbog našeg vođenja ljubavi zemlja zatrese.

Kako sam samo mogla ovoliko dugo da živim bez toga?

Nije ni važno. Mogla sam da budem sa stotinu ljubavnika do sada i nijedan ne bi mogao da mi pruži ono što mi pruža Rajan Stil. Znala sam to u dubini duše, u srži svog bića.

Naš poljubac je bio opijajući, strastven i prožet pohotom, i upravo kad sam pomislila da ću se onesvestiti od lepote tog trenutka, on se odvojio i poljubio me glasno, da pukne.

- U krevet - rekao je. - Smesta.

Nije mi padalo na pamet da ga ne poslušam. Prišla sam krevetu drhtavim nogama, jedva uspevajući da iznesem sopstvenu težinu. Okrenula sam se da ga pogledam u one prodorne oči.

Njegov pogled mi je pržio kožu.

Obično bi sada nastupio trenutak kada bi mi naredio da skinem odeću. Pomislila sam da ću ga preduhitriti, pa sam počela da otkopčavam košulju.

Odmahnuo je glavom, dajući mi znak da stanem. - Ovog puta ćeš ti svući mene.

To je bilo nešto novo. Konačno da on jednom bude nag pre mene. Čini mi se da će ovo biti prvi put da se to desi. Usne su mi izvile u lukav osmeh. Rado ću mu skinuti odeću i ogoliti njegovo božanstveno telo, centimetar po centimetar. To mi neće teško pasti.

Nežno sam prešla prstima preko njegovih ramena, niz ruke i sve do šaka dok me je njegova meka pamučna košulja golicala. Zatim sam ga gurnula na krevet, pa je seo.

Kleknula sam pred njega i počela da mu skidam čizme.

- Volim kad si dole - rekao je. - Izgledaš predivno dok klečiš preda mnom.

Nisam pomislila na potčinjenost svog položaja dok on to nije pomenuo. Samo sam htela da mu ugodim. Najednom mi se javio sindrom nemirnih nogu, pa su mi kolena i noge vapile za pokretom, nagoneći me da ustanem. Međutim, nisam se obazirala na njih i ostala sam u klečećem položaju skidajući Rajanu čizme. Posle toga sam mu skinula i čarape, ogolivši mu stopala, koja su bila neobično lepa za jednog muškarca. Zatim sam dozvolila sebi da se povedem za instinktom i ustala sam. Uхватила sam ga za ruku i povukla da ustane sa kreveta. Stajala sam pred njim, gledajući ga u one smeđe oči, iz kojih su letele varnice od usijanja. Počela sam da mu otkopčavam košulju, usput prelazeći jagodicama prstiju po toploj, mekoj koži boje bronzе. Pomilovala sam grudi obrasle maljama, te čvrste mišićе i pločice na stomaku. Dodirnula sam mu obe bradavice. Već su se bile ukrutile, ali ukrutile su se još više pod mojim dodirom.

Kada sam otkopčala svu dugmad, razdvojila sam dva kraja tkanine da bih uživala u prizoru, a onda sam mu skinula košulju.

Prsti su mi klizili preko njegovog kaiša od meke kože, preko metalne kopče na njemu. Ispod nje je štrcala nabreklina. Polako sam mu otkopčala kaiš i izvukla ga iz farmerica. Otkopčala sam mu šlic, pa povukla farmerke preko kukova naniže dok se nisu spustile do poda, podsećajući onako na baricu od plavog teksasa. Iskoračio je iz njih. Ostao je samo u uskim boksericama, iz kojih mu je štrčao kruti ud.

Netremice sam piljila u njega. Mnogo puta sam ga videla nagog - ovog puta čak i nije bio potpuno nag - ali svaki put je bio sve lepši, sve neodoljiviji.

Međutim, gubio je strpljenje. Posle otprilike nekoliko minuta piljenja u njega, obratio mi se: - Moram li da ponovim? Svuci me.

Od njegovih reči me je prošla jeza. Već dugo se sama brinem o sebi i ne polažem račune nikome sem nadređenima. Uvek sam imala dobre šefove - eto, sve do Marka - tako da nikada nisam morala da izvršavam naređenja ljudi koje ne poštujem.

Nije bilo sumnje da poštujem Rajana Stila. Štaviše, do ušiju sam zaljubljena u njega.

Ipak, nikada mi niko nije tako grubo naređivao. Niko sem mog oca, kome sam uspela da se oduprem.

Zašto nikada nisam pomišljala da ne izvršim zapovest Rajana Stila? Zašto mi nikada nije palo na pamet da ga odbijem kad zatraži nešto od mene?

Sada nisam imala nameru da ga odbijem. Obgrlila sam ga otpozadi, milujući zategnutu lepo oblikovanu zadnjicu. Zatim sam zavukla palac pod rub njegovih bokserica. Polako sam ih povukla sa kukova i spustila niz butine, a iz njih je iskočila savršena alatka.

Rajanova je bila ogromna. Doduše, nisam imala sa čime da je uporedim, ali stvarno je bila ogromna.

Olizala sam je, pa još jednom, a onda sam otvorila usta i usisala je. Nikada nisam mogla da doprem skroz do korena, ali bila sam sve veštija. Njemu to, izgleda, nije smetalo. Rekla bih da je tako po njegovim uzdasima.

Još uvek mi je bilo neverovatno koliko mogu da ga zadovoljim i koliko uživa u onome što radim - ja, Rubi Li, neiskusna devojka, doskora devica.

To je bio tako moćan osećaj.

Usne su mi klizile po njegovom udu. Žudela sam da istražujem njegovo telo, pa sam mu obgrlila čvrste butine, prešavši dlanovima po kukovima sve do njegove sjajne guze. Mišići su mu bili zategnuti, a zadnjica sve zaobljenija dok sam je mazila.

- O, bože. Dušo, kako je dobro, jebote.

Očekivala sam da će me zaustaviti, da će me okrenuti i prodreti u mene, kao što je učinio mnogo puta. Međutim, prošlo mi je kroz glavu da sam i dalje potpuno odevena. Neizmerno sam čeznula da ga vidim nagog, ali sada sam žudela da se otarasim sopstvene odeće zato što sam u ovom trenutku više od svega želela da zavučem svoj ogromni, tvrdi ud u mene.

Ovog puta me nije uhvatio za glavu, što me je iznenadilo, pošto je inače voleo da diktira tempo.

Naprotiv, odmakao se. - Dušo, ne želim da se ovo još završi.

Nikada mu nije predstavljalo problem da svrši dva puta za večer. Međutim, bilo je kasno i oboje smo bili umorni.

- Kako god želiš, dušo. Tu sam.

- Skini košulju, srce. Skini je onako kako si je skinula onda kad sam došao u tvoj stan, kad sam bio besan i uznemiren što sam saznao ko mi je majka. Mnogo me je napalilo kako si pokidala dugmad.

Prsti su mi drhtali kada sam se uhvatila za kragnu. Povukla sam je, ali se samo jedno dugme otkinulo.

- Hajde, dušo, molim te. Onako kako si uradila prošli put.

Pribrala sam se i prikupila snagu, u koju se slila sva moja ljubav prema Rajanu, sva strast, žudnja i požuda, privrženost i potreba koja razdire dušu. Ovog puta sam uhvatila donji rub košulje i snažno ga povukla.

Tkanina se ovog puta pocepala, a bela dugmad je poletela kroz vazduh, zveckajući o zidove i pod.

Tog trenutka je Rajan preuzeo kontrolu. Strgao mi je grudnjak, pokidavši ga na dva dela. Zagledao se u moje grudi.

- Imaš divne grudi, dušo. Obožavam da ih štirkam i igram se njima, ali večeras hoću da svršim između njih. Lezi na leđa - naredio mi je.

Povinovala sam se. I dalje sam na sebi imala gaćice, cipele i čarape. Izgleda da u ovom trenutku nije obraćao pažnju na to.

- Privuci ih jednu drugoj, dušo.

Bradavice su mi bile tvrde kao kamen i štrčale su, vapeći za njegovim zubima i jezikom. Međutim, očigledno je da je imao nešto drugo na umu. Počeo je da se kreće napred-nazad između mojih grudi,

- Gospode, kako je ovo dobro, Rubi. Imaš najbolje sise na svetu.

Nisu bile velike kao Džejdine, ali bile su sasvim pristojne veličine. U ovom trenutku je, po svojoj prilici, izuzetno uživao u njima.

- Svršiću, dušo.

Grudi su mi bile izuzetno osetljive, a bradavice neizdrživo tvrde.

Nastavio je da pumpa kukovima između mojih grudi. Zatvorio je oči i zastenjao, a onda je doživeo vrhunac, prosuvši se po mojim grudima i vratu.

Odmakao se i tiho zastenjao. - O, bože. - Legao je pored mene.

Nasmešila sam mu se. - Nadam se da si uživao.

- Dušo - rekao je - uživam u svemu što ti pružam. A sada ću da ti priredim orgazam džinovskih razmera.

46.

Rajan

Bio sam svestan da treba da ustanem, donesem peškir i obrišem je, ali nisam mogao. Hteo sam da gledam svoj trag na njoj dok joj zavlačim jezik među noge.

Brzo sam je svukao.

Dodirivala je svoje bradavice, igrajući se njima i uvrćući ih. Slatka Rubi.

Usmine su joj bile crvene i nabrekle, spremne za mene.

Tako je lepo mirisala. Iako sam hteo da se halapljivo bacim na nju, počeo sam dugim, laganim pokretima jezikom.

Ponovo je počeo da mi se diže, a tek sam počeo da je ližem. Stenjala je iznad mene, još uvek se igrajući svojim bradavicama boje rubina.

- O, da, Rajane. Kako mi je lepo.

Večeras se dobro pobrinula za mene. Došlo je vreme da se pobrinem da ona svrši. Snažno sam joj stisnuo usnama klitoris i počeo da ga sisam, zavukavši pritom dva prsta u nju.

Stegla se oko mene, svršavajući svuda po meni.

- Tako. Svrši. Kako me pališ. Kako me pališ, jebote.

Mnogo je volim. Smrtno sam zaljubljen u nju i potpuno sam opčinjen njome.

Dok sam prodirao u nju i povlačio se, vodeći ljubav s njom, stapajući se sa ženom koja mi je postala veoma važna, postajući jedno sa onom bez koje moj život više nema smisla, preko usana su mi glasno prešle reči, koje su mi bile potpuno strane.

- Rubi, udaj se za mene!

*

Nismo porazgovarali o mom pitanju, mada to, ruku na srce, nije ni bilo pitanje. Više je zvučalo kao naređenje. Bili smo toliko iscrpljeni posle višestrukih orgazama da smo samo zadremali jedno pored drugog.

Kad sam se probudio, Rubi je već bila otišla, ali mi je ostavila poruku.

Morala sam da odem na posao da uzmem odmor.

Volim te.

Nismo se predugo poznavali da bismo već razmišljali o venčanju. Šta li me je nateralo da izgovorim one reči?

Prosto je. Bez nje nisam mogao da živim - bila je kao droga zbog koje kriziram i mentalno i fizički. Više nisam mogao da zamislim život bez nje i zato sam hteo da se oženim njome. Želim da imam ono što moja braća imaju u braku sa svojim suprugama, ali se plašim da Rubi još nije spremna na to.

Za nju je sve ovo potpuno novo. Da li ona uopšte želi da se skrasi? Da ograniči sebe na iskustvo samo s jednim čovekom do kraja života?

Ta misao je u meni probudila ljubomoru. Žestoko me je palilo to što sam je ja jedini imao i čvrsto sam rešio da je više niko nikada ne pipne.

Videću se kasnije s njom, pa ćemo da popričamo. Sada moram da pozovem Džoa i Tajsona da ih pitam jesu li raspoloženi za još jedno putovanje na Karipska ostrva.

*

- Ne znam, Raje - rekao je Džo, sedeći za stolom u kuhinji.

Melani je otišla na posao, a Tajson je svratio kod njih. Okupili smo se da zajedno doručujemo goveđi paprikaš sa kukuruzom i jajima iako je jutro već poodmaklo.

- Pošto je Melani trudna i sve to - nastavio je Džo - ne znam da li je baš zgodan trenutak da odem.

- Veruj mi, razumem te u potpunosti. Ali ovo je, izgleda, nešto krupno. Nešto važnije od svih nas.

- Niko ne želi da istera to do kraja više od mene - uključio se Tajson. - Ipak, jeste li razmotrili mogućnost da nas Matijas možda namamljuje u zamku?

- I ja sam to pomislio - odgovorio sam. - Kao i Rubi. Nećemo se upustiti u ovo tek tako. Međutim, sada moramo da pratimo svaki trag. Naročito ako možemo da spasemo sve te žene i decu koje drže tamo, a koliko znamo, tamo ima i muškaraca. Biću potpuno iskren. Ne želim da Rubi krene sa nama. Ne želim da je dovedem u opasnost. Međutim, u ovo je upleten njen otac, zato ne mogu da je sprečim da pođe. Ako budemo morali, krenućemo sami.

Džo je odmahnuo glavom. - Nećemo dozvoliti da sami krenete u ovo.

- Džejd će imati razumevanja - dobacio je Tajson. - Neće joj baš biti drago što odlazim, pogotovu što ćemo možda izložiti sebe opasnosti, ali svesna je koliko mi je važno da razotkrijem sve, stavim tačku na ovo jednom za svagda i smestim Matijasa iza rešetaka, gde mu je i mesto.

- I Melani će imati razumevanja - rekao je Džo. - Međutim, ja sam u drugačijem položaju. Postaću otac. Ne smem da rizikujem sada. Mom detetu je potreban otac.

- Hej - brzo sam dodao - planiram da svi iz ovoga izađemo živi. Tajstone, svi znamo da je tebi bilo najteže. I kad to kažem,

ne mislim samo na otmicu. Govorim o onome čemu si bio svedok i što si morao da radiš dok si bio tamo.

Na trenutak se u Tajsonovim očima videlo da je odlučio da se vrati na to ukleto mesto, ali je za tren već ponovo bio onaj stari. - Dugo me nije bilo briga da li sam živ ili mrtav. Sada želim da živim. Dođavola, ne smem da dozvolim da se ono što se desilo meni desi bilo kome. Ako mogu to da sprečim, učiniću to iz ovih stopa.

Džo je na kraju klimnuo glavom. - U pravu ste. Znam da ste u pravu. Hajde da završimo s tim.

- Dogovorili smo se.- Odahnuo sam od olakšanja. Nisam hteo u ovo da se upuštam bez braće. - Moramo da se dogovorimo sa svojim nadzornicima i obavestimo ih da ćemo biti odsutni nekoliko nedelja. Mogu da poverim Marionu da ugovori sve i da vodi poslove dok smo odsutni.

- A Mardž? - upitao je Tajson. - Znate da će i ona želeti da pođe sa nama.

Odmahnuo sam glavom, - Ne dolazi u obzir. Dovoljno mi glavobolje zadaje to što će poći Rubi, ali ona je bar policijska detektivka obučena za samoodbranu.

- Ni ja ne bih voleo da Rubi ide sa nama - rekao je Džo. - Mada razumem njene razloge. Ovo se tiče nje koliko i svih nas. Slažem se s Rajanom. Mardž nikako ne sme da pođe sa nama.

- Postoji samo jedan način da je sprečimo - rekao sam.- Ne smemo da joj kažemo da idemo, što znači da će Džejd i Melani morati da čuvaju tu tajnu, bar dok ne odemo.

Džo je klimnuo glavom. - Melani će ćutati.

- I Džejd će - dobacio je Tajson. - Neće biti baš srećna zbog toga, ali učiniće to ako zatražim od nje.

Ustao sam. - Dobro, onda smo se dogovorili. Javiću Marionu da se pobrine za pojedinosti, a u međuvremenu ću morati nekog da posetim.

- Koga? - upitao je Džo.

- Larija Vejda. Obavestiću ga šta smo naumili da vidim da li će zagristi i odati neku korisnu informaciju.

- Odlična ideja - rekao je Džo. - Poći ću s tobom.

Tajson je sav prebledeo.

- Tajse, ne moraš ti da ideš - rekao sam mu.- Džo i ja ćemo to da obavimo.

- Slušajte, pošto ću na ovom putovanju verovatno biti licem u lice sa Matijasom, moram da se naviknem da gledam te ljude da bih se suočio s njima. Idem i ja sa vama.

47.

Rubi

Rubi, udaj se za mene.

Te reči su me progonile. Nisam mogla da ih izbacim iz glave.

Povrh svega, više nisam radila.

Kada sam zatražila odmor, nije prošlo onako kako sam očekivala. Posle Markove smrti u odeljenju je zavlдалo rasulo. Broj zaposlenih se smanjio i nisu mi dozvolili da iskoristim dane odmora čak i kada sam im sve potanko ispričala, pogotovu što sam ih nedavno koristila za prethodno putovanje na Jamajku. Iako sam bila ubeđena da će čitav splet okolnosti sagledati iz mog ugla, nisu se predomislili.

Zato sam učinila jedino što mi je preostalo. Dala sam otkaz.

Jedanaest godina sam radila u policijskoj upravi Grand Džankšena, a status detektiva sam stekla pre samo nekoliko meseci. Ti ljudi su mi postali prijatelji i skoro kao članovi porodice onda kada nisam imala nikog svog, sve dok u moj život nisu ušli Melani i ostali Stilovi.

Možda je došlo vreme da nešto promenim. Mogla bih da se udam za Rajana Stila i do kraja života nikada više ne brinem o novcu. Mnogo ga volim, ali zaprosio me je u naletu strasti, dok smo vodili ljubav, a posle toga to više nismo pominjali. Da li se uopšte seća da je to izgovorio? Nisam baš bila sigurna.

Pored toga, ja nisam od onih žena koje zavise od muškarca - niti od bilo koga drugog, kad smo već kod toga, i ne treba mi

ničija podrška. Veći deo poslednje dve decenije se sama probijam kroz život. Nikako ne ide uz mene da se oslanjam na nekoga.

Za Rajana Stila bih se udala isključivo zato što oboje želimo da ostanemo zajedno do kraja života, a ne zato što mi treba njegov novac.

Srećom, tokom godina sam mnogo štedela. Lepo sam živela od svoje plate, a jedini luksuz mi je odlazak u teretanu, mada ni to nije veliki trošak, i to nedavno putovanje na Jamajku zbog Melaninog venčanja. Ako nastavim ovako, uspeću da premostim godinu dana dok ne pronađem novi posao, a pritom neću trošiti ono što sam ostavljala na stranu za penzioni fond.

Da, finansijski sam bila prilično dobro obezbeđena.

Ipak, duša me je bolela što moram da odem iz policije. Međutim, nisu mi ostavili drugog izbora. Moram da uđem u trag ocu. Moram da uradim sve što je u mojoj moći da dođem do njega.

Gospode, nadam se da ću konačno uspeti u tome.

Pre nego što sam krenula, pozvala sam momke koji su radili na analizi otisaka sa knjige i poruke koje je Rajan pronašao ispod moje sofe. Bili su moji ortaci i obećali mi da će me pozvati čim im stignu rezultati. Stavili su mi do znanja i to da ih mogu pozvati u bilo koje doba, šta god da mi zatreba. Međutim, da li se to što im tražim kosi sa politikom policijske uprave sada kada više ne radim tamo? Nisam htela da bilo koga uvalim u nevolje.

Uzdahnula sam. Dajući otkaz nisam izgubila samo posao i kolege koji su mi kao članovi porodice već sam izgubila i mnogo dragocenih izvora koji će mi možda trebati na ovom putovanju.

Nažalost, nisam imala kud.

Već sam stajala pred vratima svog stana mada sam dobro znala da bi se Rajan tome protivio. Morala sam da se spakujem za put. Brzo i neopaženo sam ušla. Bila sam naoružana. Moraću da vratim pištolj u odsek, ali imam ja i svoje oružje, koje uvek držim zaključano u automobilu. Brzo sam pregledala sve prostorije. Sve je bilo na svom mestu i osećala sam da sam na sigurnom - bar zasad.

Bila sam sve sigurnija da mi je onaj anonimni izvor, po svoj prilici moj otac, dojavio da se klonim sopstvenog stana kako bi neko mogao da podmetne knjigu i papir s porukom. Vendi Madigan nije bila umešana iako su dokazi ukazivali na to da je umešana.

S druge strane... Dobro sam je poznavala i bila sam svesna činjenice da ona nikada nije radila ono što ljudi očekuju. Ipak, svakako ne bi ostavila tragove kojima bi otkrila da je umešana.

Ne, to je uradio moj otac. Nešto je naumio, pa sam se zapitala da li mi na neki svoj uvrnut način pomalo pomaže.

Ubio je mog šefa, ali iako Mark nije zaslužio da umre, očigledno je da se uortačio sa mojim ocem, bar za tu malu ulogu u tom planu. Mark je bio dobar policajac i jedino pred čim bi se povukao bila je pretnja smrću njegovoj porodici.

Ili problemi s novcem.

Možda se sve i svodi na novac. Viđala sam kako dobri ljudi čine zlodela, a sve zarad novca.

Stilovi ga imaju. Ima ga i Vendi, kao i moj otac, samo što mu ga, izgleda, ponestaje.

Meni novac pak nikada nije bio važan. Zato sam živela skromno i štedela veći deo onoga što sam zarađivala.

Zar je novac stvarno koren sveg zla? Mislim da nije, ali nešto je postajalo sve jasnije. Uz novac je sve moguće - i dobro i loše.

Spakovala sam pasoš i ostale stvari za put što sam brže mogla u jednu veliku torbu. Nisam znala kuda ćemo tačno otići. Rajan će se pobrinuti za to. Samo sam znala da ćemo otputovati na neko karipsko ostrvo, verovatno blizu Jamajke, a možda i ne. Isto tako, nisam mogla da odbacim mogućnost da nas moj otac obmanjuje i namamljuje u zamku.

Dođavola, izgovorila sam za sebe. Kad bih samo znala da me ne lažeš.

Vrata moje spavaće sobe su zaškripala. Prigušila sam krik.

- Veruj mi - začuo se glas mog oca - uvek sam ti govorio samo istinu. Sada ćemo okončati ovo jednom zasvagda.

48.

Rajan

Džona, Tajson i ja smo sedeli naspram upravnika zatvora. Uveli su nas u njegovu kancelariju kada smo zatražili da posetimo Larija Vejda.

- Obično ne odajemo ovakve informacije, ali pri metili smo da vas trojica često posećujete Vejda otkada je zatvoren. Sem toga, postoje olakšavajuće okolnosti. Ionako smo nameravali da stupimo u kontakt sa vama.

- Kakve informacije? I kakve olakšavajuće okolnosti? - upitao je Džo. - Hoću da porazgovaram sa ujakom.

- Dopustili bismo vam da možemo - rekao je bradati muškarac - ali gospodin Vejd je sinoć ubijen.

Krv mi se sledila u žilama. Ne zbog toga što mi je bilo žao što su ubili tog gada već zato što smo ostali bez važnog izvora informacija.

Tajsonu je vidno laknulo. Nije hteo da se ponovo suoči sa Larijem. Nije mu bilo lako kada je trebalo da ga poseti prvi put, ali moj brat je junak i opet bi se suočio sa tim čovekom. Međutim, sada više nije morao.

- Ubijen? - ponovio je Džo.

- Da. I izgleda da je to obavljeno iznutra.

- Mislite da ga je ubio neko od zatvorenika? - upitao sam ga.

Upravnik je pročistio grlo. - Ne. Ne neko od zatvorenika. Gospodin Vejd je bio u samici... da ne bi izvršio samoubistvo.

Zabezeknuto sam ga pogledao, a Tajson je izgledao kao da će mu oči iskočiti.

- Da ne bi izvršio samoubistvo?- ponovio je Džo.

- Da. Naš psiholog je utvrdio da je gospodin Vejd bio sklon samoubistvu. Pored toga, često su ga napadali drugi zatvorenici. Počeo je da kopni i zapao je u tešku depresiju. Zato smo ga smestili u samicu da bismo ga sprečili da digne ruku na sebe.

Džo je prezrivo frknuo. - Vodite računa da zatvorenici ne izvrše samoubistvo? Ma, dajte, molim vas.

- I oni su ljudi, gospodine Stil.

- Kad biste znali šta je dotični...

Tajson je zgrabio Džoa za ruku. - Polako, Džo. Ne moramo da se prisećamo toga.

- Svi dobro znamo za šta je gospodin Vejd optužen. Međutim, smatrali smo ga nevinim dok se na sudu ne utvrdi da je kriv. Nije ni doživio da ode na suđenje.

Džo je ustao. - Onda smo završili, jer ovde više nemamo šta da tražimo. Više ništa ne možemo da izvučemo od starog dobrog ujaka.

- Gospodine Stil, sedite, molim vas - rekao mu je upravnik. - Bojim se da ni izdaleka niste završili.

- Slušajte, ako mislite da ću da ronim suze što je taj smrdljivi gad umro, varate se. - Džo je Tajsonu i meni pokazao rukom da krenemo. - Hajdemo, momci.

Ustao sam kada je Džo pošao ka vratima, ali nam je krupni čuvar preprečio put.

- Dođavola, šta se ovde događa? - strogo je upitao Džo.

- Slobodno sedite, kao što vam je upravnik rekao - odgovorio je čuvar.

- Da li ti to mene malo zavilavaš? Sklanjaj mi se s puta.

- Džo - obratio mu se Tajson - hajde samo da vidimo šta čovek ima da nam kaže.

Džo je prevrnuo očima. - Dobro, hajde. - Ozlojeđeno je seo na stolicu. - O čemu se radi?

- Kao što sam rekao - počeo je upravnik - to je obavio neko iznutra. Ali ubistvo nije počinio niko od zatvorenika. Gospodina Vejda je ubio zatvorski čuvar.

- Zašto nas to treba da zanima? - upitao je Džo.

- Treba da vas zanima, gospodine Stil, zato što su moja dva čuvara pod zakletvom izjavila da ste im plaćali da malo isprebijaju gospodina Vejda.

Džo je razrogačio oči. - To su gluposti.

- Nije ni na meni ni na vama da to kažete. Što se toga tiče, kada se ovako nešto desi, obično slučaj sagledavamo iz drugog ugla. Zbog malo batina progledamo kroz prste. Međutim, ovde se radi o ubistvu i zato moramo da otvorimo istragu.

- Uveravam vas da moja braća i ja nemamo nikakve veze sa Larijevim ubistvom - umešao sam se.

- Možda nemate, ali Larija Vejda je ubio jedan moj čuvar. To nije mogao da uradi niko drugi, jer niko drugi nema pristup tom delu. Zanimljivo je da se jednom čuvaru od tada gubi svaki trag.

- Pa šta? - dobacio je Džo.

- Evo o čemu se radi - odvratio je upravnik. - Prilično je velika verovatnoća da je tom čuvaru data određena suma novca da dokusuri gospodina Vejda. *Ogromna* suma. A vas trojica ste svakako mogli da izdvojite *toliki* novac.

Džo je ponovo ustao podignute pesnice. - I ne pomišljajte da nam to prilepite.

- Već imamo dokaz da ste platili dvojici čuvara da ga malo izlemaju - odvratio je upravnik,

- Pa? Njihova reč protiv moje. To ne znači da sam ga ubio.

- Ne znači, ali znači da mogu da tražim od policije da vas sasluša, što ću i učiniti.

- Nemamo mi vremena za ovo - umešao sam se. - Moramo na put. Na jedno veoma važno putovanje. Ne možete da nas držite ovde.

- U pravu ste. Ne mogu. Ali policija će hteti da vas sasluša svu trojicu. Nemojte napuštati zemlju dok se to ne završi.

Džo je protrljao bradu od tri dana. - Gospode bože.

- Nisi ti kriv, Džo - rekao sam mu.

Tajson je ukucavao neki broj po tastaturi telefona. - Pozvaću Džejd. Treba nam advokat.

- Policija vas očekuje danas do kraja radnog vremena - rekao nam je upravnik.

- Moja devojka je policijski detektiv - rekao sam. - Uveravam vas da je ovo bespotrebno.

- Za vaše dobro se nadam da ste u pravu - odvratio je upravnik. - Svejedno moramo to da istražimo. Prijatan dan.

Svi smo ustali, a čuvar se sklonio od vrata, propustivši nas da prođemo.

- Izvinite, narode - rekao nam je Džo kad smo ostali sami.

- Ja sam kriv. Stvarno sam dao čuvaru zelembaća. I to dva puta.

- Nemoj da kriviš sebe - rekao sam mu. - Svi smo hteli da ga neko pošteno isprebija.

- Samo si hteo da se pobrineš za sve - kazao je Tajson. - Kao što si uvek činio, brižni stariji brate.

- Hteo sam da pati zbog onoga što ti je učinio - rekao je Džo.

- Potpuno te razumemo - kazao sam.

Džo se protrljao po čelu. - Sranje. Kunem se bogom da nikada nikome nisam platio da ga ubiju.

- Znamo, Džo - rekao je Tajson. - Nikakva korist od njega sad kad je mrtav.

- Slušajte - dobacio sam. - Porazgovaraćemo s policijom, uverićemo ih da nemamo ništa s Larijevim ubistvom, a onda ćemo otputovati iz grada.

Tajson je pogledao ekran svog telefona. - Džejd mi je poslala poruku. Ugovorila nam je da se nađemo na stanici sa advokatom iz najbolje advokatske kancelarije u gradu, specijalizovane za krivično pravo. Sve će biti kako treba.

Uzdahnuo sam. - Dobro, onda. Hajde da završimo s tim.

49.

Rubi

- Kako si ušao ovamo?
- Isto onako kako sam ušao one večeri.
- Dakle, *ti* si ostavio knjigu.
- Jesam.
- Trebalo bi da znaš da sam naoružana.

Nasmešio se i utom mi je nešto zapalo za oko, zbog čega ne je prošla ledena jeza. Imali smo isti osmeh; čak su mu i desni s leve strane usta bile malčice spuštene, baš kao meni. To sam tek sada primetila.

- Mene ne treba da se plašiš. Nikada nije ni trebalo.
- Ma, da... Sem onda kad si pokušao da me siluješ.
- To nije trebalo da se desi. Tada sam bio drugačiji čovek. Gorko se kajem zbog toga.

- E pa, nećeš ponovo dobiti priliku, da znaš. - Uperila sam pištolj u njega.

- Ubij me, Rubi, ali onda nikada nećeš pronaći ono što tražiš.

- Možda mi je jedini cilj da te pošaljem u pakao. Ponovo se nasmešio, a ja sam progutala pljuvačku od mučnine zbog onog osmeha koji je bio isti kao moj.

- Onda uradi to, Rubi. Povuci obarač. Ubij me hladnokrvno.

Prasnula sam u smeh. Baš tako, prasnula sam u smeh! - Hladnokrvno? Ti to mene zavitlavaš? Ovo bi bilo ubistvo

počinjeno u nastupu najvećeg besa. Ali budi siguran da ću proći nekažnjeno. Provalio si mi u stan. Biće to čista samoodbrana.

- Pa šta onda čekaš?

Stvarno, *šta* čekam? Uperila sam mu pištolj pravo među oči.

- Ako me ubiješ - rekao je - nikada nećeš saznati istinu.

- Sve sam saznala. Silovao si Đinu. Mučio si i silovao Tajsona Stila. Pokušao si i mene da siluješ. Umešan si i u nestanak onih devojaka koje sam upoznala na Jamajki. Pokušao si da ubiješ Bruk Bejli zbog novca od osiguranja. I sam bog zna kakve si još gnusne zločine počinio i u čemu si sve učestvovao.

- Sve što sam radio, radio sam sa određenim razlogom, uključujući i to što sam te pustio da živiš sve ove godine.

- Često sam se pitala u vezi s tim - odvratila sam. - Zašto me odavno nisi sredio?

Osmehnuo se. - Zbog očinskog ponosa.

Prezrivo sam frknula iako sam bila svesna da me svakog trenutka može ubiti. Ipak, u njegovoj tvrdnji se krila trunčica istine. - Ma, daj.

- Ozbiljno ti kažem. Snažna si i odlučna. Pratio sam te i posmatrao otkad si otišla. Trudio sam se da te niko ne povredi.

- Sama sam se čuvala, seronjo.

- Jesi li se ikad zapitala kako to da te niko nije dirao kad si imala petnaest godina? Nikada te nisu uhapsili. Niko te nije silovao.

- Trudila sam se da ne privlačim pažnju.

- Jeste, ali znaj da sam te i ja prilično štitio.

Samo lupa gluposti. Pokušava da manipuliše mnome. Otkad znam za sebe, brinem se sama o sebi. Zato sam promenila temu.

- Ne zanima me zašto si radio sve to. - Otkočila sam pištolj.
- Reci zbogom, tatice.

Zahvalnost

Ispostavilo se da je *Klupko* savršen naslov za ovu knjigu sage o Stilovima: od umršenog simbola na prstenju budućih ljubavnika, do izopačenog uma Vendi Madigan - preko raznih zapleta između toga - ova knjiga više od svih ostalih iz serijala iznosi na videlo mnoge tajne svojih junaka. Uživala sam u pisanju ovog nastavka. Naravno, kraj je neizvestan, ali u sledećoj knjizi sve će se razmrsiti!

Posebnu zahvalnost dugujem svom mužu Dinu, majstoru Velike masonske lože Kolorada. Tvoje poznavanje simbola bilo mi je od neizmerne pomoći.

Veliku zahvalnost dugujem svojim divnim urednicama, Selini Samers i Mišel Hamner Mur. Vaša uputstva i sugestije bili su mi od neprocenjive važnosti, kao i uvek. Hvala mom lektoru Skotu Sondersu i korektorima Dženi Rarden, Krisi Sonders i Ejmi Grišman. Hvala svim sjajnim ljudima iz izdavačke kuće *Voterhaus pres* - Meredith, Dejvidu, Kurtu, Šejli, Džonu, Ivon, Džin, Rene, Dejvu i Robin. Korice za ovaj serijal savršene su zahvaljujući Meredith i Ivon.

Najlepše hvala mojoj asistentkinji, Ejmi Denim, za svu pomoć koju mi je pružila kako bih imala više vremena za pisanje. Ne bih uspela bez tebe!

Hvala svim članovima mog tima *Hart end soul*. Oni su prvi zavirili u *Klupko*. Hvala vam na podršci, ocenama i pozitivnoj energiji. Ne možete ni da zamislite koliko mi značite.

Hvala mojoj porodici i prijateljima, koji me uvek podržavaju, kao i svim obožavaocima koji su nestrpljivo iščekivali Slom. Nadam se da vam se knjiga dopala!

Hvala mojim lokalnim grupama pisaca iz Kolorada i Denvera (*Kolorado romans rajters* i *Hart ov Denver romans rajters*) na svoj pruženoj ljubavi i podršci.

Iznad svega, hvala fanovima braće Stil koji s nestrpljenjem čekaju završetak ovog serijala. Uskoro sledi *Rasplet!*

Beleška o autoru

Helen Hart, autorka najprodavanijih knjiga *Njujork tajmsa* i *Ju-Es-Ej tudeja*, zaljubila se u pisanu reč još dok joj je majka čitala priče za laku noć. Prvu priču napisala je kad je imala šest godina i otad ne prestaje da piše. Pored toga što je nagrađivan pisac savremenih ljubavnih i erotskih romana, Helen je majka, nosilac crnog pojasa tekvondoa, zaljubljenik u gramatiku, ljubitelj crnog vina i sladoleda *ben end džeris*. Živi i radi u Koloradu. Helen voli da čita pisma čitalaca.